

פנינים יקרים
מפרד"ס התורה
על סדר פרשיות השבוע

שמיני

מאוצר שיהותנו ומאמדיו
של הרה"ג מו"ר המקובל
דבי בניהו ושישכר שמואלו שליט"א

התשפ"ה

כל הזכויות שמורות
למכון "בני יששכר"
שע"י ישיבת המקובלים "נדר שלום" תכב"ץ

ניתן להשיג את הספר בישיבתנו הקדושה

רחוב שילה 6 י-ם

02-6249000

או בחנויות הספרים,

הפצה ראשית

"סגולה"

02-6443300

ניתן לשלוח הארות והערות

למכון "בני יששכר"

באמייל: m6222560@gmail.com

אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמהה

לעילוי נשמת מר אבינו עטרת ראשנו
ראש ישיבתנו הקדושה "נהר שלום" תכב"ץ
האי חסידא קדישא ופרישא
עמוד התפילה ענותן כהלל
שייף עייל שייף נפיק
ולא מחזיק טיבותא לנפשיה
כמוהר"ר **שלום אהרן שמואלי** זצוק"ל
ב"ר שמואל ורחל ז"ל
נלב"ע ביום שב"ק כ"ג סיון התשפ"ד

ולעילוי נשמת
אמנו היקרה הצנועה והחשובה
שזכתה לזכות את הרבים
ולהעמיד דורות ישרים מבורכים
מסרה עצמה למען התורה הקדושה
הרבנית הצדקנית
מרת **שולמית רחל שמואלי** ז"ל
בת נחמיה ומזל ז"ל
נלב"ע ביום השישי ז"ך אלול התשע"ט

ת.נ.צ.ב.ה.

לזכר עולם יהיה צדיק

לעילוי נשמת

מורנו ורבנו

שר התורה ועמוד ההוראה

גאון ישראל ותפארתו

הרועה הנאמן פוסק הדור

ראש ממשלת התורה

מרון הראשל"צ הגאון כמוהר"ר

עובדיה יוסף

זצוקלה"ה זיע"א

נפטר ג' בחשוון התשע"ד

ת.נ.צ.ב.ה.

ברכת המזון

הלכות ברכת המזון

חייב אדם לברך מדאורייתא אחר אכילת מזון של לחם, שנאמר (דברים ח, י) "ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך על הארץ הטובה אשר נתן לך" א.

עיונים והארות

וידוע הוא שבכל יום על ידי תפילתנו, אנחנו ממשיכים מוחין ונרנח"י לזו"ן הכוללים דכללות העולמות ועל ידם נתקנת הפנימיות. והחיצוניות נתקנת על ידי כוונות האכילה וברכותיהן, שבברכות שלפני האכילה אנחנו ממשיכים מוחין דאח' ופנים דאח' דחיצוניות דזו"ן הכוללים, וע"י ברכות שלאחר האכילה נמשכים מוחין דאח' ופנים דפנים דחיצוניות דזו"ן הכוללים.

והרואה יראה את הסדר שסידר הרש"ש זיע"א בסידורו, שכתב להמשיך חח"ן בג"ה דת"י, חו"ב וחו"ג, דאח' ופנים דפנים דז"א דאצילות (דאצילות) ודז"א דבריאה דאצילות, ומשם יכוין להמשיך הארתם לנוק' קדישא דז"א דאצילות (ולנוק' דבריאה דאצילות), ומשם יכוין להמשיך הארת המוחין דאח' ופנים דפנים, לאו"א וזו"ן דבריאה, ומשם יכוין להמשיך המוחין דאח' ופנים דפנים ליצירה ועשיה.

וסדר זה הוא בארבע ברכות דברכת המזון, ברכה ראשונה חח"ן דמוחין הנ"ל, וברכה שניה בג"ה דמוחין הנ"ל, וברכה שלישית דת"י דחסדים דדעת דמוחין הנ"ל, וברכה רביעית דת"י דגבורות דדעת דמוחין הנ"ל.

א. גמ' ברכות (מח.). וכ"כ הרמב"ם (פ"א מהלכות ברכות ה"א) מצות עשה מן התורה לברך אחר אכילת מזון שנאמר ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך, ואינו חייב מן התורה אלא אם כן שבע שנאמר ואכלת ושבעת וברכת. ומדברי סופרים, אפילו אכל כזית מברך אחריו.

ונביא כאן הקדמה פרטית לברהמ"ז המלוקטת מדברי הרב האריז"ל בשער המצוות ומסידור הרש"ש זיע"א.

כתב הרב ז"ל בשער המצוות, כי בברכת המזון צריך להראות שמחה יתירה בלב, וכמ"ש בזוהר תרומה על בועז "ויאכל וישת ויטב לבו" דברין על מזוניה בשמחה ובטוב לבב. והטעם הוא, כי הנה ענין האכילה הוא בנוק' העליונה שאוכלת משפע הזכר, וע"י מה שאנחנו מכוונים באכילתנו, אנחנו ממשיכים לה השפע והמזון, וממה שאנחנו ממשיכים לה היא מחלקת אח"כ ונותנת מזון ואכילה אלינו, ולכן צריך לברך ברכת המזון בעין טובה ובשמחה יתירה, ליראות לפני כנדיבים בעין טובה ולא כצרי עין, ואז גם היא נותנת לנו מזונותינו בשמחה ובעין טובה. ע"כ.

עיונים והארות

דגבורות דזו"ן הכוללים עי"ש. ואם איתא דהכל הוא המשכת המוחין דזו"ן סתם ואינן שתי בחינות, איך מחלק המשכתם בארבע ברכות ומערב המוחין דמצוה דאורייתא שהיא ברכת הזן, עם ברכת הטוב והמטיב שהיא מצוה דרבנן. אלא ודאי כמו שכתבנו, דהמשכת המוחין ע"י המצוה הוא בפני עצמו ואין להם שייכות עם המשכת המוחין דזו"ן הכוללים דאותה תפילה, אשר בחינת מוחין דפנימיות הוא בדיבור, ובחינת מוחין דחיצוניות ע"י המעשה של אכילה וברכותיה.

והנה, מכיון שברכת המזון היא מצות עשה דאורייתא, וכן היא גם ברכת הנהנין, וגם נמשך בה חח"ן בג"ה דת"י דחו"ב וחו"ג, דזו"ן הכוללים דאח' ופנים דפנים, ומוחין דאח' נמשכים בברכה ראשונה, א"כ צריך המכוין ליתן בדעתו לפני שמתחיל לברך ברהמ"ז:

א'. שברכה זו בזו"ן הגדולים דאבי"ע דחיצוניות דאצילות.

ב'. יכוין לכלול בה ברור והמשכת המוחין דאבי"ע דחיצוניות דבריהא.

ג'. ברור והמשכת המוחין דאח' ופנים דפנים, דחח"ן בג"ה דת"י, דחו"ב וחו"ג דזו"ן הכוללים, דחיצוניות העולמות, אשר המוחין דפנימיות העולמות נמשכים ע"י תפילתנו, ומוחין דאח' ופנים דפנים, דזו"ן הכוללים דחיצוניות העולמות, נבררים ונמשכים על גבי רישא דז"א, בדיוק כסדר המטבע ברכה הידוע, דהיינו תשלום המוחין דקטנות עד מלך העולם. ולאחר מכן מוחין דגדלות וכניסתם לזו"ן מתחלקים בארבע הברכות, החח"ן נמשך בברכה ראשונה, והבג"ה בשניה והדת"י דחסדים בשלישית, ודת"י דגבורות ברביעית.

והנה מקור לדברי הרש"ש מובא בספר טעמי המצוות פרשת עקב בסופו וז"ל: צריך לכוין כי ברכת המזון נגד ארבעה מוחין שאנחנו מאירים אל המלכות והם חו"ב חו"ג וכו' עי"ש, וכן מובן משער המצוות פרשת עקב שהעקתנו לשונו לעיל.

וצריך המכוין לדעת כי המשכת המוחין דכוונת הברכה דברכת המזון היא מצוה בפני עצמה, כמו שכתוב בתורה "ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך". וכידוע ששלש ברכות ראשונות הן מדאורייתא וברכה רביעית היא מדרבנן, ואין לה שייכות עם המוחין הנמשכים לזו"ן הכוללים בברכת המזון. וצריך שני מיני עליות מ"ן, אחד דבחינת אותה המצוה עצמה מה שהיא, אם מדאורייתא או מדרבנן, ואחד לצורך המשכת המוחין דזו"ן הכוללים. וכמו שכתב הרב דרוש א' דיום הכיפורים: דע כי כל ימות השנה, על ידי אכילתנו ושתיתנו הגופני שאנחנו מברכים עליהם כמה ברכות המוציאי וברכת הנהנין כולם, הנה על ידי הברכות ההם אנחנו ממשיכים לזו"ן בחינת אכילה ושתיה וכו', א"כ נמצאת למד שהמשכת מוחין דחיצוניות לזו"ן הכוללים, הוא על ידי קיום מצוות מעשיות, ופנימיותם על ידי תפילתנו וכו"ל. ולפי זה מובן עתה מה שסידר רבנו הרש"ש זיע"א בסידור, דתחילה בברכה הראשונה מביא כל המשכת המוחין דצ' ודל' ודמ' עם הנרנח"י בתיבת מלך העולם שהיא מצות עשה דאורייתא, ואח"כ בסיום ברכת הזן מתחיל להמשיך המוחין הכוללים קו ימין חח"ן. ובברכה שניה קו שמאל בג"ה, ובברכה שלישית דת"י דחסדים, ובברכה רביעית, אשר היא מדרבנן, מביא תחילה בתיבת מלך העולם, המשכת כל המוחין דרבנן בבחינת חח"ן בג"ה דת"י עם הנרנח"י ע"ד ברכה ראשונה שהיא דאורייתא, וזה מלבד המשכת המוחין דדת"י

- א.** אינו מברך ברכת המזון אלא על לחם שהוא מחמשת מיני דגן: חטים ושעורים וכוסמין, שבולת שועל ושיפון.^ב
- ב.** מהתורה יש אומרים שאין חייבים בברכת המזון עד שיאכל כביצה שהוא שיעור ב' כזיתות, אמנם מדרבנן חייב לברך ברהמ"ז אפילו לא אכל אלא כזית.^ג
- ג.** כיון שיש אומרים שאם אכל ולא שתה מים, אם הוא תאב לשתות אינו חייב לברך ברהמ"ז מן התורה, אלא רק מדרבנן, לפיכך אם אכל ולא שתה מים והוא תאב לשתות, ישתדל בכל כוחו להמציא מים, או להמתין עד שיביאו לו מים, וישתה כדי שיברך ברהמ"ז מן התורה, אליבא דכולי עלמא.^ד
- ד.** אם אכל פת ולא שתה מים משום דאינו תאב לשתות, או ששתה מים, דבכל זה הוא חייב בברהמ"ז מן התורה, ונסתפק אח"כ אם בירך ברהמ"ז או לאו, צריך לברך שלש ברכות מפני שהן מן התורה, וספיקא לחומרא. אבל הטוב והמטיב שהיא מדרבנן, לא יברך מספק.^ה מיהו אם לא אכל כדי שביעה, דאינו חייב מן התורה בברהמ"ז, או אכל כדי שביעה אך היה צמא ולא שתה, דג"כ אינו חייב בברהמ"ז מן

עיונים והארות

כביצה. וכתב החינוך (מצוה תל לשיטה זז) הרי ששיעורים אלה הם מדרבנן, והשביעה שחייבים לברך אחריה מן התורה, אין לה שיעור שוה לכל אדם, אלא כל אחד יודע שביעתו (ועי' בשו"ת חת"ס או"ח סי' מט שמצדד לומר שאפילו אם שבע בפחות מכזית חייב לברך מן התורה, אלא שמדרבנן לא יברך עד שיאכל כזית).

עוד כתב, ויש סוברים שאם אכל שיעור כביצה, זהו שיעור שביעה, שבכך מתיישבת דעתו של אדם, וחייב לברך מן התורה, ושיעור כזית הוא מדרבנן.

ד. בא"ח (ש"א פרשת חוקת אות ח).

ה. בא"ח (שם אות ט). ומו"ר מופת הדור כ' שטוב שיהרהר הברכה בליבו.

ב. משנה בברכות (מד). פלוגתא דתנאי לר"ג מברכים ג' ברכות על כל ז' מינים, ולחכמים רק על מין לחם בלבד. וטעמם של חכמים מבואר בגמ' (שם) דהקרא "ואכלת ושבעת וברכת" קאי על הפסוק "ארץ אשר לא במסכנות תאכל בה לחם" ולא קאי על הפסוק הקודם של "ארץ חטה ושעורה", דס"ל דארץ הפסיק הענין, עיי"ש.

ולחם ידוע שהוא רק מחמשת מיני דגן, וכמבואר במשנה בחלה (פ"א מ"א) ובפרה"מ להרמב"ם (שם) ובר"ש (שם) וכן איתא בגמ' מנחות (ע). עיי"ש.

ג. גמ' בברכות (כ): דרש רב עוריא: אמר להם הקדוש ברוך הוא למלאכי השרת, וכי לא אשא פנים לישראל שכתבתי להם בתורה ואכלת ושבעת וברכת והם מדקדקים על עצמם עד כזית ועד

התורה, הרי זה לא יחזור לברך מן הספק, אפילו שלש ברכות, כיון דאינו חייב לברך אלא מדרבנן. ואם אפשר לו לאכול מחדש ולברך, שפיר דמיו.

ה. אותם שיורי מאכל הנשארים בעצמות ובקליפין של הפירות, אם יש בהם ניצוצי קדושה יתבררו על-ידי הברכה אחרונה שאומר האדם על שולחנו, אף על פי שסופם לזרקם לאשפה, לפיכך יזהר אדם שלא יסיר מעל השולחן עצמות וקליפין אלא עד אחר ברכת המזון. ולכך אזהרה שמענו, שלא יוציא מעל השולחן להאכיל לבהמה חיה ועוף הטמאים קודם ברכת המזון.¹

ו. מאחר שברכת המזון עושה תיקון גדול על השולחן כאמור, לכך הזהירו חז"ל לשייר האדם פת על שולחנו בעת ברכת המזון, ובזוהר הקדוש החמירו בזה ואסמכוה אקרא ד"לא תשא את שם ה' אלהיך לשוא". ואם אכלו כל הפת קודם ברכת המזון ולא הרגישו עד שעת ברכת המזון, לא יביאו פת שלימה ויניחו על השולחן, אלא יביאו פרוסה. ואם היתה על השולחן פת שלימה מעת שבירך המוציא, לא יסירנה בעת ברכת המזון, ואדרבא עדיף טפי למעבד הכי, להשאיר ככר אחד שלם על השולחן מעת שבירך המוציא. ולא אסרו בפת שלימה, אלא רק אם יביאנה מחדש בעת ברכת המזון.²

עיונים והארות

בברכת המזון אלא מדרבנן. אולם לענין הלכה דעת מרן הבית יוסף שאם אכל כדי שביעה, אף על פי שלא שתה, והוא תאב לשתות, חייב בברכת המזון מן התורה. ולכן אם אכל ולא שתה, ולאחר מכן נסתפק אם בירך ברכת המזון, חוזר ומברך, שספיקא דאורייתא לחומרא.

ז. בא"ח (ש"א פרשת שלח-לך אות ב).

ח. בא"ח (שם אות ג). ועיי' בה"ט (סי' קפ ס"ק ד) שכ' בשם ספר שולחן של ארבע דצריך לכסות הפת בשעת ברהמ"ז שלא יראה בושתו ובברכ"י כתב שהטעם הוא כדי שלא יפלו ממים אחרונים על הפת וימאס. ועיי' מש"כ השערי תשובה שם.

ו. בן פסק מו"ר האול"צ (ח"ב פרק י"ג בהערות לתשובה ¹) וכן מי ששבע, אבל היה צמא לשתות ולא שתה, והסתפק אם בירך, אינו חוזר לברך, כיון שיש ראשונים הסוברים שאם לא שתה, אינו חייב מן התורה, כמובא בב"י (סי' קצז), וכן כתב הרמ"א (שם בסעי' ד) וראה באליה רבה (שם) דהיינו דוקא אם צמא. ואף שדעת מרן שלהלכה נקטינן שאף אם לא שתה חייב מן התורה, וכמבואר בב"י שם, מ"מ ספק ברכות להקל, ולא יחזור לברך.

ועיי' למו"ר מופת הדור (הליכות עולם ח"ב פר' הקת הלכה ד) שכתב דאע"פ שיש אומרים שאם אכל ולא שתה, והוא תאב לשתות, אינו חייב

ז. צריך לזהר שלא ישאר כלי ריקן על השולחן בעת ברכת המזון, כגון כפות כוסות וקערות וכיוצא ט.

ח. קודם ברהמ"ז יסיר את הסכין מעל השולחן, בין בחול ובין בשבת ויו"ט.

ט. האוכל סעודה של פת, צריך לברך ברכת המזון במקום שאכל י. ומפינה לפינה באותו בית, אינו שינוי מקום, ואפי' כשאין רואה מקומו הראשון י. ואם יצא ממקומו

עיונים והארות

הסכין מעל השולחן בעת ברכת המזון לגמרי ולא יספיק לכסותו בלבד יען כי כלי הזיין הם בקין כנודע עכ"ל.

ט. בא"ח (שם אות ד).

י. בא"ח (שם אות ד).

וייש מהאחרונים (ערוך השלחן שם) שכתבו שעכשיו אין נוהגים לכסות אף בחול. וכ"כ בהגהות מוהר"א אזולאי ז"ל מור זקנו של החיד"א והובאו דבריו בברכ"י (סי' ק"פ אות ד) וז"ל: עוד טעם אחר שנהגו לכסות הסכין בשעת ברכת המזון לפי שברכת יעקב היא מטל השמים ומשמני הארץ וכו' וברכת עשו היא על חרבך תחיה, לכן עתה בברכת המזון שמזכיר בברכת הארץ שהיא ברכת יעקב מכסין הסכין שהיא ברכת עשו כי לא ינוח שבט הרשע על גורל הצדיקים. עוד טעם אחר שכל אותיות אל"ף בי"ת יש בברכת המזון חוץ מאות פ' להודיענו שאין מלאך אף' שצף' קצף' זעף' רשף' נגף' שולט בכל סעודה שמברכין ברכת המזון בשעתה ובכוונה לכן מכסין הסכין לרמוז שאין חרבו של שטן שולטת וכו' ולכולהו טעמי ניחא שאין מכסין הסכין בשבתות וימים טובים שהם רמז לעולם הבא שבאותו זמן יתמתקו הקליפות ובלע המות לנצח עכ"ל.

יא. **רמב"ם** (שם פ"ד ה"א) ע"פ משנה בברכות (נא). וכ"פ השו"ע (סי' קפד סעי' א)

יב. **מג"א** (סי' קפד ס"ק א) וכ"פ המ"ב (ס"ק א). עיי"ש.

כתב הב"י (סי' קפ ד"ה כתב הרוקח) בשם הרוקח וז"ל: מכסין הסכין בשעת ברכת המזון על שם לא תניף עליהם ברזל (דברים כז ה) במכילתא (פרשה יא אות ה) אינו דין שיניף המקצר על המאריך ושולחן כמזבח בשילהי חגיגה (כז). עכ"ל. וכן כתב ה"ר דוד אבודרהם (עמ"ש שכ) וכן כתוב בשבלי הלקט (סי' קנה). וכתוב עוד בשבלי הלקט מפי החבר רבי שמחה שמעתי טעם אחר פעם אחת היה אחד מברך ברכת המזון וכשהגיע לברכת בונה ירושלים ונזכר חורבן הבית לקח הסכין ותקעו בבטנו ועל כן נהגו לסלקו בשעת ברכה ושני טעמים אלה כתובים בארחות חיים (הל' ברהמ"ז אות ה) ונוהגים בשבתות וימים טובים שלא לכסות הסכין ולפי טעם רבי שמחה אין לחלק בין שבת לחול ומכל מקום מנהגן של ישראל תורה היא. עכ"ל.

וב"פ בשו"ע (סי' קפ סעי' ה) דנוהגים לכסות הסכין בשעת ברהמ"ז ונהגו שלא לכסות בשבת ויו"ט. ובבה"ט (שם ס"ק ד) כתב שהטעם הוא לדעה ראשונה שאין בונים מזבח בשבת וליכא רמז למזבח. ולטעם השני היות והמעשה היה בחול גזרו דוקא על יום חול. וכתב שם בשם הט"ז בדמדינתו אין נוהגים לחלק בין שבת לחול. וכ"כ המג"א (ס"ק ד) וכ"כ רבנו האריז"ל בשער רוח הקודש (דף י"ב ע"א) וז"ל: מי שהוא מפורש קין צריך להזהר להסיר

והלך למקום אחר, אם היה הדבר במזיד, צריך לחזור למקומו הראשון, כדי לברך שם ברכת המזון. ואם בירך במקום שנזכר, יצא ידי חובה. ואם היה הדבר בשוגג רשאי לברך במקום שנזכר. והמחמיר לחזור למקומו הראשון ולברך שם, תבוא עליו ברכה.^י

י. הא דאמרנו דבשכח אם בירך שצריך לחזור ג' ברכות היינו דוקא אם אכל ושבע מהלחם ומדברים שמלפתים בהם את הפת, כגון בשר או ירקות או גבינה, שחייב בברהמ"ז מן התורה. אבל אם שבע מדברים שאין רגילות ללפת בהם את הפת, כגון אורז וכדומה, אינו חייב אלא מדרבנן, ואם מסופק אם בירך או לאו אינו חוזר ומברך.^י

יא. לפני שמברך ברכת המזון יטול מים אחרונים, וקודם לכן יאמר "מים אחרונים חובה", ויכוין לסלק ולדחות מעל השולחן הסטרא אחרא. ובעת נטילת מים אחרונים יחבר ארבע האצבעות לבד והאגודל לבד, וישפיל אצבעותיו כלפי מטה. וכן יזהר שיהיו מים אחרונים מעט ולא הרבה, כי המזה חלק הסט"א. ויטול עד פרק השלישי, וראש פרק השלישי בכלל. וכשיטול, יאמר ג"כ בפיו השלש תיבות הנזכרות, ויש סוד בדבר. ויזהר ליטול ידיו לתוך כלי בדוקא טו.

עיונים והארות

והראב"ה (ברכות סי' קמב) ודעה ראשונה בשו"ע כבית הלל. וכתב הט"ז (סק"א) ושו"ע הרב (שם) שלכתחילה, כשאפשר לו לחזור למקומו, יחזור, אלא אם כן יש לו עיכוב, כגון שהולך בדרך ואין בני חבורה המתלווים עמו רוצים להמתין לו.

ובתבו הט"ז ושו"ע הרב (שם) שמכיון שספק ברכות להקל לכן בדיעבד אף במזיד כשבירך במקום שנזכר לא יברך שנית.

יד. שו"ת אול"צ (ח"ב פרק יג תשובה ו).

טז. בא"ח (ש"א פ"ו שלח לך אות ו-ח). לשון חכמים (ח"א סי' א' בסופו). ועיין בב"י (סי' קפ"ד ו'אין) שכתב וז"ל: ואין צריך ליטול אלא עד פרק שני של האצבעות כן כתב הרשב"א בתורת הבית (ב"ו ש"א

יג. משנה בברכות (נ"א): מי שאכל ושכח ולא בירך, בית שמאי אומרים יחזור למקומו ויברך, ובית הלל אומרים יברך במקום שנזכר. ובגמ' (נ"ג) לא נחלקו אלא בשכח, אבל במזיד דברי הכל יחזור למקומו ויברך. וכתב הרא"ש (שם סי' ה) ואפילו בשוכח מזידים בית הלל שטוב לעשות כבית שמאי אלא שלא הטריחוהו לכך.

להלכה, נחלקו בראשונים: יש פוסקים (בה"ג ברכות פ"ז. תוס' ברכות נב: ד"ה בכוליה. רא"ש שם. או"ז סי' ריא) ועוד. ובשו"ע שם דעה שניה) כבית שמאי, ואף על פי שבכל מקום הלכה כבית הלל, כאן הלכה כב"ש, לפי שאמרו מעשה בתלמיד שעשה כבית שמאי בשוכח ומצא ארנקי של זהב, משמע שכן צריך לעשות, מאידך דעת הרמב"ם (שם)

יב. המברך ברכת המזון צריך לכתחלה להשמיע לאזניו. ובדיעבד אם בירך ולא השמיע

עיונים והארות

קשרי אצבעות עם פסת היד. וסיים דהיכא דאיכא מיא טוב לחוש לאומרים כן ולצאת ידי כו"ע. ורע עלי המעשה שראיתי שיש אנשים אשר המה זהירים בנטילת מים האחרונים אבל אינם יוצאים חובת הדין כלל וכלל דאינם נותנים כ"א איזה טיפים מים על ראשי האצבעות עד אשר אפילו עד סוף פרק הראשון אינה מגעת ולפעמים יוצאים בנגיעה בעלמא במים וידיהם נשארים מטונפות מזוהמת המאכל כבראשונה ובאמת מן הדין צריך לרוחץ לפחות עד סוף שני פרקי אצבעות וכנ"ל:

עוד כתב הב"ח (שם אות ט) וז"ל: כתבו האחרונים בשם המקובלים ז"ל, כשנטול מים אחרונים יאמר "זה חלק אדם רשע מאלהים", ויכוין "חלק אדם רשע" ר"ת אח"ר דהוא הסט"א, ועיין כף החיים. וכתבתי בסה"ק מקבציאל דהנהוג בזה יאמר דברים אלו בלחש והמשיכל יבין, עכ"ל.

ובכה"ח (סי' קנו ס"ק יח) כתב וז"ל: מצאתי כתוב מכתב יד הקודש חסין קדוש הרב משה זכותא זיע"א וז"ל: בשנת התק"ד בלילה אחד ואראה בחלומי ספר אחד כתוב לאמר שכל האומר הושיענו וכו' קודם ברכת המזון אינו רואה פני גיהנום ע"כ ואמרת בחלומי דהיינו הושיענו שאנו אומרים בכל יום אחר המזמור שבכל יום עם הושיענו קודם ברכת המזון עכ"ד. ובדברי מנחם בהגהותיו הטהורות שם (אות ה) כתב וז"ל: ונראה לי דיש לומר גם כן מימרא דרבי אלעזר אמר רבי חנינא תלמידי חכמים מרבים שלום וכו' לפי שיש בה ח' פעמים שלום עם תיבת שלוה להתיש כחו של ס"מ ועוד לפי שיש בו זכרון חרבן ירושלים ובית המקדש כמ"ש אל תקרי בניך אלא בוניך וכו' למען בית ה' אלהינו וכו'.

וטעמא לפי שאין מגיע למעלה משם לכולך המאכל. ובספר שלחן של ארבע (לרבנו בחיי עמוד תסו) כתב שיש אומרים שצריך ליטול עד מקום שהאצבעות כלים. ולענין הלכה נקטינן כדברי הרשב"א עכ"ל. וכ"פ בטוש"ע (סי' קפא סעי' א), אין צריך ליטול [מים אחרונים] אלא עד פרק שני של אצבעות ע"כ. ועי' במשנ"ב (ס"ק י) שכתב דאם היה המאכל מגיע מכאן ואילך צריך רחיצה גם למעלה מפרק שני.

אמנם, מו"ר האר"י ז"ל כתב בשער המצוות (פרשת עקב דף מה ע"א) שיטול מים אחרונים עד מקום שכלים האצבעות וז"ל: ואמנם מצאתי בקונטרס כוונה אחרת שונה קצת מן הכוונה הנזכרת וזו היא: כי בגודל הימני תכוין בארבע אותיות **איהיה** הפשוטות כי להיות שהגודל הוא המשובח והעיקרי שבכל האצבעות לכן בו נרמזו כל ארבע אותיות השם הנזכר. ואח"כ בארבע אצבעותיו האחרות תכוין בארבע אותיות **איהיה** במילוייהם כזה: **אלף, הי, יוד, הי**, ובמילוי מילוייהם ביוד"ן כזה: **אלף למד פי, הי יוד, יוד ויו דלת, הי יוד**. גם תכוון בשם **איהיה** בפישוטו (וגם במילוי (הרי) הם י"ד אותיות כנגד י"ד פרקין שיש בה' אצבעות ידך. וכדוגמה של כל הנזכר תכוין בשם **איהיה** דאלפין בשמאלך כזה: א. **איהיה** (פשוט). ב. **אלף הא יוד הא** (מלא) ג. **אלף למד פא, הא יוד, יוד ואו דלת, הא יוד** (מלא דמלא) והנה בזה תבין מה שאמרו רבותינו ז"ל "מים אחרונים חובה" כי חובה גימטריא אהי"ה והענין הוא כי בשם אהי"ה הוא שצריך לכוין בנטילת מים אחרונים עכ"ל. ועי' בה"ל (ד"ה עד פרק שני) שכתב דדעת הגר"א דצריך לעשות מים אחרונים עד סוף

לאזניו, יצא ידי חובה, ואין צריך לחזור ולאכול כדי שיברך ברכת המזון וישמיע לאזנו טו.

יג. יברך ברכת המזון באימה ויראה ובחשק גדול, ויחבוש ראשו בכובע שהולך בו לבית הכנסת, ויכסה גופו בבגד עליון שלובש בשעת התפילה י.

עיונים והארות

לגמרי, וכגון שלבוש בגופיה בלבד. והאוכלים בחוף הים יש להם להתלבש כראוי קודם שיברכו ברכת המזון. ובמקורות כתב, במג"א (סי' קפג ס"ק ה) הביא מש"כ הב"ח, שירא שמים לא יברך במצנפת, רק ישים הכובע על ראשו ויתעטף בבגד העליון. וחבישת הכובע על ראשו הוא מטעם עיטוף המוזכר בגמ' שהיו מכסים ראשם בסודר למעלה מהכובע הרגיל. ואמנם החיוב הוא רק כשמוזמן בג' ומברך על הכוס, אבל ביחיד שאינו מזמן על הכוס אין חיוב עיטוף, מ"מ יש לנהוג כן גם ביחיד. וכן ראוי להתעטף בבגד העליון, כדי דליהוי עליה אימתא דרביה, וכמ"ש הש"ל"ה והובא במחצית השקל שם, וצריך שיכניס ידיו לשרוולים, ולא כמו שיש נוהגין להניח את הבגד העליון על הכתפיים בלבד.

והנה כל זה הוא מדין עיטוף או מדין אימה, ועכ"פ אינו חיוב גמור, שהרי להלכה לא בעינן עיטוף, וכמ"ש בב"י שם, אבל ודאי שאין מן הראוי לברך ברהמ"ז בבגדי לילה, וכמו שמצינו בתפילה שאין ראוי להתפלל בבגדים שאינם חשובים, כמבואר בשו"ע (סי' צא סעי' ה) ובאחרונים שם, וראה עוד בחיי אדם (כלל כב אות ח), ע"ש. וכן מן הראוי לברך ברכת המזון כשהוא לבוש לגמרי, ואעפ"י שכל הברכות מותר לברך כל שאין ליבו רואה את הערוה, ולא צריך שיהא לבוש לגמרי, מ"מ בברכת המזון יש להקפיד בזה יותר, וקעין מה שמצינו בתפילה שצריך להתלבש לגמרי, וכמבואר בשו"ע (שם) ובאחרונים שם, ע"ש.

טז. הליכות עולם (שם הלכה ג). ומו"ר הבא"ח (ש"א פ' חוקת אות ז) כתב בברהמ"ז ישמיע לאזניו מה שמוציא בשפתיו, ואף על גב דמזן ז"ל ס"ל אם לא השמיע לאזניו יצא בדיעבד, צריך להחמיר דאם יש לו עוד פת יחזור ויאכל ויברך כראוי כדי שלא יכנס בספק ביטול מ"ע מן התורה, משום דיש אומרים אם לא השמיע לאזניו לא יצא ועיין חס"ל (סי' קפ"ה אות א').

יז. בזוהר הקדוש (תרומה קמח): כתב, כיון דנטיל בר נש כוס של ברכה, קודשא בריך הוא קאים על גביה, ואיהו אצטריך לאעטפא רישיה בחדוה, ולברכא על הכוס במותב תלתא, ע"כ.

ובשער טעמי המצוות (פרשת עקב) כתב, צריך ליזוהר שלא לומר ברכת המזון בלתי עטיפת הראש דהיינו בכובע שהולך בו לבית הכנסת כנזכר ברעיא מהימנא, ע"כ. ורבנו חיים פלאגי בכף החיים (סי' כה אות לה) כתב ללבוש בגד העליון גם כן וכמו שכתב הרב ראשית חכמה (שער הקדושה פרק טו). והחיי אדם (ח"א כב, ה) כתב, וישים כובע בראשו כדרך שהולך ברחוב ולא בכובע הקטן שתחת הכובע, ע"כ. ועיין בן איש חי (ש"א פ"ו וישלח אות יז, ויתרו אות טו).

וב"פ מו"ר האור לציון (ח"ב פ"ג תשובה ג) וז"ל: צריך לחבוש כובע כשמברך ברכת המזון, ולא די בכיפה שעל ראשו, ומן הראוי ללבוש גם חליפה בשעה שמברך. וכל שכן שאין ראוי לברך ברכת המזון בבגדי לילה (פיג"מה). ובודאי שאין ראוי לברך ברכת המזון כשאינו לבוש

יד. יעצום עיניו, ויאסור ידיו זו על גב זו, ימנית על השמאלית, כיושב לפני המלך מלכו של עולם מלכות קדישא יי'.

טו. ברכה ראשונה של ברכת המזון היא ברכת הזן יט, וברכה זו פותחת בברוך וחותמת בברוך. ברכה שניה של ברכת המזון היא ברכת הארץ, וברכה זו אינה פותחת בברוך, אלא רק חותמת בברוך, כדין ברכה הסמוכה לחברתה, שהרי היא סמוכה

עיונים והארות

המזון אדרבה צריך להראות שמחה יתירה בליבו, וכמש"כ בזוהר תרומה על בועז "ויאכל וישת וייטב אל לבו" דברין על מזוניה בשמחה וטוב לבב וכו'.

וכתב מהר"ח פלאגי ז"ל בספרו כה"ח (סי' כ"ח אות לו) וז"ל: דאף על גב דזהוירו דיברך ברכת המזון בעינים סגורות היינו כשאין בידו כוס, הא לאו הכי שמברך על הכוס צריך שיתן עינו בכוס אלא אם אין לו כוס איכא אזוהרה מהקדוש הרב שני לוחות הברית ואליה זוטא ואור חדש דיאמר ברכת המזון בספר בכל סעודה, וסיים השני לוחות הברית דהאומר ברכת המזון בכונה מזונותיו מצוין לו בכבוד כל ימיו והם דברי ספר החינוך פרשת עקב, עכ"ל.

יט. ברייתא בברכות (מח:) תנו רבנן, סדר ברכת המזון כך היא: ברכה ראשונה, ברכת הזן. שניה, ברכת הארץ. שלישית, בונה ירושלים. רביעית, הטוב והמטיב. וכ"כ הרמב"ם (פ"ב מהלכות ברכות ה"א), והטור (סי' קפז). וכתב הב"ח (שם אות א') אף על פי שהארץ היא המוציאה את המזון, והיה מהראוי להקדים ברכת הארץ לברכת הזן, מכל מקום הקדימו ברכת הזן, לפי שמשא רבנו תיקנה וברכת הארץ יהושע תיקנה.

כ. כ"כ הטור (שם). וחותמת בברוך, לפי שהיא כמטבע ארוכה, שיש בה שבח לה' על שהוא זן את העולם ובקשה שלא יחסר לנו מזון לעולם.

יח. כתב באורחות חיים (הלכות ברכת המזון אות ג) בשם בעל השולחן דמסתבר שברכת המזון דינה כדין תפילת שמונה עשרה שאינו יכול לשאול מפני היראה ולהשיב מפני הכבוד וכן כשם שתפילה אין מתפללים אותה אלא במקום אחד ובעמידה כך ברכת המזון אין מברכין אותה אלא מיושב מה שאין כן ק"ש שיכול לאומרה כדרכו שיכול להלך ולקרוא.

ומו"ר הבן איש חי (ש"א פרשת חוקת אות ה') כתב שדין ברכת המזון כדין תפילת העמידה, אלא שזו מעומד וברכת המזון מיושב, ולכן אסור להתעסק באמצע ברכת המזון אפי' בתשמיש קל, כגון לנגב ידיו או להניף במניפה בקיץ וכדומה. וכנזכר בשולחן ערוך (סי' צה סעי' ג) שכתב יניח ידיו על לבו כפותין הימנית על השמאלית ועומד כעבד לפני רבו באימה ביראה ובפחד ע"כ.

וכ"כ רבנו הרש"ש (בסידור היר"א ועוד) וז"ל: יכוין לקיים מצות לברך ברכת המזון ביראה ובאהבה ובכונה עצומה ובשמחה רבה ובטוב לבב, להמשיך שפע וברכה רבה מוחין וחיות ומזון לנוק' קדישא דז"א דאצילות, וממנה לנו ולכל העולמות הקדושים. ויעצום עיניו ויאסור ידיו זו על גבי זו ימנית על השמאלית, כיושב לפני המלך מלכותא קדישא דז"א דאצילות. ועיין בסידור רחובות הנהר (מהדורת תשע"ה, עמוד שנה הערה צה) וז"ל: מקורו משער המצוות (פר' עקב דף מה ע"ב) וז"ל: אמנם בברכת

לברכת הזן כ"א, וחתימת הברכה היא, על הארץ ועל המזון. ברכה שלישית של ברכת המזון היא ברכת בונה ירושלים. ואינה פותחת בברוך, מפני שהיא סמוכה לחברתה כ"ב. והמברך עצמו עונה אמן אחר בונה ירושלים, מפני שהוא סוף סדר הברכות של תורה, שהטוב והמטיב תיקנו אחר זמן ביבנה כ"ג.

טז. ברכה רביעית שבברכת המזון היא הטוב והמטיב, והיא מדרבנן כ"ד. וברכה זו פותחת בברוך, ואינה חשובה ברכה הסמוכה לחברתה, לפי שאינה מסדר הברכות של ברכת המזון, שהרי היא מתקנת חכמים, ואינה חותמת בברוך, לפי שבעיקרה ברכה קצרה היא כ"ה.

יז. כל שלא אמר ארץ חמדה טובה ורחבה בברכת הארץ, לא יצא ידי חובתו כ"ו. וכן כל

עיונים והארות

כא. טור (שם).

כד. בגמ' ברכות (מו.) מבואר שיש אומרים (רב ששת) שברכה זו אף היא מן התורה, שנאמר במקרא של ואכלת ושבעת וברכת: אשר נתן לך, זו הטוב והמטיב, ויש אומרים (רב יצחק בר שמואל בשם רב ורב נחמן בר יצחק) שאינה אלא מדרבנן, שבאותו יום שניתנו הרוגי ביתר לקבורה תיקנו ביבנה הטוב והמטיב, הטוב שלא הסריחו, והמטיב שניתנו לקבורה (רב מתנה שם בגמרא בע"ב), וכתב בתוס' ר"י החסיד (שם) ולפי שבאותה שעה שחרבה ביתר נגדעה קרן ישראל ואינה עתידה לחזור עד שיבוא בן דוד, סמכוה לברכת בונה ירושלים, כלומר שתחזור קרן ישראל למקומה בביאת בן דוד שהיא בבונה ירושלים. וכ"פ הרמב"ם (פ"א הי"ז ופ"ב ה"ב). והשו"ע (סי' קפח סעי' א).

כה. תוס' (שם בע"ב ד"ה והטוב). וכ"פ הטור (סי' קפז) ובמ"ב (ס"ק ד) ע"ש.

כו. גמ' ברכות (מה): תניא ר' אליעזר אומר כל שלא אמר ארץ חמדה טובה ורחבה בברכת הארץ לא יצא יד"ח. וכן פסק הרמב"ם (שם פ"ב ה"א) וז"ל: ברכת הארץ צריך לומר הודיה בתחילתה ובסופה וחותם בה על הארץ ועל המזון, וכל שלא

כב. איתא בגמ' ברכות (שם) אמר רב נחמן, משה תקן לישראל ברכת הזן בשעה שירד להם מן. יהושע תקן להם ברכת הארץ כיון שנכנסו לארץ. דוד ושלמה תקנו בונה ירושלים, דוד תקן על ישראל עמך ועל ירושלים עירך ושלמה תקן על הבית הגדול והקדוש. הטוב והמטיב, ביבנה תקנוה כנגד הרוגי ביתר, דאמר רב מתנא אותו היום שניתנו הרוגי ביתר לקבורה תקנו ביבנה הטוב והמטיב. הטוב, שלא הסריחו. והמטיב, שניתנו לקבורה. ובתוס' (מט. ד"ה לומר) כתבו אנו הואיל ונתקנו על הסדר אין אנו פותחין בברוך כדין כל ברכה הסמוכה לחברתה.

כג. גמ' ברכות (מה): רמב"ם (שם פ"א הי"ז). שו"ע (סי' קפח סעי' א). כתב רבנו בחיי ז"ל בספרו שלחן של ארבע (שער א) בשם תלמוד ירושלמי כי צריך לומר בברכה זו שלש מלכיות שלש הטבות שלש גמולות. שלש מלכיות: מלך העולם, האל אבינו מלכנו, המלך הטוב, שלש הטבות: המלך הטוב והמטיב הוא מטיב, שלש גמולות הוא גמלנו, הוא גומלנו, הוא יגמלנו. ע"כ.

שלא הזכיר ברית ותורה ואפי' לא חיסר אלא אחת מהם מחזירין אותו י.
 ית. כל שלא הזכיר בבונה ירושלים מלכות בית דוד, מחזירין אותו י.

עיונים והארות

ואם התחיל ברכה שלישית חוזר לברכה שניה. ואם התחיל ברכה רביעית חוזר לראש עיי"ש. ובמ"ב (ס"ק ה) כתב שבכל גווי חוזר לתחילת ברהמ"ז שכל שלשת הברכות כברכה אחת הויא. ומ"מ אם נזכר קודם שהתחיל רחם אומר שם.

ועי' למז"ר הראשל"צ בילק"ו (סי' רפז הלכה ו) שכתב דמאחר וי"א שאין הזכרתם ברהמ"ז לעיכובא ואין זה אלא מדרבנן לפיכך אינו חוזר ומברך דספק ברכות להקל.

וברד"ן נשים, כתב הבי"י (סי' קפז ד"ה וכתב הכל בו) בשם הכל בו דלא יאמרו ברית ותורה דלאו בני ברית נינהו, וכ"פ הרמ"א (שם) ונשים לא יאמרו ברית ותורה, דנשים לאו בני ברית נינהו.

ובתב"ב המ"ב (ס"ק ט) ומ"מ בימינו נהגו הנשים לומר ג"כ על בריתך שחתמת בבשרנו ועל תורתך שלמדנתנו וכו' והכוונה על ברית הזכרים שחתמת בבשרנו וכן תורתך שלמדנתנו על לימוד הזכרים שבזכות התורה והברית נחלו ישראל את הארץ ועוד שגם הנשים צריכות ללמוד מצוות שלהן לידע היאך לעשותן כמ"ש בסי' מ"ז. וכ"פ מרן החיד"א במחב"ר והביאו הכה"ח (ס"ק ט) ועי' בהערות איש מצליח (על דברי הרמ"א הערה 2) שכתבו בשם הברכת ה' דמ"מ אשה שלא אמרה ברית ותורה אינה חוזרת.

כתב בגמ' (שם) אמר רבי אילעא אמר רבי יעקב בר אחא משום רבנו וכל שלא אמר ומלכות בית דוד בבונה ירושלים לא יצא ידי חובתו וכ"פ השו"ע (סי' קפז סעי' ד) אם לא הזכיר בבונה ירושלים מלכות בית דוד, מחזירין אותו. ובמ"ב (ס"ק י) כתב דהטעם

אמר ארץ חמדה טובה ורחבה בברכת הארץ לא יצא ידי חובתו. והטוש"ע (סי' קפז סעי' ג). כתב ז"ל: בברכת הארץ, להרא"ש לא יאמר שהנחלת לאבותינו ארץ חמדה וכו' ברית ותורה, שהרי אומר על בריתך שחתמת בבשרנו ועל תורתך שלמדנתנו ודי בפעם אחת, והרמב"ם חולק. וקיי"ל יש ויש הלכה כיש בתרא.

ובטעם הדבר שצריך לומר ארץ חמדה טובה ורחבה, כתב שיבולי הלקט (השלם קנז) לפי שראה יהושע את משה רבנו שחמד להיכנס לארץ וגם האבות חמדו להיכנס לשם ולהיקבר שם, וכיון שזכה הוא להיכנס לשם תיקן בברכת הארץ ארץ חמדה.

כו. בגמ' (שם מט.) אמר רבי אילעא אמר רבי יעקב בר אחא משום רבנו כל שלא אמר ברית ותורה בברכת הארץ לא יצא ידי חובתו. וכ"כ הרמב"ם (שם) וצריך להזכיר בה ברית ותורה ולהקדים ברית לתורה, שהברית הזאת שאומרים בברכת הארץ היא ברית מילה שנכרתו עליה שלש עשרה בריתות והתורה כולה נכרתו עליה שלש בריתות שנאמר אלה דברי הברית וגו' מלבד הברית אשר כרת אתם בחרב אתם נצבים וגו' לעברך בברית וגו'. וכ"פ השו"ע (שם סעי' ג) אם לא הזכיר בברכת הארץ ברית ותורה, אפי' אם לא חיסר אלא אחת מהן, מחזירין אותו.

ועי' בספר ברכת ה' להגר"מ לוי זצ"ל (ח"ב פ"ה סעי' ה) שכתב דסדר החזרה כך הוא, דאם גמר כל ברהמ"ז חוזר לראש. ואם גמר רק ברכה שניה, מזכיר ארץ חמדה וכו' בין ברכה שניה לשלישית.

יט. בשבת ויום טוב, יש הזכרה של מעין המאורע בברכת המזון. בשבת אומר בברכת רחם נא רצה והחליצנו וכו'. וביום טוב אומר בברכה זו יעלה ויבא, וגם בראש חודש ובחול המועד אומרים יעלה ויבא כ"ט.

כ. חל שבת ביום טוב, או בראש חודש, או בחול המועד, אומר רצה והחליצנו ואחר כך יעלה ויבא ל'.

כא. שכח ולא הזכיר של שבת במקומה, ונזכר קודם שאמר ברכת הטוב והמטיב, אומר בשם ומלכות: בא"י אמ"ה שנתן שבתות למנוחה לעמו ישראל באהבה, לאות ולברית, בא"י מקדש השבת. וכן אם טעה ולא הזכיר של יום טוב, אומר: בא"י אמ"ה שנתן ימים טובים לעמו ישראל לששון ולשמחה את יום חג פלוני הזה ברוך מקדש ישראל והזמנים. וביום טוב שחל בשבת אומר: ברוך... שנתן שבתות למנוחה וימים טובים לעמו כו', ברוך מקדש השבת וישראל והזמנים לא'.

כב. וכל זה דוקא כשנזכר קודם שהתחיל "הטוב והמטיב", אבל אם לא נזכר עד שהתחיל ברכת "הטוב והמטיב", אפי' לא אמר עדיין אלא רק תיבת ברוך, חוזר לראש ברכת

עיונים והארות

לא. גמ' (שם מט.) ונחלקו הפוסקים האם אומר הברכות הללו בשם ומלכות או לא דדעת

הרמב"ם (פ"ב מהלכות ברכות ה"ב, ע"ש בכ"מ ולח"מ) והרי"ף והרשב"א ועוד, שאומר הברכה הזאת בין בפתיחתה ובין בחתימתה בשם ומלכות: בא"י אמ"ה שנתן וכו' בא"י מקדש וכו'. ואף על פי שכשמזכרים במקומם, בברכת רחם, אין שם ברכה, בטעם הוא לפי שנכללו שם עם הברכה שמזכירים בה, אבל כשמזכרים בפני עצמם צריכים ברכה בשם ומלכות, ואינה בכלל ברכה הסמוכה לחברתה, שהרי אין זו קביעת ברכה, אלא באה במקרה, על ידי טעות. וכ"פ הטוש"ע (סי' קפח סעי' ו) והבא"ח (ש"א פ"י חקת אות ט). ומאידך הטור הביא בשם הראב"ד שאין בברכה זו שם ומלכות, לפי שאינה ברכה קבועה, וכתב הב"י שהוא יחיד בדבר זה.

הוא שע"י דוד נתקדשה ירושלים וגם שאין נחמה גמורה אלא בחזרת מלכות בית דוד למקומה.

כט. גמ' (ברכות מה:) וכ"פ ברמב"ם (פ"ב ה"ה) וכ"פ השו"ע (סי' קפח סעי' ה) בשבת אומר בה "רצה והחליצנו", ובר"ח ויו"ט וחולו של מועד אומר "יעלה ויבא".

ל. רמב"ם (שם). שו"ע (שם) וז"ל: ואם חל אחד מהם בשבת אומר: רצה והחליצנו, ואח"כ יעלה ויבא, ואינו מזכיר של שבת ביעלה ויבא, ולא של יום טוב וחוש"מ ור"ח ברצה והחליצנו. והטעם פשוט מפני ששבת הוא תדיר וקיי"ל בכל מקום תדיר ושאינו תדיר, תדיר קודם. וכתב המ"ב (סי' ג) ומ"מ בדיעבד אם החליף בודאי יצא. וכ"פ מו"ר הראשל"צ בילקו"י (סי' קפח הלכה ג).

המזון ל.ג. וי"א שאם התחיל ברוך ולא אמר לעד האל יכול לסיים שנתן שבתות למנוחה ל.ג.

כג. אם טעה בסעודה שלישית של שבת ולא הזכיר רצה. אם נזכר קודם שאמר לעד האל יסיים ויאמר אשר נתן שבתות למנוחה וכו' ומסיים בשם ומלכות ואם נזכר אחרי זה יסיים ולא חוזר לראש ל.ד.

עיונים והארות

פסקו דבעינן פת בסעודה שלישית.

והנה דין הזכרת רצה והחליצנו לעיכובא בסעודה שלישית תלוי במחלוקת הנ"ל, שלפי דברי המצריכים פת, אם טעה ולא אמר רצה והחליצנו בברהמ"ז צריך לחזור, כדין סעודה ראשונה ושניה, אבל לפ"ד האומרים שיוצאים בפירות או במיני תרגימא, א"צ לחזור בשביל רצה והחליצנו וכמ"ש בברכות (מ"ט): ובאר זרוע ח"א (ס"ו ר). וכן פסק האו"ז להלכה מה"ט שאינו חוזר. והתוס' והמרדכי (ברכות מ"ט): כ' שנסתפק ר"י אם חוזר בסעודה ג' כיון דס"ל לר"ת שיכול להשלימן במיני תרגימא. וכ"כ הטור (בס"ס קפח) בשם אחיו ר' יחיאל. ע"ש. ופסק מרן השו"ע (ס"ו קפח סע' ה) שדין סעודה שלישית בשבת כדין ראש חודש שאינו חוזר. וכ' הב"ח שם, ויש להקשות שכאן פסק השו"ע שאינו חוזר, אלמא דתופס עיקר כר"ת שיוצא במיני תרגימא, ואילו לקמן בשו"ע (ס"ו רצא) מסיק שהעיקר כמ"ד דסעודה שלישית צריכה פת. וי"ל דלענין לעשותה בפת אזלינן לחומרא, ולענין לחזור בברהמ"ז אין להחזירו, לחומרא, דספק ברכות להקל שלא לברך, דשמא הוא עובר על לא תשא. ע"כ. וכ"כ המג"א והגר"א והגר"ז ושאר אחרונים. אולם הגר"ח בספר בן איש חי (ש"א פר' חקת אות ט) פסק, שאם טעה ולא הזכיר שבת בברהמ"ז של סעודה שלישית חוזר לראש ברהמ"ז, ושכן ראוי להורות, ואף על פי שיש בזה מחלוקת בפוסקים, ושורת הדין מחייבת דספק ברכות להקל, מ"מ כיון שע"פ הסוד אין הפרש

ל.ב. בא"ח (ש"א פר' חקת ט). כן מבואר בגמ' (מ"ט): ונחלקו ראשונים בזה, דעת הרמב"ם (שם) ורא"ש (שם) וטו"ש"ע (שם) שחוזר לראש כל הברכות כולן, היינו להתחלת ברכת הון, שכל שלש הברכות חשובות כאחת, מאידך דעת הראב"ד (בהשגות שם) ורשב"א (שם) ועוד, שכל שלא סיים כל ברכת הטוב והמטיב חוזר לראש ברכת בונה ירושלים. ובספר חרדים (ספ"י לירושלמי ברכות שם) כתב שלדעת הירושלמי אפילו אם גמר כל הברכות כולן, כל שלא הסיח דעתו לענין אחר, אומר הברכה שנתן שבתות למנוחה וכו' ודיו, אלא שאם הסיח דעתו לענין אחר חוזר לראש ברכת המזון.

ל.ג. מו"ר מופת הדור בשו"ת יחווה דעת (ח"ב ס"ו ט). וכ"פ באול"צ (ח"ב פ"ג תשובה ח).

ודע עוד דדין אשה שווה לאיש בכל זה ודינה ככל האמור לעיל דאף היא חייבת בסעודת שבת. וכ"פ מו"ר מופת הדור ביבי"ע (ח"ו או"ח ס"ו כח אות ז).

ל.ד. מו"ר מופת הדור בשו"ת יביע אומר (ח"ו או"ח ס"ו כח אות ז והלאה) הנה נחלקו הראשונים אי יש חיוב פת בסעודה שלישית ג"כ או לאו ד"א (שבלי הלקט ס"ו צג. והשתב"ז בס"י כה ועוד) דיוצאים יד"ח במיני תרגימא. ויש אומרים (רמב"ן בשם מ"ד) דיוצא יד"ח בפירות וכד'. וי"א דאף בסעודה שלישית החיוב הוא לאכול פת בדוקא. והטור ושו"ע (ס"ו רצא סע' ה)

- כד.** מי שאכל בשחרית של שבת פת כסנין לאחר קידושא רבה, והסעודה של שבת העקרית שהיא בפת ותבשיל של שבת, עשאה אחר כמה שעות, ובסעודה הזאת שכח להזכיר של שבת בברכת המזון, אינו צריך לחזור, ודינו כמו כל סעודה שלישית של שבת לה.
- כה.** טעה ולא הזכיר של ראש חודש, ונזכר לאחר שכבר פתח בברכת הטוב והמטיב, אינו חוזר לראש לו.
- כו.** מי שאחר שבירך ברכת המזון נסתפק אם אמר רצה והחליצנו, אם לאו, אין צריך לחזור ולברך לו.
- כז.** כשם שצריך לשבת בשעה שמברך ברכת המזון, כך צריך לשבת בשעה שמברך ברכת מעין שלש לה.

עיונים והארות

ודלא כדברי הכה"ח שפסק (סי' קפח ס"ק מב) שמברך בלא שו"מ ומדין סב"ל עי"ש.

לה. חזון עובדיה (שבת ח"ב דיני סעודה שלישית הלכה ז) ועיין שם בעיונים וירווח לך.

לו. גמ' (שם). רמב"ם (שם הי"ג) וכ"פ בטוש"ע (שם סעי' ז) שבשבת ויו"ט שחייב לאכול פת וממילא ברכת המזון היא חובה, חוזר לראש, אבל בראש חודש, שאם רוצה אינו אוכל פת כלל ולא יתחייב בברכת המזון, אין חיוב הזכרת מעין המאורע בו מעכב בדיעבד.

עוד כתבו הרמב"ם וטוש"ע (סי' קפח סעי' ז) חול המועד דינו כראש חודש, וכתב הא"ר (שם) שבברכת אשר נתן וכו' אינו אומר: וימים טובים לעמו וכו', אלא: אשר נתן מועדים וכו' (ועי' מ"ב ס"ק כ"ז ושער הציון ס"ק י"ט). ואומר ברכה זו בלא שם ומלכות.

לו. חזון עובדיה (שבת ח"ב דיני סעודת שבת הלכה ז) וראה שו"ת יביע אומר (ח"ז סי' כח).

לח. שו"ע (סי' קפג סעי' ז) והובא בהליכות עולם (ח"ב פר' חקת הלכה ב).

בחיוב בין סעודה ג' לשאר סעודות שבת, ושוות הן בחיובן, אורווי מורנין שחזרו. ע"כ. והנה אף על פי שגם הרמ"ע מפאנו בתשובה (סי' מ) כ' דסעודה שלישית היא עיקר ע"פ הסוד. ע"ש. מ"מ כבר הארכתי בס"ד בשו"ת יביע אומר ח"ב (תאו"ח סי' כה אות יב והלאה) שהכלל דספק ברכות להקל חל גם במקום שהמקובלים ס"ל שיש לברך ע"פ הסוד. וכן עיקר להלכה ולמעשה.

ומיהו נראה שאם נזכר מיד כשסיים ברוך אתה ה' בונה ירושלים אמן, יאמר שם: ברוך אתה ה' אמו"ה אשר נתן שבתות למנוחה לעמו ישראל באהבה לאות ולברית בא"י מקדש השבת. ואח"כ ימשיך ברכת הטוב והמטיב, ואין לומר בזה ספק ברכות להקל, כיון שבעל כרחו הוא עתיד לסיים ברכת הטוב והמטיב, וחיישינן גם לאידך גיסא לספק ברכות. וכן עיקר להלכה ולמעשה עכ"ל. והניף שוב ידו בספרו הבהיר חזו"ע על שבת (ח"ב הלכ' סעודה שלישית הלכה ג), שכל שלא התחיל הטוב והמטיב יכול לסיים ולומר אשר נתן שבתות וכו'.

ומש"ב שמברך בשם ומלכות, כ"פ מרן היב"א (שם) והגר"מ לוי בספרו ברכת ה' (ח"ב פרק ה סעי' ט)

מאמרי הזוה"ק

ח"ג דף ל"ז עא

פָּתַח רַבִּי אֱלֶעָזָר וַאֲמַר וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁמִינִי קָרָא וְגו' משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל. וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁמִינִי, מֵאִי יוֹם הַשְּׁמִינִי

ושואל על מש"כ ויהי ביום השמיני, כלומר על איזו ספירה הוא רומז אחר שכבר אמרת כי שבעת ימי המלואים הם כנגד השבע ספירות של ז"א, אם כן מהו יום השמיני, ותחילה הקדים קושיא אחרת, ואמר. **אֵלָּא, בְּתִיב וּמְפֹתַח אֶהֱל מוֹעֵד וְגו' אמר הכתוב בסוף פרשה הקודמת ומפתח אהל מועד לא תצאו שבעת ימים עד יום מלאות ימי מלואיכם, כִּי שִׁבְעַת יָמִים יִמְלֵא אֶת יַדְכֶם. כִּי שִׁבְעַת, בְּשִׁבְעַת יָמִים מִיַּבְעֵי לַיָּהּ וקשה, שהיה לו לומר ב'שבעת באות ב', כלומר בהמשך שבעת ימים ימלא הקב"ה את ידם, או שִׁבְעָה יָמִים יִמְלֵא אֶת יַדְכֶם, מֵאִי כִּי שִׁבְעַת יָמִים יִמְלֵא כלומר ימלא בניקוד חיר"ק תחת ה' וקמ"ץ תחת הו', שפירושו שממלא ידכם על ידי אחרים, למה כתוב שבעת ימים ימלא, שמשמע שעצם הימים ממלאים את ידיהם.**

אֵלָּא, זְכַאִין אֵינּוֹן כְּהֵנִי, דְּמִתְעַטְרִי בְּעַטְרוֹי דְּמַלְכָּא קַדְיִשָּׁא וכדי לתרץ קושייתו הקדים ואמר אשריהם הכהנים שמתעטרים

בעטרותיו של המלך הקדוש, דהיינו שמקבלים הארות ממוחזן של ז"א, **וּמְשִׁיחִין בְּמִשַׁח רַבּוֹת קַדְיִשָּׁא** והם משוחים בשמן משחת קודש, **כְּגִין דְּאֶתְעַר**

מִשְׁחָא (אֲחֵרָא) עֲלֶאָה, דְּמִשְׁקֵי לְכָל שִׁבְעָה לפי שנתעורר שמן אחר
 העליון, שהוא המוחין דאימא שהיא קבלה מאבא, שמשקה לכל שבע הספירות,
וְאֵת־מִשְׁחָן מִתְּהוּא רְבוּת קִדְיִשָּׁא, וְאֵת־דְּלָקוֹן מְנִיָּה פֶּל
אִינוֹן שִׁבְעָה בּוֹצִינִין והכהנים נמשחים משמן משחת קודש ההוא, ועל ידי זה
 הם מקבלים הארת המוחין דאבא על ידי אימא, ונדלקים ומאירים ממנו כל אותם השבעה
 מאורות שהם הז"ס דז"א, **וְהָאֵי מִשְׁחָ רְבוּת, הוּא פֶּלְלָא דְכָל**
שִׁבְעָה, וְכִלְהוּ בֵּיהּ אֶת־פְּלִילִיו וזה השמן המשחה שהוא השפע של אימא,
 הוא כלל השפע של כל שבע הספירות, וכל הז"ס דז"א נכללות ומשרשות באימא.

וְתַנִּינִן שִׁיתָא אִינוֹן, וְכִלְהוּ אֶת־פְּלִילִין בְּהָאֵי ולמדנו שהם רק שש
 ספירות, כי ז"א כלול רק מו"ק (אלא שלפעמים מונים את עטרת היסוד לשביעי).
 וכולם כלולים בשביעי שהוא הבינה, **וְדָא הוּא פֶּלְלָא דְכִלְהוּ, וּבְגִין כִּדְ**
שִׁבְעַת יָמִים יְמִלָּא והיא כוללת את כולם, ובשביל זה כתוב שבעת ימים ימלא את
 ידכם, והיינו הבינה שנקראת שבעת ימים היא תמלא את ידכם, **דְּהָא בְּהָאֵי תַלְיִין**
 כי בה תלויים ומשרשים כל הו"ק לז"א, והרי היא כלולה משבע בחינות לכן היא נקראת שבעת
 ימים. **וְעַל דָּא, אֶקְרִי כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, בַּת שִׁבְעַ** וכן על דרך זה נקראת
 כנסת ישראל שהיא המלכות בת שבע. ומפרש **מֵאֵי אֵיְהִי בַת שִׁבְעַ. דְּאֵיְהִי**
כְּלִילָא מְשִׁיתָא אֲחֵרְנִין מדה הטעם שהיא נקראת בת שבע, ואמר לפי שהיא
 כלולה מהארת השש ספירות אחרות דז"א, ועם בחינת עצמה הרי הם שבע בחינות, לכן היא

נקראת בת שבע.

כִּיּוֹן דְּהַאי שְׁבַעָה, אֲשֵׁלִים לְהוּ לְכַהְנֵי ואמר עוד כי כיון שזה השבעה
 שהיא הבינה, השלימה את הכהנים בשבעת ימי המלואים, שאז נשלמו גם הז"ס דו"א,
וְאַעְטֵר לֹזַן, וּמִשַׁח לֹזַן בְּכֹלָא והעטיר אותם ומשח אותם בכל הארות
 המוחין ובכל ההשפעות שנמשכו לז"ס דו"א, **בְּדַ מְטוּ לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל**
דְּאִיהִי תְּמִינָאָה כשהגיע השפע לכנסת ישראל, שהיא השמינית מבינה ולמטה,
אֲתַפְקֵד אֲהֶרֶן לְקַרְבָּא עֲגֹל אז נצטוו אהרן להקריב עגל לחטאת, **בְּגִין**
דְּאִיהוּ בְּרִיהַ דְּפָרָה, לְכַפָּרָא עַל הַהוּא חוּבָא דְּעֲגֹל אֲחָרָא
דְּעֵבֵד אֲהֶרֶן שהעגל הוא בנו של פרה, הרומזת על המלכות (על שם הפ"ר דינים שבה
 עם ה' האחרונה דשם הוי"ה שלה), כדי לכפר על אותו החטא של עגל האחר שעשה אהרן,
וְחַב לְגַבֵּי פָרָה, דְּאִיהִי תְּמִינָאָה, שְׁלִימוּ דְּמְמוּנֵיהּ (ס"א
דְּאַמוּנֵי) יִשְׂרָאֵל שבזה חטא אל הפרה שהיא המלכות שהיא הספירה השמינית
 מבינה ולמטה, והיא נקראת שלומי אמוני ישראל, לפי שהיא משלמת את הו"ק דו"א הנקרא
 ישראל, לשבע בחינות. **וְאַשְׁתַּכַּח כְּהֵנָּא שְׁלִים בְּכֹלָא, בְּתַמְנֵינָא**
מִינֵי לְבוּשֵׁין דִּיקָר ואז נמצא שהכהן הוא שלם בכל, כי נתקן על ידי העגל לחטאת
 ממה שפגם במלכות, וכנגד מה שהמלכות היא הספירה השמינית, הוא צריך להתלבש בשמונה
 מיני לבושי כבוד, **שְׁלִים בְּכֹל בְּתָרִין, שְׁלִים לְעֵילָא, שְׁלִים**
לְתַתָּא ואז הוא שלם ככל השמונה ספירות מהבינה עד המלכות, והרי הוא שלם למעלה
 ושלם למטה, ובזה מתורץ מה ששאל בריש המאמר מאי יום השמיני, והיינו המלכות שהיא

שמינית לבינה.

וּבְכֹלֵּא, פְּעִי לְאַחֻזָּה עֹבְדָא. וְעַל דָּא אֲתַעְבִּיד בֵּיהּ פְּאַהֲרֵן
עֹבְדָא לְתַתָּא ובכל דבר שהאדם עושה צריך להראות שזה המעשה

שעושה למטה, הוא מכוון לאיזה תיקון של מעלה, ועל כן נעשה באהרן מעשה למטה, דהיינו
כל סדר טהרתו והלבשתו בשבעת ימי המלואים, וביום השביעי שהקריב את הקרבנות, בְּגִין
דִּיתַעַר הָכִי לְעִילָא כדי שיתעורר כן למעלה בשרשם, וְיִשְׁתַּפַּח כֹּלָא
בְּגִוּוּנָא חַד וימצא למעלה ולמטה הכל באופן אחד, וְכִדִּין אֲתַפְרָכָאן
עֲלָמִין כְּלָהוּ, וּמְשַׁתְּכִין בְּרָכָאן עַל יְדָא דְכֹהֲנָא ואז מתברכים כל
העולמות, ונמצאות הברכות למטה על יד הכהן. וְהָכָא אֲשַׁתְּלִים כְּהֲנָא נְכֹלָא
כְּדָקָא חַוִּי וכאן ביום השמיני למלואים נשלם אהרן הכהן בכל פרטי השלימות כראוי
להיות.

עֲגֹל לְמָה. דְּכֹתִיב עֲגֹל בֶּן בְּקָר לְחַטָּאת ושואל, למה היה צריך אהרן
להביא עגל לחטאת, שכתוב ויאמר אל אהרן קח לך, בְּגִין תְּהוּא חַטָּאת,
דְּעֵבֵד בְּקִדְמִיתָא והשיב כדי לכפר על חטא העגל שעשה בתחילה. וְאֵיל
לְעוֹלָה, מַאי טַעְמָא אֵיל ומש"כ איל לעולה, שואל למה היה צריך להקריב איל
לעולה. בְּגִין אֵיל דִּי־צַחֲקָא, דִּתְהוּא עוֹלָה תְּמִימָה והשיב, בשביל אילו של
יצחק שהיה עולה תמימה, כלומר כדי להמתיק את הגבורות דו"א הנקראת יצחק שנמשכו אל
המלכות, עד שתהיה המלכות עולה תמימה ונקיה מכל פגם ודין, וְהָאֵי אֲתַחַוִּי
לְקִרְבָּא, לְאַשְׁלָמָא כֹּלָא וזה האיל ראוי להקריב לעולה כדי להשלים את
המלכות בכל פרצופה, על ידי המתקת דיני יצחק שבה. וְהָאֵי אֲתַר, מְסַפְרָא

דִּי־יִצְחָק אֲשֶׁתָּאֵב. וְהָאֵי אֵיל בְּגִין אֵיל דִּי־יִצְחָק מִתְקַרְבָּא עוֹלָה, (בְּגִין דְּאֵיהִי עוֹלָה) כי המלכות מצד יצחק שואבת ויונקת את כל הדינים, כי כל

בגין המלכות הוא מצד הגבורות, ולכן האיל הזה נקרב לעולה בשביל אילו של יצחק, כלומר להמתיק את הגבורות של המלכות **דְּהָא עוֹלָה לְעֵילָא סְלָקָא, וּבְגִין לְאַעְפָּרָא לָהּ בְּשְׁלִימוּתָא** כי על ידי קרבן העולה נתקנת המלכות מפגמיה, ואז

היא יכולה לעלות למעלה להתייחד עם ז"א, וכדי לעטר אותה בשלימות מעטרת הבינה.

עֵגֶל וְאֵיל: עֵגֶל בְּגִינָה, בְּדִקְאֲמָרְן. אֵיל, לְאַשְׁלָמָא (דף ל"ז ע"ב) **לָהּ בְּשְׁלִימוּ דִּי־יִצְחָק בְּדִקְא חוּי** לכן הקריב אהרן עגל ואיל, ומפרש, עגל

את העגל הקריב בשבילה, כמו שאמרנו לעיל, כדי לתקן את הפגם שנפגמה המלכות בחטא העגל ותטהר ממנו, ואיל הקריב בשביל להשלים אותה בשלימותו של יצחק בראוי, כלומר כדי להמתיק כל דיניה מה שקבלה מגבורות של ז"א, ועל ידי זה תשתלם ותוכל לעלות להתייחד

עם ז"א.

וְיִשְׂרָאֵל דִּחְבּוּ עֲמִיה דְּכֶהֱנָא בְּהָא, מְקַרְיָבִין בְּגוּוֹנָא דָּא

וישראל שחטאו עם אהרן הכהן בחטא העגל, גם הם מקריבים כעין זה עגל

ואיל, **דְּכֶתִיב וְשׂוֹר וְאֵיל לְשִׁלְמִים לְזִבּוּחַ לְפָנֵי יְהוָה. שׂוֹר, עַל**

מָה דִּחְבּוּ ומפרש שור הקריבו על מה שחטאו בעגל, דהיינו לתקן את הפגם שפגמו עי"ז

במלכות. **וְאֵיל לְאַשְׁלָמָא לְהָאֵי אֲתֵר בְּשְׁלִימוּ דִּי־יִצְחָק** להשלים את

המלכות בשלימות דיני יצחק, כלומר להמתיק את דיני הגבורה שנמשכו אליה מז"א.

שבת מברכין חודש אייר

חודש אייר נקרא חודש "זיו" בלשון חז"ל. (עיין מלכים א' פרק ו' פסוק א' ובמסכת ראש השנה ב: **והנה** הצירוף של חודש ניסן הוא ישמחו השמים ותגל הארץ יהו"ה. וכמו בתפילין של רש"י. קדש לי כל בכור כנגד י' של שם הוי"ה. כי יביאך כנגד ה' ראשונה של שם הוי"ה. שמע כנגד אות ו' של שם הוי"ה. והיה אם שמע נגד אות ה' אחרונה של שם הוי"ה. **חודש אייר** הצירוף שלו הוא "יתהלל המתהלל הסכל וידוע. יהה"ו כמו תפילין של ר"ת קודם פרשת והיה אם שמע אח"כ שמע.

וידוע שתפילין של רש"י הם בבינה, ושל ר"ת בחכמה, ומעלתם גדולה יותר ולכן לא מברכים עליהם. וא"כ גם חודש אייר מעלתו גדולה כי הוא בחכמה ואפשר להשיג בו סודות גדולים, וכמו שרשב"י גילה סודות התורה בחודש הזה, ולכן כל אדם ישתדל מאוד בלמודו ובפרט בסודות התורה שעיקר שם "חכמה" נאמר כידוע על סודות התורה. שאז חלה ההילולא דרשב"י בח"י באייר. ועי"ז יפקון מן גלותא ברחמי. וע"י הלימוד והשמחה בל"ג בעומר ובפרט אצל ציון הרשב"י זיע"א אפשר לפעול כל הישועות וכמ"ש רשב"י זיע"א יכולני לפטור את העולם ממידת הדין זיע"א.

וכן ידוע דחודש זה נקרא "בל" לרמזו על ל"ב נתיבות חכמה וכנז"ל.

גם בחודש זה יש לנו את העזרה של אבותינו הקדושים שנרמזו בשם החודש אייר ר"ת אברהם יצחק יעקב רחל שהם מתפללים ושומרים על עם ישראל.

גם אייר ר"ת אני ה' רפאך מפני שחודש זה מסוגל לרפואה. ובפרט שבחודש זה התחיל לרדת לעם ישראל המן במדבר. וגם התחיל בארה של מרים ליתן מים במדבר, ורבנו האר"י השקה את המהרח"ו מבארה של מרים ונתגלו לו סודות התורה וגילה לנו אותה. והיתה על ידו רפואה גדולה לעם ישראל ולכן חודש זה מסוגל לרפואה שלמה.

אייר עולה "ארך" - ארך אפיים ורב חסד. ארך זה "אריך" - הכתר העליון שמוריד שפע וברכה וממתק את כל הדינים, וגם ארך מלשון ארוכה ומרפא.

גם ארך עולה גי' "רויה". שנא' דשנת בשמן ראשי כוסי רויה אך טוב וחסד ירדפוני כל ימי חיי אייר ר"ת אויבי ישובו יבשו רגע. הקב"ה יכלה כל האויבים מעם ישראל אויב פרטי וכללי והכל בזכות אבותינו הקדושים.

מאמרי הפרשה

"וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁמִינִי קָרָא מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו וּלְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל" (ט, א).

עשר עטרות נטל אותו היום

היום השמיני למילואים הוא ראש חודש ניסן, שבו הוקם המשכן. ואותו היום היתה שמחה לפני הקב"ה כיום שנבראו בו שמים וארץ, ונטל אותו היום עשר עטרות, ואלו הן:

- א. ראשון למעשה בראשית. כלומר, שחל ביום ראשון שהוא ראשון לבריאת העולם.
- ב. ראשון לנשיאים, שביום זה התחילו הנשיאים להביא קרבנותיהם למשכן.
- ג. ראשון לכהונה, שביום זה התחילו אהרן ובניו לעבוד עבודה, ונקראו כהנים, ועד אותה שעה היתה העבודה בבכורים.
- ד. ראשון לעבודה, שבו התחילו להקריב קרבנות ציבור, כמו קרבן התמיד וכדומה.
- ה. ראשון לברכת כהנים, שהוא היום הראשון שבו התחילו הכהנים לברך את ישראל.
- ו. ראשון לירידת האש מן השמים על המזבח לשרוף את הקרבנות.
- ז. ראשון לאכילת קדשים שביום זה נצטוו על דיני אכילת קדשים, שלא לאכול קדשים בכל מקום, רק בתוך מחיצות המשכן, שעד אז אכלו אותם בכל מקום.
- ח. ראשון להשכנת שכינה בגלוי בישראל.
- ט. ראשון לאיסור הבמות שמיום זה ואילך אסור להקריב בכל מקום אלא להקריבם במשכן.
- י. ראשון לחדשים שיום זה היה ר"ח ניסן, שהוא ראשון לחדשי השנה. (שבת פז):

השמחה בזמן המשכן ובית המקדש

פרשת שמיני פותחת בתיאור חנוכת המשכן, ובהתגלות כבוד ה' לעיני ישראל. כעין זה היה גם כאשר חנכו את בית המקדש שנבנה על ידי שלמה המלך.

שכן בזמן שהיה המשכן, ובמשך תקופתם של שני בתי המקדש, היתה התגלות ניסית ועל טבעית, והשכינה ורוח הקודש היתה מרחפת מלמעלה ומרעיפה קדושה וטהרה על כל עם ישראל, בין אלו שהיו בגולה ובין אלו שהיו בארץ ישראל, כאשר עלו לרגל לירושלים ולמקדש, זכו ונהנו מזיו השכינה. העליה לרגל נתנה להם עוז ותעצומות נפש וחיזוק רוחני למשך כל ימות השנה.

לעומת זאת, כאשר היו ישראל בגלות ואף בארץ ישראל לאחר החורבן, הרגישו את עוצמת הסתרת הפנים וחוסר הקדושה והטהרה והאהבה והאחדות המייחדות את העם. משכך, היתה התפילה שגורה כל העת בפי העם: "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים".

וזכתב בזוהר הקדוש פרשת תרומה (דף קמג): פתח רבי יוסי ואמר, שיר השירים וכו' - שירה זו אמרה שלמה המלך בזמן שנבנה בית המקדש, שאז כל העולמות נשלמו למעלה ולמטה בשלמות אחת, כי השווה העולם התחתון לעולם העליון ע"י בנין בית המקדש, וירדה השכינה לשכון בתחתונים כמו ששוכנת בעליונים, ע"י האורות הגדולים והספירות העליונות של עולם האצילות. שירדו האורות דאצילות עד עולם העשיה, וכל זה דרך אור השכינה שירדה לשכון בתחתונים. ואז היתה המלכות בשלמותה, ובית המקדש של מטה נבנה כעין של מעלה.

השמחה הגדולה בבנין המקדש

והנה בשעה שנבנה ביהמ"ק למטה, לא היתה שמחה לקב"ה ביום ההוא מיום שנברא העולם, ואינו דומה למשכן שעשה משה רבנו, כי המשכן היה כדי שתרג השכינה לארץ ותלבש במלאך מט"ט להשפיע שפע בעולם התחתון. וביום שהוקם המשכן למטה, הוקם עמו משכן אחר למעלה שהוא המשכן של מטטרו"ן אשר בעולם היצירה. אמנם כאשר נבנה בית המקדש הראשון, נבנה עמו ג"כ בית למעלה שהוא עולם "הבינה" סוד ה' ראשונה של הוי"ה ב"ה, וירדה ממנה הארה גדולה למטה, וכל שכן שירדה למטה הארת זו"ן שהם אותיות ו"ה בשם הוי"ה, וע"י זה נתקיים אור הבינה בכל העולמות והאיר בהם, ומיתק כל הדינים שהיו בהם, וע"י זה נפתחו כל החלונות העליונים להאיר למטה, כי הבינה היא המפתח של כל פתחי הספירות.

ולא היתה שמחה בכל העולמות כהיום ההוא, כי הבינה היא מקור השמחה, אשר על ידה נתעוררה השמחה בכל העולמות, ולכן המשכן ומתן תורה לא היו בערך מעלה זו של בית המקדש הראשון, כי אז פתחו המלאכים העליונים ובני ישראל ואמרו שירה שהיא שיר השירים, אשר היא מצד הבינה שאותה שרו לכבודו של הקב"ה.

הצער ביום השמיני - על שום מה?

אמרו חז"ל (מגילה י:), כי בכל מקום שנאמר 'ויהי' אינו אלא לשון צער, ובכל מקום שנאמר 'ויהי' לשון שמחה הוא. וא"כ יש להבין, מה מקום היה להצטער ביום השמיני שהוא יום הקמת המשכן?

אלא, שבכל יום ויום היו אהרן ובניו זוקני ישראל באים מעצמם ללמוד תורה מפיו של משה רבנו, ובאותו היום הרגישו כי עתידה פורענות להתרחש. ואכן באותו יום מתו בני אהרן - נדב ואביהוא. ועל כן, פתח הכתוב את הפרשה בלשון צער - 'ויהי ביום השמיני', כי באותו היום לא באו אהרן ובניו זוקני ישראל ללמוד תורה אצל משה רבנו מיוזמתם, אלא הוצרך משה לקרוא אותם שיבואו אצלו. (הובא בלבוש יוסף בשם הספרים).

כשמקיימים מצוות ה' בשלמות זוכים להנהגה נסית

כתב מו"ר מרן ראש הישיבה בספרו קול יהודה: ויהי ביום השמיני, פירש רש"י שמיני למילואים. כל זמן שמשה שימש לא ירדה שכינה, עד שבא אהרן ואמר לו משה קח לך עגל בן בקר לחטאת, להודיע לו שכיפר לו על עוון העגל.

ויש להבין, למה בפרה אדומה שגם היא באה לכפר על עוון העגל - לקחו פרה, ואילו כאן לקחו עגל? ופירש רש"י, כי הסיבה לכך שלקחו פרה היא, כדי שתבא האם ותקנח צואת בנה. אלא שאם כן היה די לנו בזה, ולמה הוצרכו להביא גם עגל?

ושמעתי הסבר יפה מפי הגאון רבי אברהם חיים נאה זצ"ל והוא, כי היו כאן שני סוגי עבירות; אהרן שעשה בעצמו את העגל, הוצרך להביא עגל לכפר על כך. אבל קהל ישראל שלא חטאו בעגל, שכן אלה שעבדו את העגל נהרגו על ידי משה ואלה שלא העידו נגדם נהרגו במגיפה, אבל יתר חלקי העם שלא עבדו את העגל, אבל היו חייבים למחות מדין ערבות, הוצרכו להביא פרה אדומה - שהיא דוגמת האם הבאה לקנח צואת בנה, שזהו רק מדין ערבות.

ולכן, אהרן שבעצמו עשה את העגל, אף על פי ששגג היה חייב קרבן, ועל כך יביא עגל, ואילו ישראל הנשארים שלא עשו בעצמם את העגל רק שלא מחו, שחיוכם הוא מדין ערבות - יביאו פרה שגם היא מדין ערבות, כי תבוא האם ותכפר על עון בנה העגל.

"קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל" (ט, א).

זכות אבות מתחילה ועד סוף

היום השמיני למילואים, היה ראש חודש ניסן. והרמז לכך "קרא משה לאהרן" ר"ת: "מקל" והוא גימטריא: "ניסן". וגם "אברהם יצחק וישראל" ס"ת: "מקל", כי זכות אבותינו הקדושים היא שעמדה לנו ונגאלנו בחדש ניסן.

ועוד יש לומר, מדוע נרמז בסופי התיבות "מקל", כדי לומר כי אף בסוף הדברים לא תמה זכות אבות, ומתחילה ועד סוף זכותם מגן לנו ונגאל בזכותם, ועל כך רמז הכתוב (בראשית ל, לז) "ויקה לו יעקב מקל". (נחל קדומים).

"וַיֹּאמֶר אֵל אֶהְרֵן קַח לְךָ עֵגֶל בֶּן בָּקָר לְחֹטֵאת וְאֵיל לְעֹלֹה תְּמִימִם וְהִקְרַב לְפָנַי ה'" (ט, ב).

כיצד ניתן לפעול מול אומות העולם

כתב ה"חפץ חיים" (על התורה) אמרו חז"ל (ספרא שמיני א) אמר לו משה לאהרן: אהרן אחי, אף על פי שנתרצה המקום לכפר על עונותיך, צריך אתה ליתן לתוך פיו של שטן, שלח דרוון לפניך עד שלא תכנס למקדש שמא ישנאך כביאתך למקדש.

ובדומה לזה מפורש ברמב"ן פרשת אחרי מות, על הכתוב (ויקרא טז, ח) וגורל אחד לעזאזל, וזה לשונו: ומפורש מזה בפרקי רבי אליעזר הגדול, לפי שהיו נותנים לו לסמא"ל שוחד ביום הכיפורים שלא לבטל קרבנם, שנאמר: גורל אחד לה' וגורל אחד לעזאזל, גורלו של הקדוש ברוך הוא לקרבן עולה, וגורלו של עזאזל שער חטאת. וכל עונותיהם של ישראל עליו, שנאמר (ויקרא טז, כב) ונשא השעיר עליו. עכ"ל. אבל צוה הקדוש ברוך הוא ביום הכיפורים, שנשלח שעיר במדבר לשד המושל במקומות חורבן, והוא הראוי לו מפני שהוא בעליו ומאצילות כוחו יבוא חרב ושממון.

והמקור לזה מבואר בתורה, שמטרת משלוח המנחה מיעקב לעשו היתה בשביל: כי אמר אכפרה פניו במנחה ההולכת לפני ואחרי כן אראה פניו (בראשית לב, כ). וזוהי פרשת הגלות, שכך היתה קבלה בידי חז"ל, שבשעה שהיו צריכים רבותינו ללכת לרומא בחצר מלכי אדום על עסקי הציבור, היו מסתכלים בפרשה זו ללכת אחרי עצת הזקן החכם, כי ממנו יראו הדורות וכן יעשו (עיין רמב"ן שם).

והנה לו חכמו ישכילו זאת שתדלני זמננו מבלי להתגרות באומות ולא ללחום בהם, אלא ללמוד מקודם הפרשה הזו ואחר כך ללכת בעקבות הזקן החכם, כי אז היו מצליחים בדרכם להטיב את מצב הכבשה בין השבעים זאבים, כמו שמכנים חז"ל את מצב עמנו הדל בין האומות.

"וַיֹּאמֶר אֶל אֶהְרֹן קַח לְךָ עֵגֶל בֶּן בָּקָר לְחֻטָּאת וְאֵיל לְעֹלָה תְּמִימִם וְהִקְרַב לְפָנַי ה'"
(ט, ב).

מידה כנגד מידה

שואל רש"י, למה נצטווה לקחת דווקא עגל, והלא חטאת של כהן משיח הוא פר, ואהרון הוא כהן משיח?! אלא להודיע, שכיפר לו הקב"ה על מעשה העגל.

והמתבונן יראה, שיש בזה מדה כנגד מדה. וכדברי הר"ן בדרשותיו (דרוש ג') שענין מדה כנגד מדה, בא לעורר את האדם שימצא הדבר שקלקל בו, ובכך ידע כיצד עליו לתקנו, וכן במידה טובה, ידע על מה הוא מקבל שכר.

השיניים נותרו שלימות

שח הרה"ג מרדכי מלכא שליט"א, רבה של העיר אלעד (אספקריא, מטות תשע"ו עמ' 28): סיפר לי נכדו של הגאון רבי אהרן נויבירט זצ"ל, מעשה שהיה עם סבו. וכך סיפר לו סבו: מדי פעם הייתי נוסע לחפץ חיים כדי להתייעץ עמו בענייני רבנותי בגרמניה, באחת הפעמים, לפני שחזרתי לקהילתי בגרמניה, שאלתי את החפץ חיים מה לדבר בשבת הקרובה בכדי לחזק את הציבור?

החפץ חיים שהיה אז בן פ"ג שנים לערך, שכב במיטתו בשל חולשתו, ולפתע הורה לי להתקרב אליו, וביקש שאפתח את פיו. הייתי נרעש ונפחד, לא הבנתי, לפתוח את פיו הקדוש של החפץ חיים?! אולם החפץ חיים הורה לי בשנית לעשות כך.

מתוך אימה ויראה פתחתי את פיו הקדוש, וגיליתי שתי שורות שיניים צחורות מסודרות ושלמות כשל בחור צעיר. עמדתי נפעם, ואז ביקש החפץ חיים: תספור נא כמה שיניים יש בפי! ואכן, בדחילו ורחימו מילאתי אחר בקשתו, וספרתי שלושים ושתיים שיניים! שן לא נעדרה, שן לא נפגמה.

ואז נטל החפץ חיים את ידי ואמר בחיוך: מדה כנגד מדה אני שמרתי על הפה שנתן לי הקב"ה, והקב"ה שמר על הפה שלי! והוסיף ואמר: את זה תספר לבני עדתך בדרשה, שראית יהודי

ישיש מאד שכל שיניו שלמות, והכל משום ששמר על פיו מלשון הרע ודיבורים אסורים!

"וַיֹּאמֶר אֵל אֱהָרֹן קַח לְךָ עֵגֶל בֶּן בָּקָר לְחֹטֵאת" (ט, ב).

מדוע הוצרך אהרון לכפרה?

כתב רש"י, להודיע שמכפר לו הקב"ה על ידי עגל זה על מעשה העגל שעשה.

מקשים העולם, והרי מבואר בהרבה מקומות בגמרא ובמדרש, כי אהרן לא חטא מאומה באותו מעשה, ואם כן כפרה זו למה באה? ועוד מקשים מדוע אמר בלשון קח לך יכול לומר, זה קורבן אהרון עגל בן בקר לחטאת?

ואמר הגאון ר' דוד מלידא בספרו על התורה "חלקי האבנים", ליישב זאת ע"פ מה שכתב הזוהר הקדוש (כי תשא קצב). שאילו לא לקח אהרן את הזהב מידם, אלא היה מניחן תחלה על הארץ, לא היו מצליחים, שנאמר (שמות לב, ד): "ויקח מידם", כי ידוע שאותם מכשפים עשו כישופים ונתנו לאהרון מידם, ואהרון לא הניחו ע"ג הקרקע. ואם היה מניחו, היה מתבטל הכישוף ולא היו מצליחים במעשיהם, לפיכך "ויצא העגל הזה".

נמצא, שבעצם הדבר באמת לא חטא אהרון, אך עיקר עוונו היה מחמת הלקיחה לבד, ולכך אינו צריך כפרה, כי אם על הלקיחה, וזהו שאמר: "קח לך עגל בן בקר", אני מצווח "לקחת" עגל דווקא, למען היות לך כפרה על אותה לקיחה שלקחת מידם.

"קָחוּ שְׂעִיר עִזִּים לְחֹטֵאת וְעֵגֶל וְכֶבֶשׂ בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִם לְעֹלָה, וְשׂוֹר וְאֵיל לְשִׁלְמִים לְזִבַּח לַפְּנֵי ה' וּמִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן כִּי הַיּוֹם ה' נִרְאָה אֵלֵיכֶם" (ט, ג-ד).

הפסוק מרמז לדרך העולה בית אל

כתב רבי אליעזר פאפו זצ"ל בספרו "אלף המגן": קחו שעי"ר אותיות: עשיר. עזי"ם - אם עשיר יענה לכם עזות כמדתו (עיין משלי יח, כג), תקבלו לחטאת - להתם חטאת, ואם לא תוכלו שאת ותכעסו עג"ל וכב"ש - בעגלא [-במהרה] תכבשו יצרכם, ותהיו נח לרצות. ובוה תהיו כבני שנה תמימים - שהמעביר על מדותיו מעבירין לו על כל פשעיו (ראש השנה יז). וגם לעולה - תזכו לעלות, כי "מאן דאיהו זעיר איהו רב" (זוהר הקדוש ח"א קכב:). והבורח מן הכבוד - הכבוד רודף אחריו (תנחומא ויקרא פ"ג).

ושור ואיל לשלמים - עול יסבול כשור לעול, ו'איל' הוא לשון חזק, מלשון 'אילותי' (תהלים כב, כ). בעבור שלמים - כי גדול השלום, וגדולים נמוכי הרוח שחשוב לו כאלו בא לזנוח לפני ה' - דכתיב (תהלים נא, יט) זבחי אלהים רוח נשברה.

ומנחה בלולה בשמן חשוב מה שאדם נוח כשמן, וזוכה לכי היום ה' נראה אליכם - דכתיב (ישעיה נז, ט) אני את דכא. עכ"ל.

"כי היום ה' נראה אליכם" (ט, ד).

אהרון כנגד מיכאל

באותו יום התחיל אהרן בכהונה הגדולה. ואמרו חז"ל (זוהר חדש לך ל:), כי המלאך מיכאל שהוא סגורם של ישראל במרום, מקריב לפני הקדוש ברוך הוא את מעשיהם הטובים של הצדיקים העולים לריח ניחוח. ופירשו בעטרת זקנים לבעלי התוספות, כי התיבות "נראה אליכם" הן אותיות: "אהרן, מיכאל". זה נתכהן למטה - וזה נתכהן למעלה!

"כי היום ה' נראה אליכם... ויקרבו כל העדה ויעמדו לפני ה'" (ט, ד-ה).

עם ישראל רואה את הקב"ה

אמרו ישראל למשה: וכי היאך מדינה מקלסת את המלך ואינה רואה אותו. אמר להם: כי היום ה' נראה אליכם. ויקחו את אשר צוה משה, בזריזות, ויקרבו כל העדה ויעמדו לפני ה', שקרבו כולם בשמחה ועמדו לפניו. משל למי שכעס על אשתו והוציאה מביתו ולאחר ימים נתרצה לה. מיד חגרה מתניה וקשרה כתפותיה, והיתה משמשתו יותר מדי. כך ישראל, כיון שנתרצה להם קרבו כולם בשמחה. (ספרא שמיני, א).

ויעמדו לפני ה' חצר אהל מועד שהיא מאה על חמישים, והחזיקה את כל מחנה ישראל שהוא י"ב מילין, מכאן שהחזיק מועט את המרובה. (ויק"ר צו י, ט).

"ויקרבו כל העדה ויעמדו לפני ה'" (ט, ה).

מעלת האחדות

על פסוק זה אמרו רבותינו, כי אם כל העדה מקרבים את זולתו, ודואגים ומשתדלים לסייע אחד לשני ברוחניות ובגשמיות, אזי זוכים ל - ויעמדו לפני ה', לעמוד לפני הקב"ה.

וזהו שכתוב בפסוק שלאחריו: "ויאמר משה זה הדבר אשר תעשו וירא אליכם כבוד ה'". כלומר, אם תיווצר אחדות אמיתית בקרב שבטי ישראל בלב ובנפש, וע"י כך תזכו להשראת השכינה כאמור, או אז אני מברך אתכם שתתנהגו תמיד בדרך זו - "זה הדבר אשר תעשו, ויושרש בכם אהבה ואחוה, ובכך "וירא עליכם כבוד ה'" בכל עת ובכל שעה.

בזאת מבאר האלשי"ך הקדוש (ויקרא יט, יח) את הפסוק (שם) "ואהבת לרעך כמוך אני ה'", כי "אני" - הוא אחד מע"ב שמות, והוא שם של דין. ואמרו חז"ל (במדבר רבה, במדבר ג, ד) שבכל מקום שנאמר "ואני" - הוא ובית דינו, כי 'אני' הוא דין כאמור וה - וי"ו הוא רחמים. וזהו שאמר: ואהבת לרעך כמוך, ואז השם "אני" שהוא דין - נעשה הוי"ה - חסד גמור.

וזהו מה שאומר התנא באבות (פ"א משנה יד) אם אין אני לי - אם אין השם יתברך בבחינת דין עלי ח"ו, כי שם "אני" לא שולט עלי - אז "מי לי" - אין שום בריה בעולם שיכולה להרע לי. ועוד, מ"י הוא עולם הבינה, ובא לומר כי חמישים שערי בינה הם 'לי' - לטובתי, ומשם אני מקבל שפע.

והנה, הגמרא אומרת במסכת יבמות (סב:) שהיו י"ב אלף זוגות תלמידים לרבי עקיבא וכו'. ולכשנתבונן נראה, כי לא כתוב "עשרים וארבעה אלף" אלא "י"ב אלף זוגות". ובא ללמד, כי הצלחתם בתורה היתה האחד מכח השני, וסייעו זה לזה. אמנם, מכיון שלא נהגו כבוד אחד לשני כדבעי, נגזרה הגזירה ומתו.

מתי הסוסים יכולים לחלץ את העגלה?

כאשר נפוליאון בונפרטה כבש חלקים גדולים מרוסיה, הוא נהג מידי פעם להתייעץ עם גדולי ישראל אודות סיכויי לנצח במלחמה. מסופר, כי הוא נפגש גם עם רבי חיים מוולוז'ין. היתה זאת שעת לילה מוקדמת, כאשר הגיעו חיילי הצבא הצרפתי לחניית לילה סמוך לוולוז'ין. עיירה זו השוכנת על הצטלבות דרכים ראשיות, איננה עיר מבצר ונוחה היתה להיכבש. רוב תושביה ברחו מאימת המלחמה או התחבאו מאחורי סורג ובריה. כשנכנסו שליחו של נפוליאון ושרי צבאו אל העיירה, לא מצאו בה אלא בתים חשוכים ורחובות שוממים ריקים מכל נפש חיה. רק מבית המדרש של וולוז'ין גילה קצין הצבא להפתעתו כמה קרני אור בוקעים מבעד לחלונות. הוא ניגש אל הבית, פתח את דלת בית המדרש ונכנס פנימה. והנה בקצה האולם יושב אדם זקן, בראשית שנות השבעים שלו, בידו נר דולק, וספר פתוח לפניו. היה זה ר' חיים מוולוז'ין, אשר בעת מצוקה כבעת שמחה, מצא למפלט לו את בית המדרש. כל כך היה שקוע

בתלמודו שלא חש בקצין הנכנס ומתקרב אליו, אך משפתח זה בקולו הרועם, ניתר הגר"ח ממקומו.

הקצין ניסה את כוחו של רבי חיים בצרפתית, אך משהראה סימנים כלא מבין את דבריו עבר לדבר גרמנית, תוך שהוא שואל את הגר"ח אם מבין שפה זאת. השיבו רבנו, אינני בקי בה ביותר, אולם אשתדל להשיבך בשפה זו. אם כך - אמר הגנרל - אולי תגיד לי היכן גר פה הרבי שלכם, "חיים" שמו, עליו שמענו רבות כיודע צפונות ועושה נפלאות.

ענהו רבנו: חיים, האיש המבוקש על ידיך, נמצא כאן בבית המדרש. אך מה שאמרת כי עושה הוא נפלאות, יכולני להגיד לך כי אין זה אמת. הבין הקצין כי הוא האיש המבוקש, ומיד ניגש אל העניין. המלך בכבודו ובעצמו רוצה להיפגש עמך! עליך להמתין כאן עד שיבואו לקחתך - הפטיר, והלך לו.

לא חלפה שעה, וכיתת אנשי חיל באו במרכבה קרבית מאובקת, והסיעו את ר' חיים אל אוהלו של נפוליאון המהודר אשר במרכז המחנה. בראותו את פני רבינו, המקרינים אצילות תורנית טהורה, שמח בנפרטה לקראתו, ואף הוא פתח במה ששמע כבר מיהודי המדינה, על כוחות נסתרים הטמונים בו כמחולל נפלאות. גם הפעם הכחיש ר' חיים בביטול כל קשר בינו לבין מעשי נפלאות, בסך הכל יהודי פשוט אנכי השוקד ולומד תורה, לא יותר... שוב פנה אליו נפוליאון ואמר: זה שאינך מסכים אודות סיפורי הנפלאות, ניחא, אבל שהנך איש חכם ופיקח, זאת כבר לא תוכל להכחישני. אם כן אמור לי, אפוא, מה דעתך על עתיד מלחמה קשה זו שפתחתי בה. האם כקודמותיה תסתיים אף היא בנצחון כביר, או חלילה אסון נורא אורב לי אי שם בדרכי? חשוף מחשבותיך לפני בגילוי לב וללא מורא.

פתח רבי חיים וענה: משל למה הדבר דומה? נסיך אחד עשה את דרכו במרכבה רתומה לארבעה סוסים אבירים ומשובחים, מטובי היחס והאיכות. והנה בהגיעו לתוך יער עבות, מעדו רגלי אחד הסוסים לתוך ביצה טובענית, הסוס משך אחריו גם את שלושת חבריו, והמרכבה התהפכה על צידה. כל מאמצי העגלון והמשרתים לחלצם מן הבוץ עלו בתוהו. עברו שעות אחדות והנה איכר פשוט מתקרב עם עגלתו הרעועה, רתומה לשלשה סוסים כחוישים, ואף הם החלו מועדים ושוקעים בביצה. אולם האיכר שלף תיכף את שוטו, הצליף על הסוסים, אלו אזרו את שארית כוחם, ופתאום משכו את העגלה אל מחוץ לביצה, ויהי הדבר לפלא בעיני הנסיך ומשרתיו.

ניגש הנסיך אל האיכר ותמה באזניו: לי ארבעה סוסים אבירים ומיוחסים, ולך שלשה סוסים צנומים ודקים. ובכל זאת, דוקא אלו שלך נחלצו ברגע אחד מן הבוץ, ואילו שלי כבר שעות מתבוססים בבוץ ואיננו יודעים כיצד נחלץ מצרה זו?! השיבו האיכר: שום סוד מיוחד לא עמד לי להצלחה זו, אלא שסוסיך שלך טהורי גזע ומיוחסים המה, נטלת אחד מכאן ואחד משם, מהטובים והמובחרים שבכל מדינה, לפיכך כשמצליף אתה על גבם מושך כל סוס לרוח אחרת, ואינם מצליחים להתאחד למען המטרה, ואדרבה, כשמוכה האחד, שמחים לאד כל עמיתו, מה שאין כן סוסי הדלים והכחושים כולם משפחה אחת המה, אמא ושני בניה, לכן, כשמכה אני את האחד - חשים זאת גם השנים האחרים ונחלצים מיד לעזרתו.

כיוצא בזה אמר הגר"ח, בענין זה שאנו דנים בו, אתה, כבוד המלך נפוליאון, דומה הנך לנסיך ההוא, לרשותך צבא אדיר מחומש ומאומן היטב, אלא שאינו עשוי מעור אחד, מורכב הוא מצבאות אוסטריה, פרוסיה, ספרד ואיטליה, שנלוו אל הצבא הצרפתי אשר תחת פיקודך, לפיכך מתאמץ כל אחד מהם להסב לעצמו את תהילת הניצחון, ועוד שמח בנפילת עמיתו בן ארץ אחרת, מה שאין כן צבא רוסי, אף כי דל הוא באמצעים, כיון שבנוי הוא כמקשה אחת, מבני עם אחד הלוחם להגנת ארץ אחת - ארצו שלו, הרי כל אחד חש בסכנה המשותפת, ועושים יד אחת לחרף נפשם למען הצלתם.

מכאן, הוד מלכותו, נובע הפקפוק שלי בניצחונכם, סיים הגר"ח את פרשנותו על עתיד המלחמה. ואכן, בהמשך המלחמה נחל נפוליאון מפלה גדולה ליד מוסקבה, לאחריו נחל מפלה מוחצת במעבר הנהר ברז'ינה, כמעט כל חייליו אבדו בקרבות, הערכתו של רבי חיים התאמתה במלואה. (מורשת אבות, פרשת חוקת עמ' 122).

אתם קרויים אדם

ומעשה שהיה בשנת תרע"ב, התקיים בעיר קייב שברוסיה משפטו המפורסם של מנדל בייליס, אשר העלילו עליו שרצח כביכול תינוק נוצרי להשתמש בדמו לאפיית מצות.

כל העולם היהודי הזדעזע וחרד לגורלו של בייליס, שהיה גורלו של העם היהודי כולו. הגאון רבי מאיר שפירא מלובלין זצ"ל פנה אז לרבה הראשי של מוסקבה - הרב מזא"ה, וסיפק לו חומר כדי להפריך את טענות הקטגוריה, אשר טענה כי התלמוד הוא המסית הראשי להריגת נוצרים.

ההוכחה הראשית של הקטגוריה, הייתה מאמרו של רבי שמעון בר יוחאי (יבמות סא.) אתם קרויים אדם ואין אומות העולם קרויים אדם. העולה ממאמר זה - טענו הקטגורים - שרק היהודים הם בני אדם, בני גזע עליון, ואילו אומות העולם אינם נחשבים לאדם!

כתב המהר"ם שפירא לרב מזא"ה, כי עליו להסביר לקטגוריה ולחבר המושבעים, כי במאמר זה טמונה תכונה מסוימת המאופיינת בעם היהודי. כלל הוא, אמר מהר"ם שפירא, שכל ישראל ערבים זה בזה (שבועות ט.), ואם כן גורלו של מנדל בייליס למשל, שהוא גורלו של יהודי אחד בלבד, נוגע לכל העם היהודי החרד לגורלו, והעושה מיטב המאמצים כדי להסיר מעליו את הקולר. מה היה למשל יחסו של העולם הגויי, אילו היה נשפט גוי על עלילה דומה באיזו שהיא ארץ נידחת?! ברור הוא כי רק בני העיר בה מתגורר האיש, היו מגלים ענין בעלילה. שאר בני מדינתו, היו מגלים לכל היותר מעט סקרנות, ואילו אנשים שמחוץ לגבולות המדינה בוודאי לא היו מתעניינים כלל.

זהו אפוא ההבדל בינינו לבין אומות העולם, אתם קרויים אדם, מדוע? כי אם נשפט אצלנו מנדל בייליס אחד, עומד כל העולם היהודי לצידו כאיש אחד בלב אחד וכאדם אחד, ואין הגויים קרויים אדם, שכן את המילה 'איש' ניתן להטות ללשון רבים, אך למילה 'אדם' אין הטייה בלשון הקודש לרבים 'אדמים'. לאמור, כי הן אמנם 'אנשים' בלשון רבים הם קרויים, אך לא 'אדם' אחד... (ניצוצי אור המאיר, עמ' רג).

כשדואגים לזולת - מרויחים!

הקיסר האוסטרי פנה לרב המדינה השר רבי שמשון ורטהיימר זצ"ל ואמר לו: "נקעה נפשי מהסתת השרים והכמרים, שטוענים נגד גאוותכם על היותכם העם הנבחר. התוכל לענות להם תשובה שתסכור פיותיהם פעם אחת ולתמיד?" ענה: "ודאי, ועוד היום!". לפי הוראתו, נערך שולחן ארוך בטרקלין המלכות. במרכזו, לכל האורך, צלחות ובהן פלחי פירות העונה. בהוראתו, שקדו צורפי המלכות על כלי הסעודה.

כל השרים הזומנו לצפות במבחן. עמדו לאורך הקירות, והביטו בשולחן הערוך. משרתי המלך יצאו והביאו ארבעים גויים מרחוב העיר, הציבום משני צידי השולחן. והכרוז הודיע: "אין לאכול בידיים, רק באמצעות מזלג!" אבל מזלגות, אין.

המלצרים נכנסו, והניחו לצד כל אדם מזלג, ארכו כאורך חנית. הביטו בו נדהמים, איך אוכלים עם כזה כלי? המתינו המלך והשרים כרבע שעה, ושלחו את האנשים לדרכם. עוד

הם יוצאים, ואל הטרקלין נכנסו כארבעים יהודים, שמשרתי המלך הביאו מהגטו היהודי. העמידום משני קצוות השולחן, והכרוז הודיע: "אין לאכול בידיים, רק באמצעות מזלג!" הביטו היהודים בצלחות הפירות, סקרו את המזלגות הארוכים, ופעלו בזרזות. כל אחד שיפד פלחים במזלגו, והושיטו נכחו אל פיו של היהודי העומד מולו. בתוך דקות מספר, התרוקנו הצלחות, וברכו ברכה אחרונה

"הבנתם מדוע אנו העם הנבחר?", אמר השר לחבריו המשתאים, "משום שאנו פועלים כאיש אחד, ודואגים איש לרעהו...!" (הגדה של פסח, "הגדת").

"וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר צִוָּה ה' תַּעֲשׂוּ וַיֵּרָא אֲלֵיכֶם כְּבוֹד ה'" (ט, ו).

קיום מצוות השם גורם להנהגה נסית

יש לשאול: מהו "זה הדבר", ולמה הכוונה בזה?

ובדרך רמז ביאר הרב "עוד יוסף חי", כי ידוע שיש מיני הנהגות של השם יתברך בעם ישראל, השגחה נסית שעליה התפלל משה (שמות לג, טז) ונפלינו אני ועמך, כי בדרך נס רואים בזה את כבודו של עם ישראל. והנהגה השנית היא השגחה אשר באה בדרך הטבע ועם ישראל רצו שתמיד ינהגו אתם בדרך נס, כי בזה יהיה ניכר כבודם וחביבותם. לכן אמר להם משה: זה הדבר אשר צוה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה', אם אתם רוצים הנהגה נסית - זה תלוי במעשיכם, אם תקיימו את מצוות ה' בשלמותן כנתינתן מסיני, כלומר: זה הדבר אשר צוה ה' תעשו, אזי - וירא אליכם כבוד ה' בגלוי, שתהיה הנהגה נסית שעל ידה יהיה ניכר כבוד ה', אבל אם תקיימו את המצוות על ידי תערובת פניות אישיות, אזי הנהגת ה' תהיה מכוסה בטבע ולא תהיה ניכרת.

ובזה מתיישבים לנו כמה ענינים. הנה הגמרא (ביצה טו:) אומרת על הפסוק (נחמיה ח, י): כי חדות ה' היא מעוזכם, אמר רבי יהודה משום רבי אליעזר ברבי שמעון: אמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל, בני לוו עלי וקדשו קדושת היום והאמינו בי ואני פורע. ואילו במקום אחר (שבת קיח.) אמרו: עשה שבתך חול ואל תצטרך לבריות, וכיצד יתיישבו שני המאמרים? אך על פי האמור יובן, כי ההנהגה שלא ע"פ דרך הטבע, "ואני פורע" יכולה להיות רק כאשר אנו עושים את המצוות כנתינתן מסיני, שאז מתקיים בנו וירא אליכם כבוד ה'.

"וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר צִוָּה ה' תַּעֲשׂוּ וַיְרֵא אֵלֵיכֶם כְּבוֹד ה'" (ט, ו).

תחשבו בדעתכם כי אתם עומדים לפני ה'

יש לדקדק על איזה צווי הכתוב מדבר, אם נאמר שהציווי הוא על אהרן שיקרב אל המזבח וכו', אם כן צריך לומר "תעשה" ולא "תעשו"?

אלא, הציווי מכוון לעם ישראל שיהיו שלמים בעבודת ה' יתברך. כמאמר דוד המלך ע"ה (תהלים טז, ח): "שויתי ה' לנגדי תמיד". שעל ידי כך זוכה האדם שלא ימוט דבר העומד מימינו שהיא התורה, וכשהשכיל משה כמה מעשה זה חשוב, אמר לבני ישראל אם תהיו מעריכים בדעתכם כי אתם עומדים לפני ה' יתברך, אז: וירא אליכם כבוד ה' (אור החיים הקדוש).

כוונת הלב רצויה כשמעורבת במעשה טוב

ועוד יש לבאר, שכך כוונת משה לבני ישראל באומרו "זה הדבר אשר צוה ה' תעשו", לרמוז שצריך האדם לעבוד את הבורא יתברך במעשה, ולא כאותם טיפשים שאומרים: מכיון ש"רחמנא ליבא בעי" (זוהר הקדוש פר' כי תצא רפא): ו"מחשבה טובה הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה" (ילקוט"ש ישעיהו שצ"ה), לכן אין צריך לטרוח לעשות המצוה בפועל, כגון ללבוש ציצית ותפילין, ולתקוע בשופר, ולישב בסוכה, ולטול לולב וכיוצא, אלא די לקיים כל אלו המצוות בכוונת הלב, כי "העיקר הלב"! ובאמת, כל הדיבורים הללו דברי שוטים הם, משום שכוונת הלב רצויה לפני הקדוש ברוך הוא דוקא כשתהיה עם המעשה, וכשאינן מעשה - לא הועיל כלום.

משל לאחד שאמר לאשתו: תבשלי לי תרנגולת שתהיה ממולאת בבשר ואורז טעים, ובשלה לו ואכל. אמר לה: טוב התבשיל, אך לא היה ערב לי מילוי התרנגולת כל כך מפני שלא היה בו תבלין. אמרה לו: מחר אני אעשה כן. אך מכיון שהיתה תמימה יותר מדי, למחרת, במקום למלאות את העוף באורז ובשר, עשתה את כל המילוי בתבלין והביאה לפניו שיסעד לבו במאכל הזה. והנה כשפתח את התרנגולת מצא שממולאת היא בתבלין בלבד, וגם העוף נתקלקל מרוב חריפותו של התבלין שהיה הרבה. אמר לאשתו: מה עשית? ענתה ואמרה: בגלל שאמרת לי שערב לך התבלין הזה, לכך עשיתי לך את כל המילוי בהם בלבד, בכדי שיהיה לך עונג רב. אמר לה: שוטה! התבלינים האלו ערבים רק אם יהיו מעורבים עם בשר ואורז, אבל לבדם אינם מאכל כלל.

והנמשל הוא, שכוונת הלב רצויה וערבה לפני הקדוש ברוך הוא רק אם תהיה מעורבת במעשה הטוב, אבל כשיש מחשבה טובה בלי מעשה היא לא שוה כלום... (בן איש חי דרושים).

זאת ועוד, אם יאמר אדם: קודם אלמד טעמי המצוות ואחר כך אקיימם, הרי לא יספיק לקיים את כל המצוות, כי זה דומה לאדם שמחליט לברר כיצד הדיבור עובר דרך החושים של הטלפון ונשמע למרחוק, ועד שלא ידע כיצד זה פועל, לא ישוחח דרכו עם אף אחד. לא כן החכם, קודם מתחיל לקיים את המצוות ותוך כדי כך לומד את הטעמים, וזהו מה שאמר משה "זה הדבר אשר צוה ה' תעשו" - העיקר העשיה.

ואכן, כך הוא דרך החכם שאמר עליו בעל ההגדה: חכם מה הוא אומר? "מה העדות והחוקים והמשפטים אשר ציוה ה' אלהינו אתכם". החכם קודם מתעניין על כל סוגי המצוות מה עליו לקיים, ואפילו מצוות שהם כחוקים שאין השכל מחייבן ואף מוזרים בעיניו מבקש הוא קודם לקיימן. ולאחר מכן הוא מתבונן בטעמי המצוות, ואף אם לא עלה בידו - שכר גדול מצפה עבורו, כי כל מעשיו לכבודו של ה' יתברך.

משל למה הדבר דומה? למלך שאמר לארבעה ציירים שכל אחד יעשה לו ציור יפה תוך חדש ימים בכדי לתלותם בארבע קירות הארמון, שלושה מהם עשו ציור נפלא, הרביעי הלך לטייל והסיח דעתו מצווי המלך. וביום האחרון. כשראה האיש הבטלן את שלושה הציירים שעומדים על שלושת קירות הארמון, קנה מראה גדולה והעמידה בדופן הרביעי, ובכך נראו שלושת הציירים במראה, וחשב שמעשהו חשוב משלושת הציירים. כשראה המלך את מעשה הטיפש הזה, הניח על יד כל קיר מתנה הגונה כל אחד לפי ערך הציור שלו, ואז השתקפו המתנות במראה של הטיפש, מידה כנגד מידה.

כן הדבר, כשמלכו של עולם מצוונו לעשות מצוה, ואנו מזדרזים להספיק בזמן המועט שיש לנו בעולם הזה לקיים את כל המצוות כרצונו יתברך, אז שכר רב מצפה עבורנו. אבל מי שישב בטל, ויתפאר במצוות שאחרים עושים לא יקבל שום שכר, וייענש על החוצפה הגדולה הזאת שלא התייחס לציווי מלכינו (המגיד מדובנא).

"קָרַב אֶל הַמִּזְבֵּחַ וַעֲשֵׂה אֶת חֲטָאתְךָ וְאֶת עֹלֹתְךָ" (ט, ז).

אהרן כיפר על אדם הראשון

אהרון הכהן היתה כוונתו לשמים שלא יהרגוהו כמו שהרגו לחור, ואז יהיה חרון אף גדול אם יהרג במקדש ה' כהן ונביא, ואין תקנה לישראל ח"ו. וזהו שאמר: ועשה את חטאתך כי מצד אחד חטאת, אבל מצד שני - ואת עולתך, שבזה עצמו יש לך מעלה וזכות גדולה. ויומתק

יותר במה שאמר האר"י ז"ל, שאהרן תיקונו היה ליהרג לכפר על אדם הראשון, ועל כן בא בגלגול עלי. וזהו שאמר: את חטאתך, חטא שנוגע לך לנשמתך. ועם כל זה: ואת עולתך, במעלות אחז שהצלת את ישראל.

זכתב בספר "חכמת המצפון" (מאמר סז), כיון שראה אהרן שקרבו כל הקרבנות ולא ירדה שכינה, אמר: יודע אני שכעס הקב"ה עלי ובשבילי לא ירדה שכינה. אמר למשה: משה אחי, כן עשית לי כשנכנסתי והתביישתי. מיד נכנס משה ובקש רחמים, וירדה שכינה לישראל.

טבע האדם, ששותפים שאין עסקם מצליח, כל אחד תולה הכשלון בחברו. ואילו אם העסק מצליח, כל אחד תולה ההצלחה בעצמו. ואילו כאן אצל משה אהרן וישראל, כאשר לא שרתה השכינה - כל אחד תלה הכשלון בעצמו. אהרן אמר שהאשמה תלויה בו כי הקב"ה כועס עליו, בני ישראל נכלמים ואומרים שהאשמה תלויה בהם, מפני מעשה העגל. ואילו משה אומר כי אם השכינה יורדת, הרי זה בזכות אהרן.

לזקוף את ההצלחה לזולת

ועל אותם המצליחים ולא זוקפים את כל הצלחתם לעצמם, אומרת הגמרא (חולין נט), מעשה כבבש שהובא לבית ריש גלותא והיו רגליו האחורונים פסוקים, בדק אותו רב בצומת הגידים והכשירו, וחשב לאכול ממנו מעט. אמר לו שמואל: האם אינך חושש שמא נשכו הנחש ואסור משום סכנת נפשות? אמר לו: מה תקנתו? שים אותו בתנור והוא יבדוק את עצמו. הניחו בתנור, והיה נופל חתיכות חתיכות [כי אכן היה מורעל מהארס]. קרא שמואל על רב (משלי יב, כא) לא יאונה לצדיק כל און. קרא רב על שמואל: כל רז לא אניס ליה. רב ניצל על ידי שמואל ממות ומאסור, ואילו שמואל קרא על רב לא יאונה לצדיק כל און! (אור חדש, ב).

"וַיִּצְאֻ וַיְבָרְכוּ אֶת הָעָם" (ט, כג).

מדוע פירק משה את המשכן ובנאו בימי המילואים

כתב רש"י - אמרו ויהי נועם ה' אלהינו עלינו (תהלים צ, יז), יהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידיכם. לפי שכל שבעת ימי המילואים, שהעמידו משה למשכן ושמש בו ופרקו בכל יום, לא שרתה בו שכינה, והיו ישראל נכלמים ואומרים למשה משה רבינו, כל הטורח שטרחנו, שתשרה שכינה בינינו ונדע שנתכפר לנו עון העגל. לכך אמר להם זה הדבר אשר צוה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה' (פסוק ו), אהרן אחי כדאי וחשוב ממני שע"י קרבנותיו ועבודתו תשרה שכינה בכם ותדעו שהמקום בחר בו.

טעם נוסף ומענין כתב בספר עיטורי תורה דהנה ידוע דכל כונת ה' יתברך ומטרת בריאת העולם היתה כדי שהשכינה תדור עמנו בעולמות התחתונים כביכול. אבל בגלל הדורות הראשונים שהכעיסו לפניו, עלתה השכינה עד לרקיע השביעי. ואח"כ כשהתחיל עולם התיקון, ע"י שבעה דורות, והם: אברהם, יצחק, יעקב, לוי, קהת, עמרם ומשה, נמשכה שוב הקדושה לארץ, ככתוב (שמות יט, כ): "וירד ה' על הר סיני".

אלא, שבחטא העגל שוב עלתה השכינה לרקיע השביעי, ומשום כך, היה משה מקים את המשכן ומפרק אותו בשבעת ימי המילואים, כי עוד לא נשלם התיקון הגמור. אבל ביום השמיני, שכבר נשלם התיקון, הוקם המשכן מבלי לפרק אותו שוב. ולכן כתוב שאותו היום היתה שמחה לקב"ה, כיום שנבראו בו שמים וארץ (מגילה י:), כי אז חזר המצב לקדמותו, כפי שהיה ברצונו יתברך בזמן בריאת העולם, והוא שידור עמנו בעולמות התחתונים. (אמרי חן).

"וַתֵּצֵא אֵשׁ מִלְּפָנָי ה' וַתֹּאכַל עַל הַמִּזְבֵּחַ אֶת הָעֹלָה וְאֶת הַחֲלָבִים וַיֵּרָא כָּל הָעָם וַיִּרְאוּ וַיִּפְּלוּ עַל פְּנֵיהֶם" (ט, כד).

י"א פעמים ירדה אש משמים

בכל המקרא כולו מצאנו שתיים עשרה פעמים שירדה אש מן השמים. והמעניין, כי במחצית מהמקרים, היתה ירידת האש לטובה, ובמחצית האחרת של המקרים היתה האש לרעה.

לטובה:

- א. ביום השמיני למילואים.
- ב. קרבנו של גדעון (שופטים ו).
- ג. קרבנו של נח (בראשית ח).
- ד. קרבנו של דוד המלך (דברי הימים א, כא).
- ה. קרבנו של שלמה המלך (דברי הימים ב, ז).
- ו. קרבנו של אליהו הנביא (מלכים א, יח).

לרעה:

א. האש שהמיתה את נדב ואביהוא (ויקרא י', ב.).

ב. האש שהמיתה את המתאוננים במדבר (במדבר יא, א.).

ג. האש ששרפה את מאתיים וחמישים האנשים שהצטרפו לעדת קורח (במדבר טז).

ד. - ה. האש שירדה פעמיים מן השמים ושרפה את שרי החמישים של אחזיה וחמשיהם, אשר נשלחו לתפוס את אליהו הנביא (מלכים ב, א.).

ו. האש שנפלה מן השמיים ופגעה בצאן ובנערים של איוב (איוב א.).

"וּתְצַא אֵשׁ מִלִּפְנֵי ה' וְתֹאכַל עַל הַמִּזְבֵּחַ אֶת הָעֹלָה וְאֶת הַחֻלְבִּים וַיֵּרָא כָּל הָעָם וַיִּרְצוּ וַיִּפְּלוּ עַל פְּנֵיהֶם" (ט, כד).

אוריאל נראה בשלהבת על המזבח

כתב בזוהר הקדוש (פר' צו לג.): בוא וראה, "ותצא אש מלפני ה' ותאכל על המזבח את העולה". אמר רבי יהודה, זה אוריאל שנראה כשלהבת אש על המזבח, כמו שלמדנו שהיה רובץ על הקרבן, ואז השמחה היתה בכל, כי נתקבל ברצון. כמו שנאמר: "וירא כבוד ה' אל העם".

וצריך לידע, כי אותם האנשים המתפללים ומחברים אותיות ותיבות, ולבם בל עמם ומחשבתם זרה, והקרבן פיגול הוא לא ירצה לקרבן אשה לריח ניחוח לה'. וכשתצא נשמתם, יבא מלאך ה' ומגרופית של אש בידו, ותוחב האותיות שהיה מבליע אל פיו ואומרם בלא כוונה, ומשליך למקום פסולי המוקדשים, והוא כאילו הקריב אש זרה. (מוסר חכמים).

"וַיִּקְחוּ בְנֵי אֶהֱרֹן נָדָב וָאֲבִיהוּא אִישׁ מִחֶתְתּוֹ וַיִּתְּנוּ בָהֶן אֵשׁ" (י, א.).

מעשיהם של נדב ואביהוא

אמרו רבותינו ז"ל, חמשה דברים היו בהם וסימנם א"ש זר"ה, אשה לא היתה להם, שתויי יין היו, זרע ובנים לא היו להם, רחיצת ידיים ורגלים לא קיימו, הורו הוראה לפני רבם ונתחייבו מיתה. (מי מנחות).

משה ואהרן היו הולכים לפני הקהל, ונדב ואביהוא אחריהם. אמר נדב לאביהוא: אימתי ימותו שני זקנים אלו, ואנחנו נהיה ראשי הדור ומנהיגיו. ומכיון ששתק אביהוא - נענשו שניהם. אמר הקב"ה: הזקנים נושאים הרבה על כתפיהם.

וזה הרמז: ויקחו בני אהרן איש מחתתו, בתחילה לא היו בכלל 'איש' ורצו להיות בבחינת איש, וזהו שאמר התנא (אבות פ"ב משנה ה) במקום שאין אנשים השתדל להיות איש. 'אנשים' כלומר, חשובים. וכאן רצו בני אהרן להיות כמשה ואהרן.

מחתת"ו - אותיות תחת משה ואהרן. "ויתנו בהן א"ש" נוטריקון: איבה שנאה, ולכן מה שהיה בידם ניטל מהם. זהו שאמר התנא (אבות פ"ד משנה כא) הקנאה והתאוה והכבוד מוציאים את האדם מן העולם. וזהו שכתוב "ויקחו בני אהרן" שלקחו עצה רעה לעצמם, שהורו הוראה לפני רבם ונתחייבו מיתה. "אשר לא צוה אותם", שלא ניתן להם רשות, לא מהקב"ה ולא ממשה ואהרן.

מעשה נורא עם מהר"י בן לב

ובענין זה של כבוד רבו וחומרת המזלול בכבוד חכמים נביא כאן את אגרת החלום המפורסמת, שנכתבה על ידי הגאון הקדוש רבי מרדכי מאושמינא, שהיה בעל מופת מפורסם בכל גלילות ליטא. וכפי שהובאה בספר "ילקוט לקח טוב" על הפרשה.

האיגרת נסובה על מעשה שאירע בשנת חמשת אלפים ש"ה, בעיר סאלוניקי. איש בליעל אחד, שרבי יוסף בן לב הוציא פסק דין נגדו, פגש את המהריב"ל ברחוב וסטר לו על לחיו לעיני קהל ועדה, ואף אחד לא מחה בידו, משום שהיה עשיר גדול, תקיף ואלים. כאשר הגיע המהריב"ל לפני החנות של בשם אחד, קרע את בגדיו ואמר: שומו שמים על זאת. באותו לילה נכנס הבשם לחנות וראה שם עכבר. כאשר ניסה להתקרב אל העכבר כשנר בידו התלקחה הסחורה שבחנות, ופרצה דליקה גדולה. באותה שריפה עלו באש כחמשת אלפים בתים של יהודים, וכמה בתי כנסיות ובתי מדרשות. ומספר ההרוגים הגיע לשלש מאות וארבעה עשר, כמנין שד"י.

באותו זמן, כבר נודע שהמהריב"ל חיבר ארבעה חלקים שאלות ותשובות ושיטות וחדושים על כמה מסכתות, ועל כמה עניינים קשים מרש"י ותוספות והפוסקים; הרי"ף, הרמב"ם, הרא"ש, הר"ן, ובעל הטורים, ורבנו ירוחם, וביתר האחרונים בפלפול עצום וגדול.

זוה דבר האיגרת:

ב"ה יום ו' כ"ח שבט תרמ"א, פה קהילת בוטען.

שלום וישע רב לכבוד ידיד ה' וידיד נפשי, הלא הוא הרב הגאון החר"ף ובקי סיני ועוקר הרים, הרב הצדיק ועניו המפורסם כבוד קדושת שם תפארתו, רבי פנחס מיכאל הרב דקהילת קודש אנטיפאלע.

אחרי דרישת שלומו הטוב כבוד תורתו הרמה, הנני לספר מעשה נורא, ומסתמא לא יגלו לשום אדם בעולם, רק יצינעו במקום שאין יד אדם שולטת בו, או יקרעו אותו לקרעים באופן שלא יתגלה זאת לשום אדם בעולם.

בליל ערב יום כיפור, בלומדי אז שיעור הקבוע לי נפלה תרדמה עלי וישנתי. בחלומי, בא אלי איש הדר בתואר פנים זקנו מגודל. בהביטו אלי נרתעתי, ואחז בידי ואמר: מה לך נרדם, קום קרא אל אלקים. ונרתעתי מאד, ואיקץ והנה חלום. ואמרתי חלומות שוא ידברו. בכל זאת היה לבי נוקפי, וחרדה גדולה נפלה עלי, והלכתי לישון עוד על מיטתי, והנה בחלומי בא אלי עוד פעם איש הדר הנ"ל, ועוד שני אנשים עמו. ואמרו לי שני האנשים: תדע שזה חלום אמת, ולא תאמר נואש, ונשתוממתי מאד.

אז קרא אלי איש הקדוש הנ"ל ואמר לי: הווה מפשפש במעשיך, כי אני בשליחות מעולם העליון בא אליך. אז התחזקתי ואמרתי לו: באיזו שליחות באתם אלי. ומחמת הקול הגדול שדברתי עמו הקיצותי משנתי, וארא והנה חלום. ואמרתי עוד הפעם: החלומות לא מעלין ולא מורידין. בכל זאת, מחמת שהיה לבי נוקפי, נפלה חרדה עלי ולא ישנתי עוד בלילה הזה.

וביום כיפור בכיתי מאד בכיה גדולה שלא הורגלתי בה מעולם, ולא ידעתי מה זו הבכיה שאני בוכה כל כך. ואמרתי בלבי: אפשר מחמת החלום הנ"ל אני בוכה, כי לב וכו'. ולא היה לי חלום עוד, עד שמיני עצרת. אז ישנתי בלילה תוך הסוכה כמנהגי, ובאמצע שנתי בא אלי עוד הפעם איש הדר הנ"ל בכגדים לבנים, ונרתעתי בהביטי אל גודל יופיו ומראהו הנורא מאד.

ואז קרב האיש ואמר אלי: הבכי שבכית ביום כיפור הועיל מאד, עד ששלחוני להבייך ולהגיד לך אשר תוכל לתקן ולבטל הגזירה. אז אמרתי לו: לא ידעתי מה אתקן ומה היא הגזירה. ושתק האיש הנ"ל ועמד בשתיקתו ערך רבע שעה, ואז התחלתי לבכות מאד בחלומי ואמרתי: לא ידעתי מה זה החטא הגדול שחטאתי, עד ששלחו לי שלוחים מעולם העליון. ובכיתי הרבה מאד בחלומי, ומחמת גודל הבכיה הקיצותי משנתי.

ובהקצתי לא אמרתי עוד שזהו רק חלום ודברים בטלים, כי ראיתי אשר דבר הוא. וביום שמיני עצרת הייתי בשמחה גדולה מאד, ולא ידעתי אז מה השמחה אשר מעולם לא היתה לי שמחה כזו. ובליל שמחת תורה כאשר ישנתי על מיטתי, באמצע שנתי בחלומי, והנה בא אלי עוד איש הדר הנ"ל. זיו תוארו היה נורא מאד ומעוטף בלבנים, וקרב אלי ואמר: עד מתי יהיה לי טרחה עבורך לילך אצלך ממקומי הנכבד. ואז התחוקתי ואמרתי לו: בזכות התורה ובזכות התנאים והאמוראים שלמדתי אותם ויגעתי בם, הנני אבקש מכם להגיד לי כל ענין השליחות שלכם, ולבאר לי בביאור יפה שאוכל להבינם.

ואז הלך אתי לחדר יפה ונעים מקושט בתכשיטין ולא תשבוע עין מלראות זאת, ואמר לי: שב בני שב, ואגלה לך ענין סתר והשליחות שלי. וישבתי על כסא אחד, והוא ישב אצלי ואמר לי הנני מגלה לך סתרים:

תדע שאני מהר"י בר לב, ובעת שהייתי בחיים בזה העולם, ישבתי על כסא דין לשפוט בין איש ובין רעהו. ובאו אלי שני אנשים בדבר איזה משפט ויצא אחד מהם חייב, ולא רצה לציית לדין מחמת שהיה איש אלים. ואז הזהרתי אותו באזהרה הידועה ויצאתי לחוץ. בא אלי האיש הנ"ל שיצא חייב מאתי והכה אותי על לחיי, וענין זה חקוק על עצמותיו עד היום, ואין לו שום תקומה עד היום. ונגזר עליך שאתה מיוצאי צאצאיו לתקן אותו, ותהיה לו תקומה על זה. ואז נרתעתי והשתוממתי, ונשארתי כאבן דומם ערך רבע שעה.

ולאחר זה נגע בפי המהריב"ל ואמר לי: מה זה שתקת. ואז התחלתי לבכות מאד, ואמרתי: לא ידעתי כמה אתקן אותו, כי אין לי ידיעה בייחודים וכוונות. אז אמר לי המהריב"ל: תדע שכך נגזר עליך אשר תקנה הספר שו"ת מהר"י בן לב ותלמוד אותו בקביעות, עד שיהיה שגור בפיך מראשו ועד סופו, ואז תהיה תקומה גדולה אליו ויוכל לעלות ממדרגה למדרגה. אמרתי לו להבין מהו ממדרגה למדרגה. ואמר לי בלשון רכה: בהדי כבשי דרחמנא למה לך.

אמרתי לו: כמה אלמוד התשובות הנ"ל שיהא שגור בפי. אמר לי: לא פחות מארבע שנים. ואז אמרתי לו: אין לי תשובות מהר"י בן לב. ואמר לי: תבקשם ותמצאם לקנות. רק דבר אחד אני מגלה לך, אשר אתה מוכרח לקנותם דוקא אצל הרב דאנטיפאלע שיש לו תשובות הנ"ל. ואמרתי לו: מדוע דוקא אצל הרב הנ"ל, ובתוך אמירה זו הקיצותי משנתי ונרתעתי מאד. ואז אמרתי בליבי כי אפשר זהו דבר בטל לקנותו דוקא אצל הרב הנ"ל. אפשר די לקנות אותו במקום אחר.

ובין כה וכה נתרבתה עלי טרדת העיר, והתחלתי לבקש איזה אנשים שישגו עבורי לקנות הספר הנ"ל. ומזה כשני שבועות בחלומי, בא אלי עוד הפעם איש הדר הנ"ל. ואמר לי בדברים

קשים: למה תמתין לתקן שליחות. ואמרת לי: הלא אני מבקש אותו לקנות. ואמר לי: הלא הזהרתי אותך לקנות דוקא אצל הרב דאנטיפאלע. ואמרת לי: מה טעם בזה. ואמר לי: מחמת ששימשת את הרב דאנטיפאלע זכית בזה להיות שליח אליו, ואגלה לך ענין זה. תדע, אשר גם על הרב הנ"ל יש איזה דברים למעלה, כי הוא הכין את עצמו להדפיס ביאורים על הש"ס תמורה ומעילה (וזה איני זוכר איך אמר לי לתמורה ומעילה או מעילה בלבד), ולא קיים הכנתו. על כן מוכרח הוא גם כן לתקן זה, והמעוץ שיקבל ממך עבור המהריב"ל, יתחיל להכין את עצמו להדפיס הנ"ל. ואמרת לי: מה ענין זה לזה. ואמר לי: בהדי כבשי דרחמנא למה לך. וחזר וצעק בקול: תראה למען השם לקיים אזהרתי תיכף ומיד, ולא תשנה מכל דברי אף כקוצו של יו"ד, ואז יהיה טוב לך וגם לאחרים. מחמת הקול, הקיצוטי משנתי.

למחר, היה ברצוני לשלוח שליח מיוחד אליכם לספר כל הענין, רק התעכבתי מעט מחמת צרכי ציבור שהיתי טרוד בהם מעט. ובשבוע שעבר בלילה כשהתחלתי לישון, מרוב צערי ויגוני על זוגתי שנחלתה בחולי גדול, בא אלי עוד הפעם המהריב"ל ואמר לי בקול: "תדע שזוהי אזהרה אחרונה שאני מזהירך, וחולי זוגתך לך האות מחמת זה שנתעצלת באזהרתי, על כן תראה למען השם תיכף לשלוח להרב הנ"ל דוקא, ותקנה ממנו התשובות שלי ותלמוד עד שיהא שגור בפיך כמעט בעל־פה. ואז הקיצוטי משנתי בחרדה גדולה, והתחלתי לשכור שליח מיוחד אל כבודכם.

רק נודעתי, שהמוסר כתב זה נוסע אל כבוד תורתו הרמה באיזה דבר ענין. על כן מורי ורבי, חמלו נא ורחמו נא עלי לפרוש כנפי החמלה עלי לשלוח לי התשובות מהריב"ל, ומעות כמה שירצו אסלק לכם עבורו, רק לשלוח לי ואתחיל לתקן התיקון. זוגתי מאד בסכנה גדולה, ה' ירחם עליה, אבקש מכבוד תורתו הרמה להתפלל עליה.

ידידם עוז בלב ונפש, הכותב מעמקי הלב בדמעות שלישי.

מרדכי החונה פה קהילה הנ"ל.

וַיִּקְרְבוּ לִפְנֵי ה' אִשׁ זָרָה אֲשֶׁר לֹא צְוָה אֲתֶם" (י, א).

כווננו למידת הדין

ויש להבין, מהי אש הזרה הלזו? אלא, שנדב ואביהוא היו צריכים לכוון לשם המיוחד [מדת הרחמים] והם כווננו לשם של מידת הדין. והכוונה הזו - היא האש הזרה של מדת הדין

שפגעה בהם, במקום 'אשה לריח ניחוח' שהוא מדת הרחמים. וכל זאת, בגלל שהם חשבו שיוכלו להסתייע במידת הדין לכד בלי סיוע של מידת הרחמים. (מכתב מאליהו ח"ב עמ' 245, על דברי הרמב"ן ויקרא י', ב.).

ויש מפרשים כי ישנם שני סוגי אש, אש של מעלה ואש של מטה. כלומר, האש של מעלה היא מידת הדין של הקדוש ברוך הוא, שהיא בעלת ביקורת נוקבת מאוד, והאש של מטה היא ההתעוררות וההתלהבות של האדם לקדושה.

וכאשר האש של מעלה [מידת הדין] יורדת ומוצאת את האדם בהתלהבות בעבודת ה' טהורה לחלוטין, אינה מסוגלת לפגוע בו, כיון שהאש של מטה חזקה יותר. אבל אם ההתלהבות היא רק חיצונית ואינה פנימית וטהורה, אזי האש של מעלה גוברת, ונעשה דקדוק הדין והתוצאות ח"ו חמורות.

נדב ואביהוא, אכן הקריבו מתוך התלהבות נפלאה ומתוך כוונה פנימית טהורה, אלא שהיה חסר להם שמץ דק מן הדק במידת הענוה, וכפי שאמרו חז"ל כי אחד מן הטעמים לסיבת מות בני אהרן היא שלא נשאו עצה זה מזה והורו הלכה בפני רבם. ולכן כשירדה אש של מעלה, ומצאה שחסרה ההתלהבות של מטה במשהו, דקה מן הדקה, אז קרה מה שקרה, ומיתתם כיפרה על כלל ישראל. (מכתב מאליהו שם, ע"פ הוזהר הקדוש).

"וַתֵּצֵא אֵשׁ מִלְּפָנֵי ה' וַתֹּאכַל אוֹתָם וַיָּמָתוּ לְפָנֵי ה'" (י', ב.).

כמה טעמים למיתת בני אהרן

כמה דעות נאמרו לסיבת מיתת בני אהרן, ונמנה כאן עשרה מהם:

א. שנכנסו לפני ולפנים, מה שהיה מותר רק לכהן גדול. ב. שהקריבו אש זרה. ג. שהיו שתויי יין בשעת עבודת הקרבנות. ד. שהיו מחוסרי בגדים. ה. שלא נשאו נשים. ו. שלא נשאו עצה זה מזה, והוא סימן להעדר מידת הענוה. ז. שהורו הלכה בפני רבם, והמורה הלכה בפני רבו חייב מיתה, משום שיש בזה זלזול בכבוד רבו. ח. שאמרו: מתי ימותו שני זקנים הללו [משה ואהרן] ואנו ננהיג את הדור. ט. שנהנו מזיו השכינה. י. כי אמר הקדוש ברוך הוא "בקרובי אקדש", כי הצדיק לוקה בעון הדור (ע"פ ויקרא רבה ומדרש תנחומא, עיין מכתב מאליהו שם).

הקדים אהרן כבוד חמיו ולכן נענשו

סיבה נוספת למיתת נדב ואביהוא, היא משום שהם נקראו על שם אבות אביהם ואימם. נדב, על שם אבי אמו אלישבע בת עמי-נדב. ואביהוא, כלומר: אבי-הוא, היינו אביו של אהרן.

ובשביל שהקדימו שם אביה של האשה לפני שם אבי הבעל, לכן נענשו ומתו גם שניהם. ועל פי זה למדנו, כי יש זלזול לאב אם יקדים את שם חמיו לכן הבכור. (שו"ת שדה הארץ ח"ג יו"ד סי' כ"ב בשם רבו בעל פרי הארץ שהביא כן ממדרש חז"ל, הובא ביביע אומר אבן העזר ח"ב סי' ז' במילואים).

כוונת נדב ואביהוא היתה לטובה

כתב הרמ"ע מפאנו (עשרה מאמרות, מאמר חקור דין פט"ו) כי טעותם של נדב ואביהוא באומרם מתי ימותו שני זקנים הללו, היתה כי חשבו שמעלת משה ואהרן גדולה מאוד, ולכן ראויים הם להסתלק להיות למעלה כמו חנוך ואליהו. והיה זה בעקבות שראו את מלחמת עמלק, שאז משה רבינו התקרב לעולמות העליונים בכדי להפיל את השר במרום ושיתף עמו את אהרן וחור.

והנה בחטא העגל נסתלק חור ונכנס נחשון במקומו, ואף הוא מת באותה שעה, ונגזרה גזירה גם על אהרן, ומאז גזר משה על עצמו לכפר על בני ישראל. לכן בראותם זה אמרו, כי יהושע מכניס לארץ, וידעו כי יהושע הוא פני לבנה הצריכה סיוע מאלעזר בכדי להציל מחרב נפשנו במלחמת שבעה עממין, כדכתיב (במדבר כו, כא): ולפני אלעזר יעמוד, שהוא כהן גדול, וגם צוה לו שיהיה משוח מלחמה. על כן חשבו נדב ואביהוא כי הם יכולים להנהיג את ישראל יחד עם יהושע ונחשון, והם לא ידעו שהדברים מכוונים אל אלעזר ופנחס שיכניסו את ישראל יחד עם יהושע וכלב לסוף ארבעים שנה, כי לא הוצרך לנחשון - אלא להגן מנחש שרף בתחילת כניסתם למדבר, אבל פנחס וכלב הוצרכו אחר כך להציל את באי הארץ מיד כלב ופי אריה. (ילקוט הראובני).

מתו בגלל קרבתם להשי"ת

אולם, אם אכן נדב ואביהוא נענשו מסיבות הנ"ל, כיצד מתבארים דבריו של משה שאמר לאחר מכן: "הוא הדבר אשר דבר ה' לאמר בקרבי אקדש" וגו', ופירש רש"י - אמר משה לאהרן עכשיו רואה אני שהם גדולים ממני וממך?

ברם, אמת הוא שנדב ואביהוא נתעלו מכולם, כפי שנאמר "בקרובי אקדש", כלומר שהם הגיעו לשיא הקרבה אל ה' יתברך והשלימו את תיקונם בעולם הזה. אמנם, אם הקדוש ברוך הוא היה לוקח את נדב ואביהוא באופן פתאומי ללא שום סיבה. העם היה תמיד מיצר ודואג, מדוע נלקחו מאיתם נדב ואביהוא הצדיקים? לכן גלגל הקדוש ברוך הוא שנדב ואביהוא יעשו חטא קל מאוד, ואז תהיה סיבה ללקיחתם מן העולם, כי הקדוש ברוך הוא מדקדק עם הצדיקים

כחוט השערה (יבמות קכא:: ויקרא רבה כז, א) ומתוך כך הבינו כולם כי בהשגחה פרטית נענשו נדב ואביהוא. (מהג"ר שלום משאש זצ"ל).

גלגולי נדב ואביהוא

נדב ואביהוא נתגלגלו בפנחס. ומה שנתגלגלו בפנחס והוא איש אחד, ולא בשני בני אדם, משום שהיה כל אחד רק פלגא דגופא, הואיל ולא נשאו נשים. (זוהר הקדוש פר' אחרי דף נו:).

באליהו הנביא נתעברו נשמת נדב ואביהוא בחייו בסוד העיבור, וכשלא רצה [פנחס שהוא אליהו] ללכת ליפתח ונהרגה בתו, על ידי כך נענש ופרחו ממנו נשמת נדב ואביהוא. כי הנשמות הבאים בחיי האדם בסוד העיבור יכולים לברוח, מה שאין כן נשמה הבאה על ידי גלגול, דהיינו ביצירתו, אינה פורחת ממנו עד יום מותו. (ילקוט ראובני שמיני עמוד 27 בשם מקובלים).

כיצד נתקנו נדב ואביהוא

ויהי נ"א פי שנים ברוחך אלי, (מלכים ב, ט, ט). ראשי תיבות: נדב אביהוא שהיו משרש קין, ובמקום (בראשית ד, ה) "אל קין לא שעה" נהפך באלישע אלי-שע[ה], כי כאן נתקן. ועיקר נשמת אלישע היה משרש יוסף, אלא שנתערבו בו נשמות נדב ואביהוא, פנחס זכה להכניע אף וחימה בשיטים, ובזה זכה שבאו לו שתי נשמות של נדב ואביהוא, וזכה שנעשה מלאך, כמו שכתוב (שופטים ב, א): ויעל מלאך ה' - זה פנחס, ממדרגה למדרגה. מן הגלגל - רוצה לומר מצד שני גלגולי נשמות הנוכרים. אל הבוכים - לעולם האופנים שאומרים (יחזקאל ג, יב) ברוך כבוד ה' ממקומו, ר"ת בכי"ם. (ילקוט הראובני, ע"פ מגלה עמוקות אופן כ"ה).

פנחס ואליהו תקנו חטא נדב ואביהוא, הם הגיסו דעתם כלפי מעלה, ובאליהו כתיב (מלכים א יט, יג) וילט פניו באדרתו. הם נענשו על הקריבה, ופנחס פירש מן הכהונה גדולה כמה שנים, ועלי נכנס תחתיו. ואף אליהו לא שימש בהר הכרמל אלא במצות ה'. הם הקריבו חולין בעזרה, ואליהו הקריב קדשים בחוץ על פי הדבור. ומה שפגם פנחס שלא הלך אל יפתח ונסתלקה ממנו השכינה, כנגדו הלך אליהו לבקר את חיאל בית האלי ושרתה עליו רוח הקודש. (ילקוט הראובני).

נדב ואביהוא התחייבו מיתה במעמד הר סיני

המדרש (ויקרא רבה פרשה כ, ס"י) אומר, כי נדב ואביהוא התחייבו מיתה כבר בזמן מעמד הר סיני. אלא שהקב"ה לא רצה לערב את השמחה, ולכן לא העניש אותם מיד והמתין

להם עד עכשיו. ויש לשאול: א"כ מדוע נפרע מהם עכשיו ביום השמיני למילואים, והלוא גם כעת הוא יום של שמחה, ולמה עירב את השמחה שלהם? אלא אומר המדרש שם, שאמר הקב"ה: אם אני ממית אותם עכשיו אני מערב את שמחת התורה, לכן אמתין להם לאחר כך ליום שמחתי - מוטב יהיה כן ביום שמחתי ולא ביום שמחת התורה!

ועדיין יש לשאול: מדוע לא המתין עוד לאחר סיום הכל, שלא יהיה בכלל בזמן של שמחה, וכך לא יערב גם את השמחה שלו?

אלא, עונה המגיד מדובנא על כך במשל. מלך אחד, תיקן וסידר בעיר אחת את כל צרכיה, והודיע לכל התושבים, כי מי שיש לו השגה על עוד דבר שחסר בעיר שיואיל להודיע למלכות על כך, ותיכף ומיד ימלאו את בקשתו. בא אחד ואמר, כי באמת הכל טוב ויפה, אלא שחסר בעיר פרופסור מומחה לכל המחלות, בכדי לרפאות את בני העיר בעת הצורך. המלך קבל את הבקשה, ומיד שלח להביא מעיר אחרת פרופסור גדול.

כאשר בא הפרופסור לעיר, עשו לו כל התושבים קבלת פנים ויצאו לקבל אותו. בעת קבלת הפנים, שמע הפרופסור כיצד אחד אומר לחברו: מעכשיו כבר איננו צריכים להיזהר כבריאותנו, ומעתה ניתן לאכול כל מה שרוצים, ואם תהיה בעיה - נלך לרופא ונהיה בריאים!

מששמע הפרופסור כך, אמר אם כך לא תהיה לי מנוחה, הכל יום יבוא אלי מאות אנשים ולא ידאגו לשמור על בריאותם. מה עשה? כאשר הגיע אליו החולה הראשון נתן לו מרשם תרופות, ואכן החולה התחיל לקחת את התרופה, אלא שככל שנטל את התרופה נעשה חולה יותר ויותר, עד שלבסוף מת ממחלתו.

שמעו אנשי העיר את מה שקרה, ותיכף שלחו קובלנה אל המלך, מדוע הבאת עלינו את המוות הזה? שלח המלך לקרוא לפרופסור ושאלו לפשר הדברים. אמר לו הרופא: כאשר שמעתי את האנשים מדברים כך, אמרתי אראה להם כי הרופא יכול גם להמית, וכך לא יסמכו לכתחילה על הרופא, ומכאן ואילך רק מי שנעשה חולה יבוא אצלי, ואני מוכן לרפאות אותו!

כך היה אצל עם ישראל ביום הקמת המשכן, כי אמרו מעכשיו איננו צריכים להיזהר כל כך מהעוונות, שהרי יש לנו את המשכן שמקריבים בו קרבנות המכפרים עלינו. אמר הקב"ה: תראו כי המשכן גם יכול להמית, ולכן נפרע באותה שעה מנדב ואביהוא, וכך ראו שאפילו ע"י הקרבנות עצמם ניתן למות, ומעתה ידעו שאין לסמוך על הקרבנות ולעשות חטאים ח"ו, אלא ישקלו את מעשיהם, וכך לא יכשלו בעוונות. (דרש יהודה).

"וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֱהֲרֹן הוּא אֲשֶׁר דָּבַר ה' לֵאמֹר בְּקִרְבֵי אֶקְדָּשׁ וְעַל פְּנֵי כָל הָעָם אֶכָּבֵד וַיִּדַם אֱהֲרֹן" (י, ג).

מעלת השתיקה

ידים אהרן - אמרו רבותינו זכרונם לברכה (זבחים קטו:): שקבל שכר על שתקתו.

כתב בספר הקדוש "ראשית חכמה" (שער האהבה ו, נד) וז"ל: החסיד רבי לפידות ע"ה, העיד למורי ע"ה, שראה בחלום את החסיד החכם רבי יהודה בר שושן ע"ה, אחרי פטירתו פה בגליל העליון, וראה שהיה מאיר פניו כאור החמה, וכל שער ושער מזקנו היה מאיר כאילו היה אבוקה, ושאל לו על מה זכה לזה, ואמר לו בשביל מעלת השתיקה שהיה לו, שמימיו לא שח שיחה בטלה. הרי, כי לא המדרש עיקר אלא המעשה (אבות פ"א, משנה יד).

לא מצאתי לענייני הגוף טוב משתיקה

עוד כתב בעל הראשית חכמה (שער הקדושה י, יז), ועל דיבור חול הזהירונו ז"ל במשנה ואמרו (אבות פ"א משנה יז) לא מצאתי לגוף טוב משתיקה, ופירוש 'לגוף' הוא לענייני הגוף, כמו שאמרו ז"ל (חולין פט). על הפסוק (תהלים נח, ב) "האמנם אלם צדק תדברון", זה לשונם: אמר רבי יצחק, מאי דכתיב "האמנם אלם צדק תדברון מישרים תשפטו בני אדם", אומנות יפה היא השתיקה. אבל צדק, דהיינו דברי תורה - אותו תדברון. מה אומנותו של אדם? ישים עצמו כאלם בעולם הזה. יכול אף לדברי תורה? תלמוד לומר: צדק תדברון. יכול יגיס דעתו? תלמוד לומר: מישרים תשפטו בני אדם, [כמישור ארץ חלקה שנוחה לידרס. רש"י].

וכן הזהירונו שלמה המלך עליו השלום על זה ואמר (קהלת ה, א) "אל תבהל על פיך, ולבך אל ימהר להוציא דבר לפני האלהים, כי האלהים בשמים ואתה על הארץ על כן יהיו דבריך מעטים". ויש לדקדק, היאך נתן טעם שיהיו דבריך מועטים - מפני שהאלוהים בשמים ואתה על הארץ, אדרבה, הרי זה מורה על סילוק השגחה, והיה ראוי שיאמר דברים המורים על ההשגחה, כגון: "כי האלהים בשמים ובארץ", כענין (תהלים קיג, ו): המשפילי לראות בשמים ובארץ. ורבותינו זכרונם לברכה פירשו בספרי (האזינו, שט) אמר שלמה, כל זמן שאפילו חלש שבחלשים למעלה - הוא נוצח את הגיבורים. אבל כשהוא למטה, ומלמעלה גיבור שבגיבורים - על אחת כמה וכמה, וכן הוא אומר (דברים לב, ו) הלה' תגמלו זאת.

תקנה שתיקה בשני סלעים

ובמדַרְשׁ אמרו (ויק"ר טז, ה): אמר רבי יהושע בן לוי: מלה בסלע, משתקוּתא בשנים, אם תרצה לקנות הדיבור בסלע, תקנה השתיקה בשני סלעים. דתנן (אבות פ"א משנה יז) שמעון בנו אומר, כל ימי גדלתי בין החכמים, ולא מצאתי לגוף טוב משתיקה. ועל ידי הפירוש הזה, יתורצו שני דקדוקים שיש לדקדק במשנה: האחד, למה פתח בלשון שלילי - "לא" מצאתי וכו'. ועוד, מדוע נקט במילה "טוב", והרי אין אומרים זה טוב מזה, רק היכן ששני הדברים שייכים זה לזה והם מאותו המין.

אך בזה מתורץ הכל, שכן התנא בא ללמדנו כי מלה בסלע משתקוּתא בשנים. וזה ביאור אמרו, לא מצאתי לגוף טוב משתיקה, כי אף על פי שהדיבור יהיה שווה סלע, השתיקה טובה ממנו ושווה שנים, ולא בא לשלול בזה השתיקה בדברים בטלים ודיבור לשון הרע וכיוצא, כי באלו אין הדבור טוב בהם כלל, ולכן לא נאמר שהשתיקה טובה מהדבור, כי בדיבור אסור לא די שאינו שווה אלא אדרבה הוא פוגם. (שם, שער הקדושה פ"א, כז).

ועיין מה שכתבנו בספר "ליקוטים מפרדס" בשם רבי אליהו הנגיד ז"ל, שפירש: מילתא בסלע - כלומר, אם היה משה מדבר מלה אל הסלע ולא היה מכה אותו, אז היה שתיקוּתא בתרי - כלומר, מה שאמרו אלדד ומידד משה מת יהושע מכניס, היו השניים שותקים ולא אומרים זאת, כי באמת אם משה היה מדבר אל הסלע כמו שצוה הקדוש ברוך הוא, לא היה נענש והיה נכנס עם ישראל לארץ הנבחרת. (מוסר חכמים).

הנמנע מלדבר - מראה על מעלותיו

וּכְתַב החסיד ז"ל (היעב"ץ על המשנה שם) בפירוש המשנה הזו, הנמנע לדבר במקום שיש לו צורך לדבר, מורה על נפשו שלשה דברים: האחד, כי הוא יודע - יען כי אינו נבהל לדבר, כי "אסתירא בלגינא קיש קיש קריא" (ב"מ פה:). [כלומר, מטבע אחד בכד - מקשקש ומשמיע קולו, ואילו היה הכד מלא מטבעות לא היה משמיע קול. ומשל הוא על מי שאינו יודע, שהוא מדבר ומשמיע את קולו יותר מן היודע]. השני, ששכלו גובר על החומר שלו, ולכן כובש את דבריו. השלישי, כי הוא נבון ועיניו בראשו לראות את הנוק הראוי לבא בדבריו, וזהו שאמר שלמה (משלי יז, כז) חושך אמריו יודע דעת יקר רוח איש תבונה. והביטוי "חושך", מורה כי יש לו צורך לדבר, ואפילו הכי חושך את עצמו מלדבר, שכן כך הוא דרך הכתוב לומר, כגון (בראשית כ, ו) ואחשוך גם אנכי. או (בראשית לט, ט) ולא חשך ממני מאומה. וכן כתב הר"י בן שושן ז"ל.

ואף תיאר את היודע להבליג בשלשה תוארים; יודע דעת, יקר רוח, איש תבונה. (ראשית חכמה פי"א, כח).

להשיג חכמה רק ע"י שתיקה

ועוד במעלת השתיקה, מה שאמר התנא (אבות פ"ג משנה יג) סייג לחכמה שתיקה, פירוש: כי כשם שמעשרות סייג לעושר (אבות שם), דהיינו, שבכדי להשיג עושר צריך לעשר מממונו, כמו שפירשו חז"ל (שבת קיט). על הפסוק (דברים יד, כד) עשר תעשר, עשר בשביל שתתעשר, וכיוצא בזה שאר סייגים הנזכר במשנה הוא על דרך זה. כך אי אפשר שהאדם ישיג חכמה, כי אם על ידי קניית מדת השתיקה. וכן פירשו רבותינו (שיר השירים רבה א, ב) כי תלמיד חכם המדבר דבר בטלה, יוצאים ממנו דברי תורה כנגד זה.

ועל דרך זה אפשר לומר כי הטעם הוא, שעל ידי שתיקתו מתעלם מפעולות שיש קצוות, שהם קול ודיבור, ועולה למקום השתיקה שהיא המחשבה סוד החכמה, וכמו שאמרו (מנחות כט): שתוק כך עלה במחשבה. ועוד, כי כיון שהאדם שותק - עושה עצמו מרכבה למקום השתיקה, ויזכה שיושפעו סודות התורה שהם בשתיקה, שלא נמסרו לגלותם, ואחד מן מ"ח דברים שהתורה נקנית בהם (אבות פ"ו משנה ה) הוא במיעוט שיחה (שם פי"א, לב).

חושך שפתיו - משכיל

ורבותינו ז"ל במדרש ילמדנו (ילקוט שמעוני בהעלותך רמז תשלח) אמרו על ענין (במדבר יב, א): ותדבר מרים ואהרן, זהו שאמר הכתוב (משלי י, יט) ברוב דברים לא יחדל פשע, וחושך שפתיו משכיל. מי שחושך שפתיו מלדבר בחברו, משכיל.

אמר רבן שמעון בן גמליאל, כל ימי גדלתי בין החכמים, ולא מצאתי לגוף טוב משתיקה (אבות פ"א משנה יז). אמרו רבותינו, שני מליצים היו עומדים לפני אדריאנוס, והיה אחד מהם מלמד על הדיבור שהוא יפה, ואחד מלמד על השתיקה שהיא יפה. אמר לו הראשון: מרי, אין טוב מהדיבור, כי אילו לא הדיבור היאך הכלות מתקלסות, והיאך היה משא ומתן בעולם, והיאך הספינות פורשות לים. אמר המלך לאותו שהיה מלמד על השתיקה שהיא יפה: היאך אתה למד על השתיקה? משבא לענות, מיד עמד אותו שהיה מלמד על הדיבור וסטר על פיו.

אמר לו המלך: למה סטרת אותו? אמר לו: מרי, אני לימדתי מן הדיבור על הדיבור, ואילו זה בא ללמד משלי [ע"י הדיבור] על שלו [על השתיקה].

אמר שלמה המלך ע"ה: לא אמר הקדוש ברוך הוא שתאלם פיך ותהא יושב ושותק כחרש, אלא "וחושך שפתיו" מלדבר על חברו, תן דעתך שלא תענש. שהרי אין לך גדול מאהרן ומרים, שהבאר עולה ומשקה את ישראל בזכות מרים, וענני כבוד מקיפין את ישראל בזכות אהרן, ואע"פ כן, כיון שנתנו רשות בפיהם ודברו על משה, לא שתקתי להם. עכ"ד המדרש.

ולכאורה המאמר הזה חולק על דברי רבי יצחק (חולין פט.) שהובא לעיל, שאמר: מה אומנותו של אדם בעולם הזה, יעשה עצמו כאלם, שנאמר (תהלים נח, ב): האמנם אלם צדק תדברון, והמאמר הזה אמר, שענין השתיקה הוא: חושך שפתיו מלהסיח בחברו, הא כל השאר - מותר לו לאדם להאריך בלשונו בעניני קנינו ומשאו ומתנו וכיוצא.

ויש לומר, שכאשר נדקדק בדבריו שאמר: לא אמר הקדוש ברוך הוא שתאלים פיך ותהא יושב ושותק כחרש, אלא 'וחושך שפתיו' וגו' - נמצאהו איש שלומנו, ואין חולק כלל על רבי יצחק. והענין, כי המדרש בא לפרש פסוק: ברוב דברים לא יחדל פשע וחושך שפתיו משכיל, כי אי אפשר לפרש שיהיו דברי שלמה מן הקצה אל הקצה, ברוב דברים לא יחדל פשע, וחושך שפתיו על השתיקה הגמורה, שהוא קצה אחרון, אלא וחושך שפתיו היא המדה הבינונית, שחושך שפתיו מלדבר בחברו. ומלת חושך שפתיו נראה, שאף על פי שיש בהם מקצת תועלת לדבר, מכל מקום, יותר טוב שלא ידבר. שהרי מרים נתכוונה לשם שמים, לפרות ולרבות, כמו שכתוב בספרי (בהעלותך צט), ואפילו הכי נענשה. והיינו 'חושך' - במקום שיש לדבר.

ומכל מקום השכל נותן, שאם הוא מוכרח לדבר בעניני מקח וממכר - שידבר. ולכן אמר: לא אמר הקדוש ברוך הוא שתעלים עיניך ותהא יושב ושותק כחרש, שיאמר האדם הואיל וברוב דברים לא יחדל פשע, והפשע הוא ודאי שמדבר על חברו וכיוצא, אשב כחרש כדי שלא אבוא לידי זה, ואחדל מלישא וליתן עם בני אדם. לזה בא שלמה ואמר: וחושך שפתיו שהוא מלהסיח בחברו, לתקן מה שאמר בראש הפסוק: ברוב דברים לא יחדל פשע. לזה יקרא משכיל, שיש לו שכל במקום הראוי לדבר, וגובר שכלו על יצרו ומונעו ממקום שאין ראוי לדבר.

השתיקה - תמיד מועילה

ושם (אות מ) הביא מעשה שהיה במלך אחד, שהיו לו כמה יועצים חכמים ונבונים וידועים. פעם אחת ראה המלך שהיה אחד מהם, שהיה החכם שבהם, והיה יושב ודומם ושותק. אמר לו המלך: מהו זה שאתה מרבה בשתיקה? אמר לו: כי בחנתי בדברים, ומצאתי שהם נחלקים לארבעה חלקים: האחד - כולו נזק. השני - נזק מצד אחד ותועלת מצד שני. השלישי - לא נזק ולא תועלת. הרביעי - כולו תועלת.

האחד, כגון בני אדם הרגילים לקלל את בני האדם. השני, שמשבח אדם אחד לקבל ממנו תועלת, ובאותו שבח הוא מבאיש את שונאו, ומזיק לו לאותו שמשבח. השלישי לא נזק ולא תועלת כגון אותם שרגילים לדבר דברים בטלים ודברי הבלים, כי איך נבנה בית פלוני, וכך הוציא עלי, וסיפורי מלכים ושרים כך וכך. הרביעי, כגון תורה נביאים שחיים תלויים בהם.

מתי טוב לשתוק

בכמה מקומות טובה השתיקה, כגון: אם פגעה בו מדת הדין, כמו שעשה אהרן, שנאמר (ויקרא י, ג): וידום אהרן. ואם שומע אדם חרפתו ואינו משיב - זו מצוה גדולה ומעלה עליונה לשתוק למחרפיו. כמו שכתבו זכרונם לברכה (שבת פח:): שומעים חרפתם ואינם משיבים, עליהם הכתוב אומר (שופטים ה, לא) ואוהביו כצאת השמש בגבורתו. גם ירגיל עצמו לשתוק בבית הכנסת, וזהו צניעותו. וזה צריך זריזות גדול לשתוק בבית הכנסת ולהמנע מלדבר אפילו בדברי תורה. עכ"ד. וכן בגמרא (קידושין עא:): מובא, שכאשר שני אנשים רבים ביניהם, מי שמקדים ושותק, הוא מיוחס יותר.

וכתב המגיד מדובנא (ספר המדות, שער השנאה פ"ז), וזו לשונו: כי שני סוגי משיבים יש, אחד משיב על חרפתו בפועל, ואחד אשר בארנו ענינו, כי השתיקה היא היא התשובה. אמנם השותק הזה, גם כי אין לו את החשיבות של הנעלבים ואינם עולבים, עם כל זה בשתיקתו הוא מרויח רווח הדבור שהיה מחרפו מדבר עוד אחרי תשובתו, כי באין ספק, אם זה משיב דבר על דבריו, היה המחרף מוסיף עוד קול דברים, והיה זה סיבה להגדיל המריבה עוד יותר. אבל בשתיקתו השתיק המריבה, והנה הוא משיב על העבר ומשתיק על העתיד. עכ"ל.

השתיקה היא גדר לחכמתו להשיג ולהבין

הנה, אם יש לו שכל מחודד להשיג חכמה, ומוחו רחב וחזק להבין מושכלות, אזי כשמדבר עם בני אדם בדיבור רשות, בדברים של מה בכך, ידבר עמהם כפי חכמתו במילי דבדיחותא ודברי מליצה, הנה פעל בזה שנכנסו זרים בחכמתו, ויבוא לידי לשון הרע ורכילות וכיוצא לאין שיעור, ולכן השתיקה היא גדר לחכמתו, וזהו: "סייג לחכמה שתיקה" (אבות פ"ג משנה יג), כי הסייג להשיג את החכמה - היא השתיקה.

וכתב רבי אברהם אזולאי בביאור למסכת אבות (שם): סייג לחכמה שתיקה, כלומר, הדבר ששייג אותו האדם, ויכול הוא לומר עליו שכבר השיג את תכלית מעלת החכמה וכבר נעשה חכם מכל אדם - הוא השתיקה!

להפוך פשע לשפע

"מי שם פה לאדם או מי ישום אלם" (שמות ד, יא) הקשה הרב הצדיק מסדיגורא ז"ל בשם זקנו, הדבר מובן כי יש צורך "להשים" את הדיבור בכדי להפעיל את כח הדבור שבאדם, אך מה צורך "להשים" אלם? ותרץ, כי אין הכוונה כאן לאדם שאינו מסוגל לדבר כלל, אלא למי שמישים עצמו כאלם בשעת הצורך, ומשתדל שלא לומר מה שאינו צריך לומר, ולא לדבר מתי שלא צריך, ועל שתיקה יפה כזו - נחוצה ה"שימה" ... (מוסר חכמים).

הפוגם בדיבורו כמוציא ז"ל

ו**כתב** השל"ה הקדוש (שער האותיות, אות ש-שתיקה, ג-ו) ז"ל: ובספר יצירה (פ"ד מ"ג) אמר, שהקדוש ברוך הוא קבע בפינו כ"ב אותיות בה' מוצאות, כ"ב אותיות יסוד, חקוקות בקול, חצובות ברוח, קבועות בפה, בחמש מקומות: אחה"ע, בומ"ף, דטלנ"ת, זסשר"ץ, גיכ"ק.

ועל מוצא כ"ב האותיות נאמר (דברים כג, טו) "ולא יראה ב"ך ערות דבר", ולא יהיה הדיבור לבטלה כי הוא ערוה, כי הם שתי בריתות, ברית הלשון וברית המעור מכוונות זה כנגד זו, וכמו שאין להוציא זרע לבטלה חס ושולים, כן דיבור לבטלה הוא גם כן ערוה. וזהו (קהלת ה, ה): "אל תתן את פיך לחטיא את בשרך", כי הדיבור מביא לחטא הבשר שהוא זרע לבטלה, וכמבואר בזהר (ח"א דף ת.ח), והובא בראשית חכמה (שער הקדושה פרק יא, אות יא), וכן מבואר בפרק י"ז משער הקדושה (אות צא). עכ"ל השל"ה הקדוש.

כשלא פוגם בלשון - התפילה בוקעת רקיעים

ו**כתב** בראשית חכמה (שער הקדושה פ"י, אות יט - כא), ופירש מורי ע"ה (ראה בפרדס רמונים שער כ"ז שער האותיות, פרק כ"ז) שמלת 'קבועות בפה' הנאמר שם, מורה לנו ענין גדול, והוא מציאות חמש מוצאות ששרשם למעלה מעלה לראש, והם שורש לכל הנמצאות, כמבואר באיירא (דף רצה:). אמנם, הם יורדים ומתגלים מעולם לעולם בבחינת אצילות בריאה יצירה עשיה, והקדוש ברוך הוא לאהבתו את האדם, קבע בפיו האותיות האלה, כדי שיוכל להדבק בבוראו. כי בהזכירו למטה אותיות אלו בתורתו או בתפלתו, מנענע ומעורר למעלה את השרשים העליונים. והיינו מלת 'קבע', שהוא כעין התוקע השלשלת, ראשה אחד במקום אחד וראשה השני במקום אחר, כי אף על פי שיהיה המקום ההוא רחוק, כאשר ינענע האדם את ראש השלשלת שבידו, הרי הוא מנענע את כל השלשלת, אף על פי שתהיה גדולה מאוד. וכן אמר

גם כן בסוף ספר יצירה: קשר, עשרים ושתיים אותיות בלשונו, והמקום גילה לו סודו. ומלת 'קשר' מורה גם כן על הנדרש במלת 'קבע'.

ובזה נבין מעלת הראשונים עליהם השלום, שהיתה תפלתם נשמעת מיד, מפני שהיו נזהרים שלא לפגום ב-כ"ב אותיות, שהם חמש מוצאות הקבועות בפיהם, בשיחה בטלה, ושאר הדברים הפוגמים הלשון. לכך היתה תפלתם בוקעת הרקיעים, ועולה עד למעלה מעלה לעורר הרחמים.

וכן אמרו בזהר (פר' שמות דף יד:), כי בשעה שהיה רבי שמעון בן יוחאי ע"ה עוסק בתורה, היו כמה אלף ורבבות מלאכי השרת שומעים קולו. והטעם, כי מפני שהיו חמש מוצאות היוצאים מפיהם טהורים, היו קושרים ומייחדים כל העולמות, כי קול ודיבור היוצא מפיהם היה נעשית נחת רוח למעלה. אמנם, בהיות פגם בחמש מוצאות, הבל התפלה והתורה היוצא מפיו, יוצא על ידי פגם וסירכא, ואי אפשר שיתייחד למעלה, "כי כל איש אשר בו מום לא יקרב" (ויקרא כא, יח).

וכן אמר ברעיא מהימנא (זהר פר' פנחס דף רכז:), זה לשונו: וכגוונא דאינון חמשה כנפי ריאה, כלהו פתיחן בלא סירכא לקבלא האי קול, הכי נמי צריכינן למהוי חמשה תקונין דפומא, כלהו פתיחן בלא סירכא בחמש תיקונין, דאינון: אחא"ע - בגרון, בומ"ף - בשפווין, גיכ"ק - בחיך, דטלנ"ת - בלישניה, זסשר"ץ - בשינים, ודיבור דיהא בהון, בלא סירכא ועיכובא כלל. הדא הוא דכתיב (בראשית כד, טו): "ויהי הוא טרם כלה לדבר והנה רבקה יוצאת", דא צלותא דאיהו דיבור, ובגינה אתמר (ברכות לד:): אם שגורה תפלתי בפי יודע אני שהוא מקובל, ואי אית סירכא ונפקא בעיכובא, יודע אני שהוא מטורף, בגין דסירכא איהי טרפה, עכ"ל הראשית חכמה.

שתיקתו של אהרון מעל לטבע האנושי

כתב רבנו יעקב בן אשר "בעל הטורים", כי בכל המקרא מצינו רק שתי פעמים את המילה "וידם". בפרשה זו, ובספר יהושע, אצל מלחמת יהושע בחמשת מלכי כנען, שם נאמר (יהושע י, יג) "וידם השמש".

דבר זה בא לרמוז לנו, כי עצם כך שהגיע אהרון לדרגה נעלה זו של שתיקה לאחר מכה כל כך כואבת וטראגית, זו היא מעלה מופלאה ונדירה. וכשם ש"וידם השמש" - הוא מאורע יוצא מן הכלל, הפועל בניגוד לדרך הטבע, כך התנהגותו של אהרון הייתה התנהגות מעל לטבע בן אנוש.

שתיקת אהרון היתה לעשות רצון בוראו

והגאון חיד"א (נחל קדומים, חומת אנך אות ו) כתב לרמזו על מסורה זו, דאפשר לומר ע"פ מה שכתב בזוהר הקדוש פרשת ויקהל (דף קצח:) תנאי התנה הקב"ה עם מעשה בראשית שתעמוד חמה ליהושע. והנה נודע, כי לפעמים מרוב הצער, האדם אינו יכול לא לבכות ולא לדבר, וכאן שהיתה הגזירה הזו בפתע פתאום, ועל כך כתיב "וידום אהרן", היה אפשר לומר, כי מרוב צערו הפתאומי לא יכל לדבר, לזה אמר גם "וידום השמש", שהשמש שתקה בכדי לקיים את גזירת הבורא עליו ושמח לקיים תנאו, וללמד שגם אהרון שתק בכדי לעשות נחת רוח לפניו יתברך וקבל היסורים מאהבה.

מכח שתיקתו זכה שיאיר כשמש

אי נמי אפשר לפרש, על פי מה שכתבו המפרשים על דברי חז"ל (יומא כג.) "הנעלבים ואינם עולבים שומעים חרפתם ואינם משיבים עליהם הכתוב אומר (שופטים ה, לא) ואוהביו כצאת השמש בגבורתו", שהשמש היתה עלובה מהלבנה, כי אמרה שאי אפשר לשני מלכים שישתמשו בכתר אחד, ושמעה ושתקה (וכמבואר בחולין ס:), וכאן לרוב חסידותו וענוותנותו לא הרהר אהרון ח"ו - "וידום אהרן", ועל זה אמר: "וידום השמש", כמו שהשמש שתקה על קטרוג הלבנה ולא אמרה שום אמירה כלל, ונשארה בתוקפה וגבורתה, כן אהרן קיבל היסורים מאהבה ויאיר כשמש, ודו"ק.

"בְּקִרְבֵי אֶקְדֹשׁ וְעַל פְּנֵי כָל הָעָם אֶכְבֵּד" (י, ג).

נורא אלקים - ממקדשך!

אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן מאי דכתיב (תהלים סח, לו) "נורא אלקים ממקדשך", אל תיקרי "ממקדשך" אלא "ממקודשך". בשעה שעושה הקב"ה דין בקדושו, מתיירא ומתעלה ומתהלל. (זבחים קטו, ב). אם כן באלו, כל שכן ברשעים. (רש"י ויקרא י, ג).

שתי עובדות מסמרות שער הללו, שמעתי מפי הרב ש.מ.ש. ששמען בעצמו מפי בעל המעשה. [במילים אחרות: שמעתי מפה קדוש ששמע מפה קדוש, ואינם חשודים להגזים בדיבורם]. הקטעים בסוגרים מרובעים הם הוספות ושינויים קלים שקבלתי מפי בני משפחתו. לפי השערתי, הסיפור הראשון ארע בערך בשנת תרע"ח, והאחרון - בדיוק ביום הכיפורים תרע"ו.

סח הרב חייקל מילצקי זצ"ל מרביץ תורה ויראה, את אשר ארע לו בזמן לימודו בישיבת "כנסת ישראל" בסלבודקא: באחד מלילות החורף הקרים, אור ליום שישי, ישבו הוא ועוד חמשה חברים מהישיבה באחד מבתי הכנסת בעיירה הנקרא "הלויית המת", וקיימו "משמר" [-מושג ישיבתי מובהק, והוא לימוד במשך כל הלילה]. הם ישבו ולמדו בחשק רב, והנה לאחר חצות הלילה נכנס לפתע עגלון לבית הכנסת, הפסיק את הבחורים מלימודם, ובשברון לב סיפר להם, כי נסע זה עתה עם עגלתו, הגיע כמה ק"מ סמוך לעיירה, ולפתע הסוס והעגלה שקעו בתוך השלג והבוץ ואינו יכול לחלצם לבדו. לכן נפשו בשאלתו שיואילו בטובם להזדרז וללכת עמו לחלץ את הסוס והעגלה. הוא הסביר להם כי את מקור פרנסתו הוא מוצא, דרך סוס זה, וכי באיבודו הוא מקפח מחייתו.

ישבו הבחורים ודנו ביניהם אם חייבים הם על פי ההלכה להפסיק מתלמודם ולעסוק במצות גמילות חסדים, כי הרי "תלמוד תורה כנגד כולם". ברם, מאידך גיסא, היא מצווה שאיננה יכולה להיעשות על ידי אחרים. צידדו לכאן ולכאן, ולבסוף החליטו שהם פטורים, והמשיכו בתלמודם. רח"מ המספר מציין, כי דעתו נסתה ללכת ולהציל, אך כיון שחבריו רבו עליו, וכן היה צעיר מהם בשנים, ביטל דעתו מפניהם ולא קם ממושבו. בשמוע העגלון החלטתם השלילית, עזבם לנפשם בפחי נפש וחזר לסוסו, לנסות שוב, אולי בכוחות עצמו יוכל להצילו.

בימים ההם התגורר בעיירה יהודי פשוט, ערירי ובודד, ושמו יצחק. למחייתו מצא להשתכר מכל עבודה פשוטה, ולא בחל גם במלאכה בזויה. אם נצרך אדם לשאת משאות כבדים, או לניקוי ביוב וכדו', ידע כי יצחק הוא הכתובת. מאחר שהיה מבצע מלאכתו בנאמנות, לאות תודה, היו מעניקים לו נוסף על השכר הזעום, גם כוסית יין שרף. יצחק ברצון היה לוגם את הכוסית לגרונו. ועל שם כך דבק לו השם: "יצחק השיכור"...

בעת שישבו הבחורים ודנו אם להציל את הסוס, שכב לו יצחק באותו לילה, על ספסל בית הכנסת ליד התנור החם. והנה בשומעו את החלטת הבחורים, התרומם ממשכבו, ופנה אליהם בקול תקיף ומצווה: אני אומר לכם כי חייבים אתם ללכת להציל! לעגו לו הבחורים: "מה לך יצחק, להתערב ולחוות דעה בענייני הלכה? ומאימתי נעשית ל"פוסק" - כלך לך לעסקיך!"

כאן החמירו פני יצחק והחל לפסוק פסקו: "הואיל ולא רציתם ללכת ברגליכם לגמול חסד, יבוא יום שעם רגליכם לא תוכלו יותר ללכת"... [גירסא אחרת: הוא הכיר את הבחורים

ונקב שמותם: "פלוני לא יוציא שנתו. פלוני יצא מדעתו... ואתה חייקל יתקטעו רגליך". נדהמו הבחורים בשומעם קללות אלו פולחות בחלל בית הכנסת, ולבם נקפם. ישבו ודנו שנית אם לשמוע ליצחק, ובאו לידי החלטה, ללכת ולהציל. מיד סגרו את הגמרות, יצאו מבית הכנסת והלכו למקום, כפי שתיאר להם אותו עגלון. שם מצאוהו בוכה ליד סוסו שהספיק להתפגר.

עבר זמן מה, ויצחק הופיע במסדרון הישיבה, ושלח לקרוא לבחור חייקל בבואו, פנה ואמר לו: מאחר ויודעני כי מטבעך הינך בעל לב טוב, יש לי בקשה אליך: היות שהלילה בשעת חצות היא שעת הסתלקותי מן העולם, וכידוע, אני אדם ערירי, רצוני אפוא, שתהא נוכח בשעת יציאת נשמת...]

נדהם הבחור למשמע הדברים, ובפרט בראותו את יצחק בריא ושלם. רח"ז ניסה להניאו מלחשוב מחשבות נוגות כאלה. ברם, יצחק נשאר איתן בבקשתו. הבחור נכנע והבטיח לבוא. יצחק ציין לו היכן היא בכתתו הנמצאת בפרברי העיירה. לפני השעה הנקובה, החל רח"ז לחפש הביקתה עד שמצאה. בבואו, מצא את יצחק שוכב על מטתו בדירתו שגודלה כארבע אמות בלבד, אשר ספק אם חייבת היא במזוזה. כל הריהוט היה: מיטה, שולחן, כסא וארגז. יצחק שמח בבואו וביקש ממנו לשבת ליד מטתו. [נר היה דלוק בחדר, ויצחק ציין לו, לא פחות ממילים אלו: ברגע שיגמר נר זה לדלוק – תצא נשמת...].

רח"ז שנוכח עתה כי יש לו עסק עם איש קדוש ונורא מהצדיקים הנסתרים שהעולם עומד עליהם, פתח פיו ואמר; בודאי זוכר כבודו, כי לפני זמן מה חרץ עלי עונש מר של קטיעת רגלי. מבקש אני ממנו לבטל את הקללה. התנצל יצחק לפניו: מצטער אני את האמור אין להשיב!

עתה החל יצחק למסור צוואתו: מאחר ובעוד כמה דקות אני נפרד מהעולם, הנני אדם בודד, ואין אנשי העיירה מכירים את פנימיותי כלל, לכן מבקש אני ממך שתטיב עמי ותדאג שיקברוני בבית הקברות העתיק ליד גאון פלוני שנפטר לפני שנים רבות. כמובן שאנשי חברא-קדישא יסרבו, באמרם: "מה לו ליצחק השיכור הכבוד והייחוס להקבר בבית העלמין העתיק ליד גאון פלוני". אי לזאת, אנא, תיקח את הארגז הזה המכיל כתבי תורה, תראהו לרב העיר, ואז בודאי יסכימו.

בסיימו את צוואתו שאלו: "המבטיח אתה לי לקיים דברי?" השיב רח"ז: "הן". [עתה ביקשו יצחק שיניח ידו על מצחו, כשהניח רח"ז ידו על המצח, הרגיש בחום אדיר עד שכמעט

ונכוותה ידו, מיד הסירה מעליו. תוך כדי שיחתם הנר המשיך לדלוק, ועתה הגיע לשלב דעיכה].
 לפתע עצם יצחק עיניו וקרא בהתרגשות ודביקות עצומה: "שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד" ויצאה נשמתו באחד! [באותה שניה כבה הנר].

מוכה תימהון והשתוממות על המחזה הנורא הזה, פתח את הארגז, והנה הוא מלא בכתבי קבלה וסתרי תורה. הוא יצא בהתפעלות מהבית כדי לממש את צוואת הנפטר, והחל זועק: "הצדיק אבד!" ניגש להרב והראה לו את הכתבים. הלה השתומם להיווכח כי אותו יצחק השפל, היה גאון וצדיק נסתר מל"ו צדיקים... ברם, בקשר לבקשת המנוח להטמינו בבית העלמין העתיק, טען הרב כי זה מן הנמנעות, שהרי זה כבר שנים רבות אין קוברים בו, ובפרט בחלקה של אותו גדול אין שום מקום פנוי. אך בכל זאת, מכיון שהיתה זו צוואתו של אותו צדיק, יצאו אנשי חבראידישא למחרת בבוקר לבדוק את השטח, והנה הוברר, כי ליד קבר אותו גדול [גדלו שיחים שהסתירו את המקום הפנוי] ובדיוק נשאר בצמצום מקום אחד. הרב פרסם קבל עם ועדה כי אותו יצחק השפל, היה זה צדיק יסוד עולם, איש אלקים קדוש. המונים יצאו ללוותו, וביקשו ממנו מחילה על שלא נהגו בו כבוד. לאחר הספדים ובכיות בא הצדיק למנוחתו במקום שחפץ.

[בסיכום, יש לציין, כי מדברי ר' יצחק לא נפל דבר ארצה, ואותם בחורים שהתרשלו במעשה החסד, באו על עונשם הכבד]. ביחס לר"ז, כנראה שזכות הטבתו עם המנוח עמדה לו, ולאחר כשלישים שנה, בשנת תש"ז חלה אנושות, ולפי צו הרופאים, בכדי להציל את חייו, נאלצו לקטוע את רגלו האחת. הוא נשאר רתוק לכסאו כשבע עשרה שנה, עד יום פטירתו.

[את הסיפור הנורא שמר רח"ז בסוד עד שנת תשי"ג. אביו הזקן שהרגיש בסודו, גזר עליו לפני פטירתו (של האב) שיגלה לו את הסוד. בשנה שלאחריה, תשי"ד, פירסם רח"ז את הסיפור בפומבי בשמחת "שבע ברכות" של בנו, בצורת חרוזים ("גראמן"). מרוב התרגשות פרץ הקהל בדמעות רותחות]. באותם ימים עמד רח"ז בפני סכנת כריתת רגלו השנייה, וכסגולה להצלתו, פירסם לראשונה בפומבי את כל הפרשה, למען ישמעו וייראו, ולא יתרשלו בעשיית חסד, בעזרה לזולת ובהטבה לבריות.

אמנם, מי יעמוד בסוד קדושים! ופשוט דלכל אדם אין ללמוד מכאן לקלל יהודי ולהזיקו בשוט לשונו. ועיין באור ישראל (נט, א).

זכות המת-מצוה שהגינה

בני משפחתו מוסיפים עובדה מדהימה קצרה שסופרה מפה לאוזן ע"י רח"ז: בעת מלחמת העולם הראשונה הוא מצא חייל יהודי הרוג. גמל עמו רח"ז חסד של אמת והביאו לקבר

ישראל. לאחר מכן, במשך תקופות חייו, חלה רח"ז שלש פעמים והגיע עד לשערי מות. היה אותו חייל אלמוני ההרוג בא אליו בחלום ואמר לו: אל בהלה! אני אותו הרוג שהבאתני לקבר ישראל - מכיר אני לך טובה על החסד של אמת שעשית עמדי, אני עומד לך בשמים כמליץ יושר ובודאי תנצל מן המות.

מפליא הדבר, כי באחת מאותן שלשת הפעמים, חלם רח"ז והנה אותו חייל בא אליו ויאמר לו: תבדוק תחת הכר שלמראשותיך ותמצא צנצנת תרופה מונחת, לגם ממנה והבריא. בבוקר הקיץ רח"ז משנתו, זכר מהחלום, ולתדהמתו אכן מצא צנצנת תרופה. לגם ממנה וניצל ממות, ויהי לפלא...!

אגב, יש בנותן טעם להוסיף: חמיו של רח"ז שהתגורר באירופה, נספה בשואה ביום הכיפורים. רח"ז ומשפחתו שהתגוררו בארץ ישראל לא ידעו מהדבר. לאחר מספר ימים, הופיע המנוח אל חתנו רח"ז בחלום ואמר לו: דע לך כי נהרגתי על קידוש ה' ביום הכיפורים. אנא התפלל במשך השנה לעילוי נשמת, ותזכרו ביוהכ"פ לשמור על יום הזכרון שלי, אתה וצאצאיך אחריו.

שלוחי מצוה אינם ניזוקין

שוב סיפר רח"ז, כי בצעירותו למד בישיבת "ענף ננסת ישראל" בסטוצ'ין, תחת הנהלת רבי יהודה ליב חסמן הגאב"ד וראש הישיבה. ביום תשעה באב תרע"ד, עת פרצה המלחמה העולמית הראשונה, נסגרה הישיבה והתלמידים התפזרו לבית הוריהם. משום סיבות שונות, לא חזר רח"ז לביתו אשר בסלבודקה והמשיך ללמוד במקום.

בערב יום הכיפורים [שנת תרע"ו] בבוקר, ניגש אליו מכר אחד ויאמר לו: מאחר שמכיר אני אותך בתור אדם פעיל ורב חסד, לכן, אנא, בוא להירתם למבצע הצלת 18 בחורי ישראל שעומדים לברוח היום מחזית המלחמה ולהחביאם בחוף מבטחים, עד יעבור זעם. עתה, כשחזית המלחמה נמצאת סמוכה לעירנו, סטוצ'ין, יערקו החיילים מהצבא הרוסי ויבואו העירה. כי שמענו מאחורי הפרגוד, כי מחר בשעה שבע בבוקר, מתכונן הצבא הרוסי לסגת מהאזור, ואז יוכלו החיילים לצאת כבר ממחבואם, ולאחר יום הכיפורים יחזרו לביתם. אך קודם לכן עליך לדאוג לגייס בגדים ונעליים עבור אותם חיילים כדי שיוכלו להסיר מעליהם את בגדי הצבא ולהחליפם באלו. כמו כן עליך למצוא מקום בטוח שיוכלו להסתתר שם.

הבחור ח.ז. [בן ה-17] קיבל את הדברים ברצינות, וקבע את מקום המקלט בבית הכנסת, השוכן בדרך לבית הקברות של סטוצ'ין, אשר שימש כמקום פרידה ומספד להלוויות בדרך

הליכתם לבית העלמין. עזרת הנשים של אותו בית הכנסת, לא היתה כבר בשימוש שנים רבות, (שכבת אבק גבוהה, כיסתה את שטח העזרה), ומצאוה לנכון כמקום מתאים ובטוח.

במשך היום הסתובב רח"ז ופקד את בתי ישראל, והתרים בגדים משומשים ומזון והחביאם בעזרת נשים הנ"ל. נקבע שהחיילים יערכו מהחזית לאותו בית הכנסת. כשעה שעתיים לפני התקדש היום, החלו החיילים להישמט ולברוח אחד אחד. אך אחד מהם שהיה תושב מקומי אשר אמר בליבו: לשם מה עלי ללכת עם חברי להסתתר, הרי יכול אני להתחבא בבית הורי... אמר ועשה. בבוא 17 החיילים למקומם, מיד פשטו את בגרי הצבא הרוסיים, והחליפום בבגדים אותם הכין להם רח"ז.

עתה, לאחר שסיים רח"ז תפקידו בנאמנות, רצה להזדרז ולחזור העירה לחטוף את הסעודה המפסקת. אך כאן עיכבו בידו החיילים בטענה כי אינם מכירים את העיר והסביבה, וכי הם מפחדים להישאר כאן לבד. לכן "המתחיל במצוה אומרים לו גמור!" והפצירו בו שיישאר עמם ביחד. הוא נאות גם לכך, טעם דבר מה, והתפלל עמם כמה שזכרו בעל־פה את תפילות ליל יום הכיפורים.

ליל יום הקדוש. השעה שעת לילה מאוחרת. האיזור כולו שרוי בדממה. והנה לפתע פלחו את האויר זעקות היסטוריות וקולות בכי מזעזעות, בליווי הדי מספר יריות. נשלח איפוא הבחור רח"ז האמיץ ללכת ולברר סיבת הדבר. הוא הצליח לברר פשר האסון: בערב, כשערכו המפקדים בצבא מפקד, חסרו 18 חיילים. בדקו מיד את כתובותיהם, והתברר כי אחד מהם הוא יליד העיר סטוצ'ין. נשלחו חיילים לביתו כדי לחפשו. בדקו בבית ולא מצאוהו. ירדו למחסן, ולאחר חיפוש קצר התגלה העריק. מיד נחרץ דינו לירייה בראש.

התחננו ההורים שיחוסו על בנם יחידם. אך כל תחנוניהם נתקלו בלב אבן ובסירוב מוחלט. רק זאת ניתן להם כ"חנינה" - יותר להורים להיות נוכחים בשעת יציאת נשמת בנם ולחזות במו עיניהם בהריגתו... מיד הוציאוהו להורג מחוץ לעיר, ושם, לא הרחק מבית הקברות רצחוהו. זו היתה סיבת הזעקות וקולות הירי.

בשמוע רח"ז את דבר האסון, אימה חשיכה גדולה נפלה עליו, ומחשבות תוגה החלו להתרוצץ ולכרסם במוחו: "מה עשיתי? כל היום עמל אני בתמצית כוחותי, לעשות חסד ולהציל 18 יהודים מחזית המלחמה, מי יודע אם תחת מצווה שחשבתי לעשות, נהפוך הוא, עשיתי היום את העבירה הגדולה ביותר - סיכנתי את כל יהודי סטוצ'ין! עכשיו הרוסיים יחשדו בם, כי הם שמילטו את אחיהם מהצבא והחביאום בבתיהם, וממילא יגוללו עליהם אשמה, כי המה

האשמים בתבוסת הצבא הרוסי בחזיתות, ואזי אוי לי ואבוי למצוותי... סיכנתי במו ידי את חי היהודים שבעיר, ובמקרה הטוב, גזירת גלות תתבצע עליהם ויגרשום מן המקום..."

מחשבות כאלו התרוצצו במוחו, אך הוא התחזק בביטחונו בה' יתברך, ואמר לנפשו: "בין כה וכה, את הנעשה אין להשיב אחורה! אני בתומי הלכתי, כוונתי היתה אך ורק לשם שמים, להציל נפשות ישראל מסכנת מוות. יתכן, ואם הייתי עומד הבוקר במצב של עכשיו, הייתי מהרהר פעמיים לפני שהייתי הולך לפעול, אך העבר – אין, ההווה – כהרף עין, העתיד – עדיין, דאגה – מניין?! הוא הסיט את המחשבות הצידה והחליט: "בהדי כבשי דרחמנא למה לך, מאי דמפקדת איבעי לך למעבד, ומה דניחא קמיה קודשא בריך הוא לעביד!" (ברכות י, א). [מה לך לחטט בסתריו של הקב"ה, מה שצווית ממנו עליך לעשות, ומה שנוח בעיני ה' – יעשה!]. ובכן, רח"ז מיהר לבית הכנסת לבשר את דבר האסון לחיילים המוסתרים על ידו, למען ידעו את אשר לפניהם.

עתה שנוכחו 17 החיילים העריקים כי מחפשים אחריהם, באו לידי הכרה, כי סכנת נפשות היא להשאיר את בגדי הצבא במקום מחבואם. כי אם יגלום, הרי תיכף יזהום כעריקים על ידי הבגדים. אי לזאת חייבים להפטר מהם בכל המהירות.

תפקיד מסוכן זה נטל שוב רח"ז על כתפיו. חשב ומצא פתרון לבעיה הבוערת. הוא נזכר כי אחד מתושבי העיר קנה לו בחייו מקום קבר, ולשם סגולה כבר כרו הקבר וכיסוהו בקרשים. ילך הוא שם ויקבור את 17 בגדי ונעלי החיילים. אדם גיבור מטבעו היה רח"ז, ועל אף כוחו הרב, מצא, כי יותר משליש בגדים לא יוכל לשאת בפעם אחת. הוא חילקם לשלש חבילות, נטל עמו חבילה אחת, והלך מהירות בדרך עקלתון, דרך שדות, לבית הקברות, לבל יפגוש בדרך נפש אדם. בהגיעו לבית הקברות פנה לאותו קבר, הרים הקרשים והשליך את החבילה פנימה, כיסה בקרשים וחזר למקומו. שוב נטל חבילה שניה והשליכה לקבר. חזר ונטל שלישית, הכניסה לקבר, כיסה היטב בקרשים וחזר דרך השדות לשוב לבית הכנסת.

בחזרו, חשכו עיניו. לא הרחק ממנו נוסעת שיירת קוזקים רכובים על סוסים. הוא ידע כי אין כל טעם לברוח, מאחר שהם כבר גילוהו. לכן מיד נשתטח על האדמה ליד עץ ואמר וידוי. תיכף נשמעה זעקה: עצור! ומשלא הזדהה, מיד מטר יריות הומטר לעברו. מאות כדורים שרקו מעליו, ובחסדי ה', בנס, שום כדור לא פגע בו, ואף לא שרט בבשרו. כשסיימו הקוזקים מלאכתם, התקרבו לעברו והאירו את השטח בפנסים, כרי לגלות את ה"מרגל" המשוטט באישון

לילה ואפלה בזמן מלחמה באזור רגיש זה. הם מצאוהו בריא ושלם, צוו עליו לקום ונטלוהו למפקדם.

חשב רח"ז: מה יש לי להפסיד? אם אהרג עתה, הרי זה לאחר יום עמוס בחסד במסירות נפש, וכן בעצם היום הקדוש בשנה, יום מחילת עוונות - לא רע לעבור לעולם האמת, ומה לי להתרגש?... בעוז ובאומץ התלווה עם הקוזקים אל המפקד. הלה הריק את חרבו מתערה והניחה מתחת צוארי רח"ז והחל לצעוק עליו: מרגל שכמותך! מה אתה משוטט בחצות הלילה מחוץ לעיר בזמן מלחמה.

תיכף "רקם" רח"ז סיפור ויאמר: אספר לך מה מעשי כאן. בן יחיד להוריו מת הלילה בעיר (ובכדי לצמצם את השקר, חשב תוך כדי דיבורו על החייל ה-18 שהוצא להורג הלילה). זעקות ההורים פלחו כליות ולב. השכנים אמרו שאם לא יסלקו את המת מנגד הוריו, הרי שבמקום לוויה אחת, יצטרכו לערוך שלש לוויות... לכן שמתי נפשי בכפי, אמרתי ויהי מה! אני אטול את המת ואקברהו בבית הקברות הסמוך, והנה רק עתה חזרתי יחידי מהקבורה.

המטייר עליו המפקד קללות: "שקרן שכמותך, בעוד רגע קט אסיר ראשך מעליך ואותך אגזור לגזרים ואנתח לנתחים, על שקריך ועל דמיונותיו הכוזבים. אמור מיד האמת!" רח"ז ממשיך בשלו בלא מורא: אדוני המפקד, אם אינך מאמין לי, אנא סור עמי לבית הקברות הסמוך, נפתח הקבר ותיווכח בצדקתי, כי עשיתי חסד עם אנשים מעמי.

לאחר חקירות צולכות ואיומים, כשהחרב תחת צוארו, העלה אותו הקצין על רכבו והתקדמו לעבר בית הקברות. לא הרחק משם עצר את רכבו, הדליק את הפנס מול פני רח"ז ואיים עליו סופית שיאמר את האמת. רח"ז לא נרתע. בראותו את האומץ והוודאות בפני הבחור, טפח על כתפו ואמר לו: "נער אמיץ וטוב לב שאכפת וכואב לך מצער הורים אומללים, הינך משוחרר, לך לביתך!" [התנצל בפניו רח"ז כי הוא מפחד לחזור יחידי העירה, פן יתפס שנית בידי גדוד חיילים שני. כאות הוקרה נאות הקצין לקחת אותו ברכבו לתוך העיר עד לפתח אכסנייתו].

ואכן, למחרת בשעה שבע בבוקר, נשמעו קולות חצוצרות מחצרצים: "טו, טו, טו, טו!" אות לפלוגות החיל, שהחלו מיד לעקור ולסגת מהאזור... אבן נגולה מלב רח"ז, ויאמר ללבו: "כל דמיונותיי בליל יום הכיפורים - שוא והבל, אין בהם ממש. לא דובים ולא יער, מעשה היצר המה! טוב עשיתי, ויפה פעלתי! אין זאת אלא שהיצר הרע לא יכל עמוד מנגד, לראות את מצות החסד שעשיתי בתום לב ומסרתי נפשי עליה. בראותו כי לא יכל לי, רצה אפוא, להפילני

לפח יוקשים וללכדני ברגשי חרטה, להיות חלילה מהסוג של "תוהה על הראשונות", ולהפסיד בזה את פרי יגיעתי..."

לאחר שנים רבות, כשנפגש רח"ז עם רבו, רבי יהודה ליב חסמן, וסיפר לו את כל המעשה, ראה כי בפני רבו לא חל שום שינוי, וכל אות התפעלות לא נראה בפניו. הוא השתומם, כי ידוע היה ר' ליב חסמן כבעל רגש עצום, ואילו כאן הרב שומע ושומע בקור רוח ואינו מגיב מאומה. הוא חזר שנית תוך התפעלות רבה, והדגיש לחדוד כל נס ונס שארע לו, שרואים במ יד ההשגחה הפרטית, ושוב אין תגובה. יותר לא יכול היה להתאפק, פנה אל רבו ושאלו: רבינו, האין הוא רואה כאן שרשרת של ניסים והשגחת ה' ? !

פשיטא! הפטיר ר' ליב, אינני מבין את התפעלותך מה חידשת לי בזה, הרי כך לימדונו חכמינו זכרונם לברכה (פסחים ח:): "שלוחי מצוה אינן ניזוקין, לא בהליכתן ולא בחזירתן!!"

"וְשָׂכַר אֶל תְּשֻׁבָּה" (י, ט).

השיכור תפילתו תועבה

כתב בספר "ילקוט חמישאי" בשם ספר "שערי אהרון". שהנה הגמרא במסכת עירובין (סד). אומרת, שהשיכור תפילתו תועבה. וניתן למצוא רמז לדין זה בפסוק: "ושכר אל תשת", הוא ר"ת: ואם שתה כדי רביעית אסור להתפלל, והטעם הוא: כי תפילת שיכור תועבה.

"דַּרְשׁ דַּרְשׁ מִשָּׁה וְהִנֵּה שֶׁרָף" (י, טז).

התורה שבעל פה משלימה לתורה שבכתב

דרש דרש. איתא במסורה שכאן הם חצי התיבות שבתורה, וכדאיתא בקידושין (דף ל.) כי "דרש דרש" הוא חצי התורה בתיבות, כלומר "דרש" מכאן ו"דרש" מכאן. ויש להבין, מה נרמז בדבר זה?

ונראה לפרש בס"ד, כי ידוע שהתורה שבכתב ושבעל פה הכל אחד, ואין אחד מהם נפרד מהשני כלל, כי אי אפשר לזה בלא זה. שכן צפונות התורה שבכתב מתגלים ע"י התורה שבעל פה, ולכן התורה שבכתב בלי התורה שבעל פה - אינה תורה שלימה. רק הוא כמו חצי ספר, עד שבאו חז"ל ודרשו את התורה והאירו עינינו וגילו מסתורין שלה. ופעמים אף היו עוקרים דבר אחד מהתורה, כמו בענין מלקות שכתוב בתורה (דברים כה, ג): ארבעים יכנו, ובאו חכמים ופחתו מכה אחת, והכל ע"י הופעת רוח קדשם שהופיע להם השם יתברך לראות שורש כל דבר הכתוב בתורה לאמיתותו, והיה יכולת בידם לעשות זה.

נמצא כי שלימות התורה שבכתב תלויה בתורה שבעל פה. ולכן, האומר אין ק"ו זה מהתורה, או שחולק על מאמר אחד מחז"ל, כאילו כופר בתורה ובמשה רבינו ע"ה, שכן הכל תלוי בדרושי חז"ל. וזהו שרמזה התורה בתיבות: דרש דרש - את חצי התיבות שבתורה. כלומר, שקודם שדרשו אותה חכמים הנקראים משה כאמרם ז"ל "משה שפיר קאמרת" הרי אינה אלא חצי תיבות. כי חצי, פירושו 'חלק', כלומר, שהתורה חלקית ואינה שלימה, ורק ע"י דרושי רז"ל נשלמה התורה להיות נקראת ספר שלם, וע"י זה והנה שר"ף, ר"ת: שישים רבוא פירושים (דגל מחנה אפרים).

לדרוש התורה גם בחצי ימיו האחרונים

עוד יש לבאר דהנה בגמ' (יבמות דף סב:) אמרו למד תורה בילדותו ילמד תורה בזקנותו, לימד תלמידים בילדותו ילמד תלמידים בזקנותו, שנאמר (קהלת יא, ו) "בבוקר זרע זרעך ולערב אל תנח ידך". ולפי זה אמרו המפרשים, שאפשר לומר כאן עוד רמוז: שאם דרשת את התורה בחצי ימך הראשונים כמו כן תדרוש בחצי ימך האחרונים. (דרש יהודה).

דרוש וקבל שכר

עוד יש לרמוז שאעפ"י שדרשו את התורה, ודרשו עליה טעמים וסודות באותן דורות שעמדו לפניך, גם אתה דרוש וקבל שכר על זה, "סלסלה ותרוממך" (משלי ד, ח). (רבינו אפרים ז"ל).
"וַיִּקְצֹף עַל אֱלֻעָזָר וְעַל אֵיתָמָר בְּנֵי אֶהֱרָן הַנּוֹתָרִים לְאֹמֶר" (י, טז).

ע"י הכעס נתעלמה ההלכה

ויקצוף על אלעזר ועל איתמר, וכיון שכעס נתעלמה ממנו הלכה. אמר רב הונא: בשלשה מקומות כעס משה ונתעלמה ממנו הלכה, בשבת, בכלי מתכות, ואונן, שאונן אסור בקדשים. (ויק"ר שמיני יג, יא).

התרחקותו של רבי ישראל מסלנט ממידת הכעס

בספר "תנועת המוסר" (ח"א עמ' 383) מסופר על התרחקותו הגדולה של רבי ישראל סלנטר ממידת הכעס: כאשר רבי ישראל גר בברלין, היו נוהגים כמעט כל יהודי רוסיה ופולניה שהזדמנו לשם לבקר אותו, כדי ליהנות מזיו קלסתר פניו או לקבל ממנו עצה ותושיה. פעם אחת, כשנכנס הרב ד"ר אהרמן לחדרו, מצאו במצב רוח מדוכא מאד, כששאלו לסיבת הדבר, סיפר לו רבי ישראל שזה עתה ביקרוהו שני יהודים מקובנה, וסיפרו לו על שינויים שעומדים

להכניס בבית המדרש בקובנה, מקום תלמודו בעבר, והוא רואה כי משנויים אלו עלולים להיות תוצאות בלתי רצויות. הרב אהרמן חזר ושאל האם יש בדברים אלה כדי להצטער על כך, ענהו בשלילה, אלא שעקב זה בא לידי התעוררות של כעס. שאלו הרב אהרמן: האם התבטא כלפי האורחים בביטויים שיש בהם משום עלבון? ענה לו הרב: חלילה, אף אחד חוץ ממני לא הרגיש בזה. ובכן, מה הדבר שמדאיג כל כך את ליבו? שאל שוב הרב אהרמן. וכי מה אתה שואל? תמה רבי ישראל, האיך יודע שכל הכועס כאילו עובד עבודה זרה, וכל מיני גהינם שולטים בו?

מעודו לא ראה את רבי ישראל כועס או מתרעם, אם כי היה רגשן מאד ובעל נפש סוערת, הוא עקר מליבו כל שורש של טינה ותרעומת, עד כדי כך שלא בא כלל בגבולו, אם מישהו היה גורם לו רעה או מקניטו לא רק שהיה מעביר על מידותיו ומוחל, אלא היה מזדרז באותו רגע לגמול לו טובה. שיטתו היתה שזו מצות עשה מהתורה והלכת בדרכיו (דברים כח, ט) שחייב האדם ללכת ולהדבק במידותיו של הקדוש ברוך הוא, והרי השם יתברך, בשעה שמכעיס אותו, לא די שמאריך אפו, אלא שבאותו רגע הוא נותן חיים לאדם, וממלא את כל צרכיו ומשאלותיו.

עת לכעוס

קרה פעם בשנת תר"ט בעת מגיפת החולירע בוילנא, כאשר רבי ישראל פעל גדולות ונצורות להצלתם של אלפים מיישראל, ותוך כדי התלהבותו נכשל במידת הרוגז, והיה אותו צדיק זוכר מקרה זה כל ימיו ומתמרמר על כך, נחמתו היחידה היתה שאותו רגע בא לו מתוך אחריותו העמוקה בענייני פיקוח נפשות שהוא מסר נפשו עליהם. כדי שנקבל מושג מהו אותו כעס שנכשל בו רבי ישראל, מן הראוי לפרסם את המעשה כולו:

בשנת תר"ח תר"ט התפשטה מגיפת חולירע בוילנא, והפילה חללים רבים. מיד נרתם רבי ישראל לפעולות הצלה. הוא יסד ועד שנטל עליו את כל תפקידי העזרה, שכר בית חולים מיוחד בן אלף וחמש מאות מיטות, בהשפעתו לא לקחו הרופאים שכר לא מעני ולא מעשיר, כמו כן גייס כשישים או שבעים אברכים לומדי תורה שיגישו עזרה לחולים, אותם הדריך בצורה נחרצת שבשבתות לא ישתמשו בגויים אלא יעשו בעצמם את כל המלאכות בשביל החולה, כגון להחם מים חמים, לסוכו ולשפשפו, כנפסק בשולחן ערוך (אורח חיים סימן שכה) בדיני פיקוח נפש.

והנה, באחד מלילות שבת, חלה נכדו של אחד מנכבדי וילנא בשם רבי יוסף חלפן, ובהתאם להוראת רבי ישראל עשו האברכים בשבילו את כל המלאכות הדרושות, בקעו עצים,

הבעירו אש וכו', עד שהוציאוהו מכלל סכנה. כעבור כמה ימים, בא רבי יוסף להודות לרבי ישראל על ששליחיו הצילו את נכדו. אמר לו רבי ישראל, מה לך להודות לי? ה' רצה ונתרפא החולה.

המשיך הזקן ואמר: אבקש סליחה, אף כי איני ראוי להגיד, אך ברצוני להעירו כי האברכים שלו שהם מפאר עירנו - מחללים שבת יותר מהצורך. רבי ישראל שחשש פן יתשלחו האברכים בהצלתם בשבתות, שכן הדבר נוגע לחיי אלפי איש, יצא הפעם מגדרו, הן בקצפו והן בסיפור שבח על עצמו, וגער בזקן בנויפה: הדיוט שכמותך! האתה תלמדני מה מותר ומה אסור? אני ארגנתי את האברכים והבטחתי וערבותי להורים שלהם שהמחלה לא תדבק בהם ושאחוזים בריאים ושלמים, וכן היה, שכולם חזרו בריאים ושלמים - התוכל גם אתה לעשות כן?! מיד חלץ רבי יוסף את נעליו, ישב לארץ ובקש מחילה, אותו כעס בוודד זכר רבי ישראל כל ימיו. (תנועת המוסר ח"א עמ' 182).

”דברו אל בני ישראל לאמר זאת החיה אשר תאכלו מכל הבהמה אשר על הארץ”
(יא, ב).

אין דבר טמא יורד מן השמים

כתב בספר "ילקוט חמישאי" בשם ספר שמע שלמה, דהנה בגמרא מסכת סנהדרין (נט:), מספרת הגמרא על רבי שמעון בן חלפתא שהיה הולך בדרך, ופגע באריה שבא לאוכלו. אמר רבי שמעון בן חלפתא (תהלים קד, כא) "הכפירים שואגים לטרף", ואז ירדו מן השמים שתי חתיכות בשר, נטל את החתיכות, והאחת נתן לאריה, ואילו את החתיכה השניה לקח ובא לבית המדרש לשאול האם מותר לאכול חתיכה זו. ענו החכמים ואמרו לו: "אין דבר טמא יורד מן השמים".

וזהו שרמזה התורה "זאת החיה אשר תאכלו.. אשר על הארץ" - כי דוקא בארץ יש בהמה וחיה שהורה ויש בהמה טמאה, אבל בשמים - "אין דבר טמא יורד מן השמים".

”זאת החיה אשר תאכלו” (יא, ב).

כיצד יש דמות אריה במרכבה

דבר פלא כותב הגאון רבי יהונתן אייבשיץ ב"יערות דבש" (חלק ב', דרוש ד'):

לפי האמת, האריה טהור וכשר הוא, שאם לא כן - איך הוא הוכשר להיות מארבעה פנים שבמרכבה? אלא ודאי, כי מעיקרו צריך היה האריה להיות כשר, אלא שהתורה פסלה את

האריה לאכילה, משום שאוכל כל מיני חיות טמאות ומתפטם באיסור. וכפי שכתב הרמב"ם ב"מורה נבוכים", בטעם איסור אכילת בהמות טמאות.

ויעויין שם ב"יערות דבש", שביאר ע"פ זה ענין הדבש שרדה שמשון מגוויית הארי, (שופטים יד, ח), אף שלכאורה נטמא הדבש מנבלת הארי. עיי"ש.

ובספר "עבודת הקודש" למהר"מ אבן גבאי (חלק ס"ת פי"ג) כתב ליישב זאת, כי הם טורפים ומתלבשים בלבוש קדוש. ועוד תירץ, שהטעם בזה הוא להראות שגם הסטרא אחרא נכנעים לקדושה.

"זאת החיה אשר תאכלו" (יא, ב).

ללמוד תורה בחיות והתלהבות

הנה, סופי תיבות זאת החיה אשר תאכלו, הם אותיות תורה. ובא לרמוז על ההכנה אשר בני ישראל מכינים את עצמם לקבלת התורה. כי עיקר עסק התורה צריך להיות בבחינת 'זאת החיה', כלומר בחיות אלקות, כי כשעוסק סתם בתורה בלי שום טעם וחיות, לימוד הזה אינו שווה כל כך, כי כשם שצריך האדם לזכך חומרו וגופו בגשמיות - כן צריך לזכך עצמו גם ברוחניות.

הקורקבן הכשר

בספר "הכל לאדון הכל" (עמ' 142) מספרת בתו של רבי יעקב הרמן, מחלוצי עולם התורה בארצות הברית, על מסירותו של אביה לקיום מצוות. אורחים רבים היו אוכלים על שלחנו, ומידי שבת וחג היו מכינים בבית עבור כולם אוכל רב. רבי יעקב הרמן לא היה עתיר נכסים, אך הוא היה רחב לב ביותר.

היה זה בליל הושענא רבא, אבא הלך לבית הכנסת, שם נשאר ללמוד במשך כל הלילה. שעת חצות קרבה, ואמא עדיין עסוקה היתה בהכשרת עשרים וארבעה עופות בקבוצות של ששה עופות. ישבתי מסתכלת באמא, בהמליחה את העופות במטבח החמים והשקט, ותנועות ידיה המתמשכות של אמא הפילו עלי תרדמה. בשנתי הרגשתי כי מושכים בי, ושמעתי קול הבא ממרחקים "קומי רחמה, קומי". נאבקתי בקורי השינה כדי להתעורר ולמצוא את אמא רכונה עלי. מה השעה? שאלתי מנומנמת. עכשיו אמצע הלילה - ענתה אמא, והיא המשיכה: זה עתה שמתי במקום את כל הקורקבנים שגמרתי להכשיר, ושמתי לב כי באחד מהם עלולה להיות שאלה. מילותיה של אמא המשיכו תוך כדי אנחה: הם כולם מעורבבים עכשיו, כך שאם

קורקבן זה טרף, כל העופות יחשבו... אמא לא סיימה את המשפט, מהפחד שמא ח"ו תתממש המחשבה הנוראה.

"רוצי אל אבא ב'תפארת ירושלים', ובקשי ממנו ללכת אל הרב סקיינדר לשאול את השאלה. אל תשכחי לומר לאבא, שאין לי כל מושג לאיזה עוף מתוך עשרים וארבע העופות שייך הקורקבן", המשיכה אמא. מחזיקה את הקורקבן בשקית קטנה לחה. מיהרתי ברחוב החשוך והאפל, כשצעדי עונים כהד לדאגה שבליבי. בשנת תר"צ, לא חששה אמא לשלוח נערה בגילי הצעיר לבדה באמצע הלילה, שכן רחובות ה'איסט-סייד' היו בטוחים לחלוטין.

כשהתקרבתי לבית הכנסת המואר, שמעתי קולות רבים מתרוננים בלימוד. מיהרתי לתוך הפרוזדור, תוקעת את ראשי דרך הדלת המסתובבת. אבא ישב בקדמת בית הכנסת, כשספר פתוח לפניו. אחד מהאנשים זיהה אותי ומיהר לעברי. "עלי לומר משהו לאבי", עניתי מהר. הוא ניגש אל אבא, טפח בעדינות על כתפו ולחש לו דבר מה.

אבא רץ אלי כשהבעת שאלה על פניו. "או, אבא, אמא גמרה רק עכשיו להכשיר את כל עשרים וארבעה העופות, והיא ערבבה יחד את כל הקורקבנים, ומצאה שאלה על אחד מהם, והיא לא יודעת לאיזה עוף הוא שייך, והיא אמרה שתלך מיד לרב סקיינדר לשאול שאלה". אמרתי כל זאת בנשימה אחת. אבא חטף את כובעו, ויחד עברנו ביעף דרך הרחובות השקטים והמנומנמים. הגענו לרחוב 'הנרי' תוך כמה דקות. אבא נשא את עיניו לקומה הראשונה בה גר הרב סקיינדר, אור בקע מחדר המגורים, עלינו על קצות אצבעותינו, ואבא נקש בעדינות בדלת. הרב סקיינדר פתח את הדלת בעצמו, "שלום עליכם רב יעקב הרמן" - הוא לחץ את ידי אבא בחמימות.

אשתי הכשירה עוף ומצאה שאלה על קורקבן זה, קבע אבא את העובדה. בהיטי באבא בתדהמה, רציתי לומר לו שהקורקבן התערב בעשרים וארבעה אחרים. מבטו המזהיר של אבא הבליע את המילים בגרוני. וכך, בשעה שהרב סקיינדר בחן ובדק והפך את הקורקבן, מצד אל צד. היה גורלם של עשרים וארבעה העופות מונח על כף המאזניים.

רעדתי בעמדי שם. ומה יהיה אם זה טרף, כל העבודה הקשה של אמא תרד לטמיון. מה יאכלו כל אורחנו בחג, זה עלה כל כך הרבה כסף. פניה החיוורות של אמא העייפה צפו לנגד עיני וערפלו את ראייתי. העפתי מבט באבא. הוא עמד שם זקוף וישר, כחייל המצפה לפסק דינו של המפקד, לאחר זמן מה שנראה לנצח, הרים הרב סקיינדר מבטו והכריז: "כשר, כשר". מילות הרווח וההצלחה צלצלו באוזניי.

לאחר מכן אמר אבא: רבי, אם היית פוסק כי הקורקבן טרף, הייתי זורק עשרים וארבע עופות. אשתי איננה יודעת לאיזה עוף שייך קורקבן זה.

הרב סקיינדר נתן באבא מבט מוכיח: אח, אח, רבי יעקב, מדוע לא אמרת לי? אם נזק גדול כרוך בענין, הייתי בוחן את השאלה בצורה אחרת. "לעולם איני מחפש היתרים", ענה אבא. אימרה שהיתה שגורה על פיו ומיושמת במעשיו. עם הקורקבן הארוז שוב בשקית החומה הקטנה והלחה, מהרנו אבא ואני במורד המדרגות. "רוצי מהר הביתה, ואמרי לאמא שהקורקבן מאה אחוז כשר. תדאגי שאמא תלך לישון. אני חוזר לבית הכנסת".

כמו ציפור במעופה עפתי דרך הרחובות הרגועים, רגלי מהדהדות לקצב המילים: כשר, כשר, כשר, כשפרצתי לכניסה, לא יכולתי לשלוט בעצמי וקראתי בקול: "אמא, אמא, כשר, הוא כשר".

גברת פרידמן שכנתנו מהקומה הראשונה יצאה במרוצה מביתה: "רוחמה, מה אתך? מדוע את כה מרעושה עולמות בשעת לילה זו ומעירה את כולם?" שאלה. "הקורקבן כשר" מלמלתי. אמא שמעה אותי ומיהרה לקראתי, נפלתי לתוך זרועותיה מוציאה אותה כמעט משיווי משקלה, "זה בסדר אמא זה מאה אחוז כשר". אמא פרצה בדמעות. לעת הזאת כבר שמעו שכנינו את המהומה ומיהרו לכניסה, סקרנים לשמוע מה קרה. על כוס קקאו מתוק וחם ועוגיות הקינמון הטעימות של אמא עם הצימוקים, סיפרתי לשכנינו את סיפורו של הקורקבן הכשר.

"כֹּל מִפְּרֶסֶת פְּרֶסֶה וְשִׁסְעַת שִׁסְעַת פְּרֶסֶת מְעַלֵּת גְּרָה בְּבִהְכָּה אֹתָהּ תֹאכְלוּ" (יא, ג).

ספר התורה שגילה את קלונו של החוטא

ואספר לפני הקורא מעשה נפלא ששמעתי מהגבאי של ביהכ"נ "אבוהב" בצפת אדון פרג' ז"ל. שסיפר לנו כי הוא הכיר וראה בעיניו את המעשה הבא.

כידוע, ביישיבת "פורת יוסף" תככ"ץ, היה לוקח כל שנה מורנו ראש הישיבה הגאון הגדול כמוהר"ר יהודה צדקה זצוק"ל את הבחורים שלמדו בשיעור שלו לעשות שבת בצפת, ושם היו מתפללים בביהכ"נ "אבוהב". וכאשר הגענו לצפת הלכנו לבית הכנסת, והרב ביקש מהגבאי שיראה לנו הספר תורה של מהר"י אבוהב זצוק"ל. הגבאי הסכים, אבל ביקש שקודם נלך לטבול במקוה האר"י, ואח"כ יראה לנו.

כאשר חזרנו מהמקוה הראה לנו את הספר תורה ושמחנו מאד, ובקשנו אם אפשר שהשבת נקרא בספר תורה הזה, ענה לנו, כי יש להם תקנה שלא מוציאים כבר הספר תורה של מהר"י אבוהב, כי אם במועדים שסימן כש"ר, ר"ת כיפור, שבועות, ראש השנה. כששאלנו מה הסיבה, ענה לנו - אספר לכם מעשה מזעזע, כדי שתדעו נפלאות ה' ותשמרו עצמכם. וזה מה שאני ראיתי כאן בבית הכנסת.

ביום שבת אחת בפרשת שמיני, הוציאו הספר תורה של מהר"י אבוהב. והיה אדם אחד יקר, שהיה סוחר שבא לצורך סחורתו לכמה חדשים, כאשר חזר מהנסיעה, כבדו אותו בשבת בעליה לתורה כנהוג, בכדי לברך ברכת הגומל. לאחר שבירך את הברכה הראשונה, קרא החזן בתורה, וכשהגיע לפסוק "כל מעלה גרה בבהמה" וכו', קרא: כל מעלה "נדה", הציבור החזירו אותו, אבל גם בפעם הנוספת הוא קרא: כל מעלה נדה. שאלו אותו: מה קרה? מדוע אתה קורא נדה ולא גרה? והוא השיב שכך כתוב בספר תורה.

עלה הרב לראות, ואכן ראה כי במקום 'גרה' כתוב 'נדה'. בינתיים, התרחק אותו אדם שעלה לתורה, ואז ראה הרב שכתוב 'גרה'. ביקש ממנו הרב שיתקרב, וברגע שהתקרב נהפכו האותיות שוב ל'נדה'. משהתרחק שנית, שוב נהפכו לגרה.

זעק הרב ואמר לו: תאמר, מה עשית ומה מעשיך? הסוחר התבייש מאד, והודה בפני הקהל, כי הוא לא היה בביתו כמה חדשים, וכששב לביתו התברר כי רעייתו עדיין לא טבלה, והוא לא הצליח להתגבר על יצרו, ועשה המעשה. וכל הקהל געה בכביה, והיהודי עשה תשובה, ומני אז קבלו עליהם לא להוציא הספר תורה רק ימים אלו. באותה שבת היתה לנו שמחה גדולה מאד, אחר שלמדנו ממעשה זה להיזהר מאד בכל פרטי ההלכה. ה' יחזירנו בתשובה שלימה. אמן.

סימני כשרות רומזים לעם ישראל

סימני טהרה אלו הם רמז לישראל. שתי פרסות, לומר שנוחלים העולם הזה והעולם הבא. מעלת גרה, לרמז שכמו שהבהמה לאחר גמירת אכילתה מחזירה המאכל לפיה ואוכלת כבתחילה, כך ישראל לאחר גמר אכילתן הפירות בעולם הזה - הקרן קיימת לעולם הבא. אבל החזיר שבו נכשלו האומות, כתיב בו: והוא גרה לא יגר, כלומר, הם אוכלים בעולם הזה ואין להם חלק לעולם הבא.

ואפשר לומר עוד, מפריס פרסה, הם ישראל שמוציאים שני מיני הוצאות ומפזרים ממעותיהם. האחת לכבוד שבתות וימים טובים והכנסת אורחים, והשנייה לצדקה לעניים ולתלמידי חכמים, והיו לרצון לפני ה'.

מעלת גרה - שדברי התורה נרמזו באכילה ושתייה, כמו שאמרו (קהלת רבה פ"ב, א) שכל אכילה ושתייה שבקהלת רומז לדברי תורה, ובן ישראל, אף על פי שלמד תנ"ך ומשנה וגמרא צריך לחזור עליהם, ואז יהיו בפיו כדבש למתוק, והוא כמו המעלה גרה. (נחל קדומים).

"כל מפרסת פרסה ושסעת שסע פרסת מעלת גרה בבהמה אתה תאכלו. אך את זה לא תאכלו" וגו' (יא, ג-ד).

ארבע בהמות טמאות כנגד ארבע גלויות

התורה מביאה ארבע בהמות טמאות, מחמת שיש להם סימן אחד או שניים של טהרה, כמו שכתוב: "אך את זה לא תאכלו את הגמל כי מעלה גרה הוא ופרסה איננו מפריס... ואת השפן כי מעלה גרה הוא ופרסה לא יפריס... ואת הארנבת כי מעלת גרה הוא ופרסה לא הפריסה... ואת החזיר כי מפריס פרסה הוא ושסע שסע פרסה והוא גרה לא יגר... מבשרם לא תאכלו ובנבלתם לא תגעו טמאים הם לכם".

ונשאלת השאלה, הלא יש הרבה מאוד בעלי חיים בעולם שהם טמאים, ומדוע ראתה התורה לציין דוקא את הארבעה הללו? והנה, מצינו במדרש (שמעוני רמז תקלו): "משה ראה את המלכויות בעיסוקן [בשעבודן] את הגמל זו בבל, ואת השפן זו מדי, ואת הארנבת זו יון, ואת החזיר זו מלכות רביעית [מלכות אדום] ששקולה כנגד שלושתן".

ויש להבין, מדוע גלות אדום, האחרונה, היא הקשה מכולן, עד שהיא שקולה כנגד כל שלושת הגלויות שהיו לפניה? ומיישב על כך ה"אבני נזר", שהנה אם נתבונן בארבעת בעלי החיים הטמאים הללו, נראה שלשלוש הבהמות הראשונות - הגמל והארנבת והשפן, יש סימן טומאה גלוי לעין, "אינם מפריסים פרסה", ולכן הם טמאים. ואילו סימן הטהרה שלהם, שמעלים גרה, נסתר הוא. לעומתם, אצל החזיר הסימנים הפוכים, סימן הטומאה שלו - שאינו מעלה גרה, מוסתר, ואילו סימן הטהרה שלו - מפריס פרסה, גלוי לעיני כל.

ועל זה אומר המדרש (ויק"ר יט): "ואת החזיר כי מפריס פרסה", ולמה נמשלה גלות אדום לחזיר? לומר לך מה חזיר בשעה שרובץ מוציא את טלפיו כאומר 'ראו אני טהור', כך

מלכות אדום מתגאה וחומסת וגוזלת ונראית כאילו שהיא 'מצעת בימה', וכאילו דנים משפט אמת".

ונותב רבנו בחיי: ובמדרש הזכיר כאן ארבע חיות אלה, בארבעה פסוקים, כל חיה וחיה בפסוק בפני עצמו, לרמז על ארבע מלכויות שהיו בזמנים חלוקים, כל גלות בפני עצמה. אבל במשנה תורה (דברים יד, ז) הזכיר שלשתן בפסוק אחד, ככתוב: "את הגמל ואת הארנבת ואת השפן", והזכיר הרביעי בפסוק בפני עצמו, ככתוב: "ואת החזיר כי מפריס פרסה וגו'". והיה זה לרמז, כי השלש גלויות, אף על פי שהיו זמניהם חלוקים, היו כאילו הם מחוברים, לפי שזמנם מועט וקצר, אבל הגלות הרביעי הזכירו בפני עצמו בין בפרשה זו בין במשנה תורה, להורות כי הוא גלות אדום בפני עצמו ושקול כנגד כולם.

טומאת אדום מוסתרת בתוכם

ובספר "פנינים משולחן הגר"א" מובא בענין זה בשם הגאון מוילנא, על הכתוב בגמרא (יומא ט.) "רבי יוחנן ורבי אלעזר אמרו: ראשונים [אנשי בית ראשון], שנתגלה עוונם - נתגלה קיצם, כי ידעו מתי תהיה גאולתם, ככתוב (ירמיה כט) "כי כה אמר ה' כי לפי מלאת לבבל שבעים שנה אפקוד אתכם והקימותי עליכם את דברי הטוב להשיב אתכם אל המקום הזה". אחרונים [אנשי בית שני], שלא נתגלה עוונם - לא נתגלה קיצם, [-לא ידוע כמה זמן תמשך הגלות]. אמר רבי יוחנן: טובה ציפורן של ראשונים מכרסן של אחרונים".

וצריכים להבין מה כוונתו של רבי יוחנן, שהציפורניים של הראשונים טובה מכרסם של אחרונים. ומבאר הגר"א: כי הראשונים, שנכשלו בעבודה זרה שפכות דמים וגילוי עריות, ופשעיהם היו גלויים, נענשו במידה כנגד מידה, בשלוש גלויות בבל, מדי ויון - שנמשלו לשלוש הבהמות הטמאות - גמל שפן וארנבת, שסימן טומאתן גלוי וידוע, ולכן נתגלה קיצם. אבל "אחרונים שלא נתגלה עוונם", אותו דור שחי בימי בית שני שהיה בו שנאת חנם, וכלפי חוץ הראו עצמם כצדיקים, ובסתר היו בעצם רשעים - נענשו מידה כנגד מידה, ונמסרו לגלות אדום שנמשלה לחזיר, וסימן טומאתו שאינו מעלה גרה, ומוסתר הוא בתוכו, ולכן גם לא נתגלה קיצם.

וזהו שאמר רבי יוחנן: "טובה ציפורן של ראשונים", כלומר הראשונים שעשו עבירות בגלוי, ונענשו בשלוש גלויות, והוגלו אצל עמים שנמשלו לגמל שפן וארנבת, שטומאתם בפרסה שהיא הציפורן, הנה טובים הם מ"כרסן של אחרונים" - שעשו עבירות בסתר, ולקו בגלות אדום שנמשלה לחזיר, שסימן טומאתו הוא שאינו מעלה גרה, והוא נמצא בכרסו.

והנה, על עשו כתוב (בראשית לו, ט): "ואלה תולדות עשו אבי אדום", אבי אותה אומה שנמשלה לחזיר. ענין זה פותח לנו פתח להבין את הכתוב (בראשית כה, כו): "ואחרי כן יצא אחיו וידו אוחזת בעקב עשו, ויקרא שמו יעקב", ומפרש רש"י: הקב"ה הוא שקרא את שמו יעקב, משום ש"וידו אוחזת בעקב עשו". הרי שיש כאן דבר שראוי להבינו לעומקו.

ואומר ה'אבני נזר', כי ידוע מהחכמים שיעקב ועשו הם זה לעומת זה, קדושה מול טומאה, אמת מול שקר ורמאות. יעקב אבינו דבוק היה במידת האמת ככתוב (מיכה ז, כ): "תתן אמת ליעקב", לעומתו עשו - הוא אדום, והוא היצר הרע "יודע ציד", יודע בפיו לצוד ולרמות את הבריות, כמו החזיר המראה את טלפיו כאומר: 'אז הנני מפריס פרסה - טהור אני'. וזהו: "וידו אוחזת בעקב עשו", כאילו מזהיר אותנו: אין זה סימן טהרה אלא חזיר הוא, ה"צד ציד בפיו" ומסתיר בפיו את סימן הטומאה שאינו מעלה גרה, ומנסה לרמות ולהפיל אתכם בלשונו בפח הטומאה.

סימן הטהרה של עשו - מעקב יעקב

ונשאלת השאלה, מדוע זכה עשו שיהיה לו סימן אחד של טהרה בטלפיו - ברגליו? מבאר ה"ישמח משה", כי עיקר היניקה שקיבלו אחד מהשני הוא באותו רגע של הלידה כאשר אחז יעקב בעקב עשו, שעל ידי אחיזה זו קיבל יעקב חלק רע מעשו, ולעומתו קיבל עשו מאחיזה זו חלק טוב מיעקב, וזה סימן הטהרה שהיה לו בטלפיו - ברגליו. וזהו הטעם שקרא הקב"ה ליעקב אבינו בתואר "יעקב" על שם "וידו אוחזת בעקב עשו", כי זהו עיקר חשיבותו של יעקב שבגללו הוא ראוי לקבל שכר, מכיוון שבאמת יש בידו גם חלק רע מאחיזתו בעקב עשו, ואף על פי כן, הוא מתגבר על חלק רע זה והוא כולו טוב.

מוטל עלינו להוציא את החלק הטוב מעשיו

מוסיף השל"ה (תורה אור פרשת בא) על הכתוב 'לא תישאר פרסה' וזה לשונו: 'לא תישאר פרסה', זה רומז על שר של עשו הוא אדום. והנה יש בו סימן קבוע המראה שיש בו אחיזה בקדושה, כי ידוע שעשו נקרא חזיר, שנאמר (תהלים פ, יד): "יכרסמנה חזיר מיער", והחזיר פושט טלפיו, וסימנך: "וידו אוחזת בעקב עשו", כי בפרסות עשו יש סימן טהרה - מפריס פרסה הוא, על זה אמר 'לא תישאר פרסה כי ממנו ניקח לעבוד את אלהינו'. והוא כדרך שאמר בענין שר מצרים (שמות י, כה): "גם אתה תתן בידינו זבחים ועולות ועשינו לה' אלהינו", עד כאן. דהיינו, שלא רק שמוטל עלינו להוציא את הרע שקיבלנו מאחיזתו של יעקב אבינו בעקב עשו,

אלא גם את חלק הטוב של עשו, את ניצוצות הקדושה שבו, וצריכים להוציאם ולהעלותם לקדושה.

על פי האמור, יתכן לפרש את הכתוב (דברים לב, לה): "לי נקם ושילם לעת תמוט רגלם", שכל זמן שעדיין יש בתוך ישראל יניקה מהחלק הרע של עשו, וכן יש בעשו ניצוצי קדושה - עדיין לא הגיע זמן הגאולה. אבל, כאשר תיפסק הקדושה שקבלו דרך רגלם, "לעת תמוט רגלם", יבוא גם סופם "כי קרוב יום אידם", במהרה בימינו.

"אך את זה לא תאכלו ממעלי הגדה וממפריסי הפרסה את הגמל" (יא, ד).

מדוע עשה הקב"ה דדים לאיש

"את הגמל" לאסור את החלב של הגמלה (נאקה) דהיוצא מן הטמא טמא. (בכורות ו:).

הגמרא בשבת (נג:) מספרת, מעשה באחד שמתה אשתו והניחה בן לינק, ולא היה לו שכר לשלם למניקה, ונעשה לו נס ונפתחו לו דדין כשני דדי אשה, והניק את בנו.

והנה, בגמרא ברכות (לא:): מובא, כי חנה אמרה: רבונו של עולם, כל מה שבראת באשה לא בראת דבר אחד לבטלה... דדים להניק בהן וכו'.

ולבאורה, הרי הקב"ה לא עושה דבר לבטלה, וא"כ מדוע עשה גם לאיש מקום שני דדים, והלוא אין לו צורך בהם. ודוחק הוא לומר, שעשה כן רק בשביל אותו האיש שהניק את בנו.

ומציאה מצאנו בתשב"ץ בספרו "מגן אבות" (הוצ' מכון הכתב, עמ' 430) המיישב זאת וז"ל:

"...ונאמר, כי היו באדם שני דדים בחזה בעבור רחבו, והיו שנים לפי שהם שני צדדים ימין ושמאל. והיו בנקבה גדולים בעבור הגידול והיניקה. והיו באנשים בעבור שהיו לו למחסה ולמסתור על הלב, שהיו הנקבים אשר בו להוציא העשן המתלהב בלב. ויתרבה לפעמים בהם חלב באנשים השמנים לריבוי המותר...". עכ"ל.

הרי לך שאין דבר בעולם שנברא לבטלה!

אגב, יש להוסיף בענין זה, שבילקוט שמעוני (אסתר תתג) איתא, כי מרדכי לא מצא מינקת, ונעשה לו נס והניק את אסתר, שנאמר (אסתר ב, ז): "ויהי אומן את הדסה". והרמ"ע מפאנו כתב, שאותו חסיד היה גלגולו של מרדכי, ולכן אירע אצלו אותו הדבר שאירע למרדכי.

אומנם במדרש תהלים (כב, כג) מובא, שאשתו של מרדכי הניקה את אסתר. ודבר פלא איתא במדרש תהלים (מזמור י') על הפסוק (תהלים י, יד): "יתום אתה היית עוזר" - רומס ורומילוס מתה אמם, ונודמנה להם זאבה והניקתן, וכשגדלו נעשו מלכים גדולים. (להתעדן באהבתך).

"אך את זה לא תאכלו" (יא, ד).

המאכלים מתעבים ומשקצים את הנפש הטהורה

כותב האברבנאל: איסור המאכלים שאסרה תורה, אינם מפני בריאות הגוף ורפואתו, וחלילה מלהאמין כן, לפי שאם הדבר כן, היה ספר תורת האלוקים במדרגת ספר מספרי הרפואה. וגם עינינו רואות, כי האומות האוכלות בשר החזיר, השקץ, ושאר בעלי חיים טמאים, כולן הן חזקות. אולם תורת האלוקים לא באה לרפא את הגוף ולדאוג לבריאותו, אלא לדאוג לבריאות הנפש ולרפא תחלואיה, לכן אסרה התורה את המאכלים, לפי שהם מתעבים ומשקצים את הנפש הטהורה.

מוסיף על כך בעל "עקדת יצחק" רבי יצחק עראמה זיע"א: כשם שהכפרי אוכל מאכלים גסים והוא בריא, ואילו בן העיר לא הורגל במאכלים אלה ומזיקים לו, כך ישראל: לפי זוך נפשותינו, שהן נאצלות מתחת כסא הכבוד, לא נוכל לסבול את הטומאות המזיקות לנו, לא כן הגויים, בשבילם הכל טוב, כי נפשם מגושמת, ולא אכפת להם מטומאות. (פרפראות לתורה).

אל תמצוץ את העצמות

חייל יהודי בצבא הרוסי, נכנס אל ר' ישראל מאיר מראדין, ה"חפץ חיים" והתמרמר לפניו: אני שרוי בקרב הנכרים, ואין לנו מאכלים כשרים, ובצבא מכריחים אותי לאכול נבילות וטריפות.

אמר לו הרב: לפעמים אתה אנוס לאכול, מטעם פיקוח נפש, ואנוס רחמנא פטריה, אבל בבקשה ממך, אנא למעט בהנאה, כשאתה אוכל מבשרם, אל תמצוץ את העצמות...

רב אחד דרש פעם לפני החיילים היהודים, לפני הליכתם לצבא, בהאי לישנא: "חיילים יהודים! אולי יאנסו אתכם לאכול טריפות? זאת עשו, תשפכו בכל פעם מהתבשיל שלוש כפות בחוץ ואחר כך תאכלו, כדי שיהיה לכם לזכרה שאכלתם טריפה, וכאשר ירווח לכם, תשובו לאכול רק מאכלים כשרים... (זכרון יעקב ח"א, עמו' 215).

ימי העומר דרוש א'

במצות "ואהבת לרעך כמוך" ואהבתו הגדולה של רשב"י לחברייא קדישא

איתא בגמ' יבמות (דף ס"ב) שנים עשר אלף זוגות תלמידים היו לו לר' עקיבא מגבת ועד אנטיפרס, וכולן מתו בפרק אחד מפני שלא נהגו כבוד זה לזה. והיה העולם שמם עד שבא ר"ע אצל רבותינו שבדרום ושנאה להם והם: ר"מ, ר' יהודה, ר' יוסי, ר' שמעון, ור' אלעזר בן שמוע, והם הם העמידו תורה אותה שעה.

תנא: כולם מתו מפסח ועד עצרת. אמר ר' חייא בר אבא ואי תימא ר' חייא בר אבין כולם מתו מיתה רעה, מה היא? אמר רב נחמן אסכרא. ע"כ.

חברייא קדישא

ולכן ראינו בתלמוד ירושלמי נדרים (דף ט' ע"ב) שאמר ר"ע לתלמידיו הנ"ל, והזהיר אותם שלא יהיו כמו הראשונים אלא יקבלו עליהם מצוות ואהבת לרעך כמוך, שזה כלל גדול בתורה כי ר"ע ידע גודל ערכה של אהבת ישראל, ועתה מובן מדוע רשב"י קרא לתלמידיו "חברייא קדישא" כי קיבל מרבו את דבריו וידע שזה התכלית, ולכן רצה להשריש בלב תלמידיו שכולם חברים ואוהבים בלב ובנפש אחד את השני, ולכן כתוב באידרא שרשב"י אמר לחברים "אנן בחביבותא תליא מילתא" ודו"ק.

ב"פ אהבה גימ' הוי"ה

ומשום כך ישב רשב"י י"ג שנה במערה, כמנין אהב"ה גי' י"ג שכיון בזה לתקן את מידת אהבה שלא יהיה שנאת חנם. וכן י"ג גימ' אח"ד לרמוז להיות באהבה כלולה בלב אחד כאיש אחד.

ובזה רמזו מה שאנחנו אומרים בתפילה הבוחר בעמו ישראל "באהבה" ב' אהב"ה, ואהבת לרעך כמוך, אהבה גימ' י"ג ואהבה של חברים אלו הרי פעמיים באהבה, אז יהיה חיבור לשם הוי"ה ב"ה כי פעמיים י"ג גימ' הוי"ה ב"ה.

החבריא קדישא תיקון לפגם תלמידי ר"ע

ומכיון שראה בזאת רשב"י שסיבת הסתלקותם של כ"ד אלף תלמידי ר"ע היות ולא נהגו כבוד זה בזה, לכן כאשר נתעלה מאד והיו לו תלמידים קדושים הזהיר אותם מאד על אהבה ואחווה ושהיו מאוחדים ביחד ויקיימו כולם הלכה למעשה את דברי ר"ע שאמר, "ואהבת לרעך כמוך" ובתרגום יונתן תרגם: "דמן אנת סני לך לא תעביד ליה" וכדי להפגין את הדבר מאד קרא ר"ש לתלמידיו "חברייא" להראות ולהודיע ולהשריש שכולם חברים ואוהבים זה לזה כאיש אחד בלב אחד נאמנים ואוהבים, וכל אחד שמח בגדולתו של חברו. ובוהו רמזו מה שכתוב ב"פתח אליהו" מאן דאפריש חד מן חבריה כאילו אפריש בך, ורמזו מי שעושה פירוד בין אדם לחברו כאילו ח"ו מפריד בשם הוי"ה ב"ה.

אהבת חברים

וכמו שראינו שתמיד היה ר"ש והחברייא באהבת נפש ואילת אוהבים, ובכל עת שנפגשו יחד היו משוחחים בסתרי תורה מתוך אהבה נאמנה ואחדות הלב, ומובא בזה"ק (ה"ב דף ק"צ) כשהיו באים החברים לפני ר"ש היה אומר להם בואו בנים קדושים, בואו אוהבי המלך, בואו אוהבי, בואו האוהבים אלו את אלו.

ומובא שם שר' אבא אומר כל אותם החברים שאינם אוהבים אלו את אלו מסתלקים מן העולם קודם שמגיע זמנם, ובימיו של ר"ש שררה אהבה נפשית ביניהם, כי היה ר"ש אומר החברים שאינם אוהבים זל"ז גורמים לעצמם שלא לילך בדרך הישר וגם עושים פגם בתורה, כי התורה אהבה ואחווה ואמת יש בה וכו'.

בין איש לאשתו

וכנראה שרשב"י הלך בקו זה תמיד ובפרט כאשר האדם היה צריך ישועה כמובא במדרש רבה שיר השירים (פרשה א פסקה ל:) תמן תנינן נשא אדם אשה ושהה עמה עשר שנים ולא ילדה אינו רשאי ליבטל אמר רבי אידי מעשה באשה אחת בצידן ששהתה עשר שנים עם בעלה ולא ילדה אתון גבי ר' שמעון בן יוחאי בעיין למשתבקא דין מדין אמר להון חייכון כשם שנזדווגתם זה לזה במאכל ובמשתה כך אין אתם מתפרשים אלא מתוך מאכל ומשתה הלכו בדרכיו ועשו לעצמן יום טוב ועשו סעודה גדולה ושכרתו יותר מדאי כיון שנתיישבה דעתו עליו אמר לה בתי ראי כל חפץ טוב שיש לי בבית וטלי אותו ולכי לבית אביך מה עשתה היא לאחר שישן רמזה לעבדיה ולשפחותיה ואמרה להם שאוהו במטה וקחו אותו והוליכוהו לבית אבא

בחצי הלילה ננער משנתיה כיון דפג חמריה אמר לה בתי היכן אני נתון אמרה ליה בבית אבא אמר לה מה לי לבית אביך אמרה ליה ולא כך אמרת לי בערב כל חפץ טוב שיש בביתי טלי אותו ולכי לבית אביך אין חפץ טוב לי בעולם יותר ממך הלכו להם אצל רבי שמעון בן יוחאי ועמד והתפלל עליהם ונפקדו ללמדך מה הקדוש ברוך הוא פוקד עקרות אף צדיקים פוקדים עקרות והרי דברים קל וחומר ומה אם בשר ודם על שאמר לבשר ודם שכמותו אין לי חפץ בעולם טוב ממך נפקדו. ישראל המחכים לישועת הקב"ה בכל יום ואומרים אין לנו חפץ טוב בעולם אלא אתה עאכ"ו שהקב"ה לא יעזוב אותנו ותהיה לנו ישועה הוי נגילה ונשמחה בך, ע"כ.

א"כ כאשר נתן להם רשב"י את הסגולה הגדולה של אהבה ואחזה אזי זכו לפרי בטן.

ועפ"ז גם יתבאר מדוע ניתן רק לרשב"י זיע"א לפרש ולגלות סודות התורה מה שלא ניתן לשום תנא, כי ידוע שבודאי התנאים היו בקיאים בסודות התורה אלא שהיו לומדים אותו בצנעה גדולה. אלא מכיון שראו מן השמים שרשב"י יש לו אהבה גדולה מאד לתלמידים ורוצה שגם הם יהיו בקיאים בסודות התורה כמוהו ואפי' יותר ממנו, לכן מן השמים הסכימו שסודות התורה יתפרשו על ידו, וזכה מה שלא זכה אף חכם.

דעלך סני לחברך לא תעביד

ובגמ' שבת (דף ל"א) איתא מעשה בנכרי אחד שבא לפני שמאי אמר לו גירני על מנת שתלמדני כל התורה כולה על רגל אחת דחפו באמת הבנין. בא לפני הלל אמר לו גירני על מנת שתלמדני כל התורה כולה על רגל אחת אמר לו: דעלך סני לחברך לא תעביד ואידך זיל גמור.

השאלה ידועה, וכי אדם שמקיים מ"ע של ואהבת לרעך כמוך האם בזה קיים כל התורה כולה? ויש לזה כמה וכמה תירוצים.

א. הרי השונא הגדול של האדם הוא יצה"ר שהוא מוליך את האדם שולל וגורם לו לעשות חטאים ועוונות, לכן את היצה"ר הזה לא תתחבר עמו, שח"ו לא יהיה חבר שלך וז"ש דעלך סני שהוא יצה"ר לחברך לא תעבוד לא תעשה אותו לחבר שלך, ואז יוכל לקיים כל התורה כולה, כי אם מכניעים את היצה"ר אפשר לקיים כל התורה.

ב. כי מי שאוהב את חברו עליו לשמור עצמו מכל חטא ועוון, שהרי חטאי האדם גורמים רעה לא רק לעצמו אלא לכלל העולם כולו כי אם עושה עבירה אחת מכריע את העולם ח"ו לכף חובה, לכך אמר לו הלל ואהבת לרעך כמוך זה כל התורה כולה, שצריך האדם ללמוד כל התורה

כולה כדי לקיים מצוות ואהבת לרעך כמוך, כדי שלא יעבור על התורה ויגרום נזק לחבירו ולעולם כולו.

ג. ביאור נוסף כתב בספר "סמא דחיי" שהאדם הרי חייב לקיים כל התורה כולה, והרי קשה עליו לקיים כל התורה שהרי יש מצוות שלא שייכים אליו כמו מצוות השייכות לכהנים, ובכור, או ששייכים רק כאשר יש מקדש, וכו' א"כ כיצד יוכל לקיימם? יש לזה שלשה אפשרויות:

(א) ע"י שלום ואהבה לכל ישראל, א"כ כל ישראל גוף אחד ויחד מקיימים כל המצוות. (ב) ע"י התורה שכל העוסק בתורה כאילו הקריב עולה, כמ"ש ונשלמה פרים שפתינו א"כ כשעוסק בהלכות אותה מצוה כאילו קיים אותה. (ג) ע"י גלגול, דאם היה בגלגול ראשון ישראל יהיה בגלגול שני כהן וכו', עד שיקיים את כל התורה כולה.

וז"ש הגוי להלל למדני כל התורה כולה על רגל אחת, כלומר בפעם אחת שלא אצטרך לבא בגלגולים אלא עתה בגלגול זה.

השיב לו הלל "ואהבת לרעך כמוך" ואז על ידי מצוה זו יחשב לך כאלו קיימת כל המצוות כולן כי כל ישראל נחשבים לגוף אחד, כך שכולם יקיימו את כל המצוות.

והוסיף ואמר "ואידך" כלומר עוד עצה "זיל גמור" כלומר לך ועסוק בתורה כי ע"י לימוד ההלכות יהיה נחשב כאילו קיימת גם המצוות שלא הזדמן לך לקיים.

ד. ע"פ מש"כ במסכת אבות (פרק א') על שלשה דברים העולם עומד על התורה, ועל העבודה, ועל גמילות חסדים. ואותו גוי בא לפני שמאי ואמר לו שאין לו כח עתה לעסוק בכל השלשה העמודים של העולם אלא רק על רגל אחת, שהוא עמוד של גמ"ח, ולכן הקפיד שמאי ואמר לו העולם עומד על ג' רגלים שלשה עמודים וכו'.

אמנם כאשר בא אצל הלל קרבו ואמר לו טוב אתה אומר, תקיים רק גמילות חסדים שכלול בו ואהבת לרעך כמוך, וידע שע"י רגל זו יתקרב מעצמו גם לעמודים של התורה והעבודה.

שלא לפגוע בשום יהודי

בא וראה מעלת האדם שמקפיד שלא לפגוע באף יהודי ובשום חבר, אלא מכבד כל אחד ואחד מחבריו ואינו מבזה אף יהודי, בגמ' ירושלמי (דמאי פ"א ה"ג) מסופר על ר' פנחס בן יאיר

שהלך לבית הוועד [בית המדרש] ועימו היו כל תלמידיו והיה נהר גינאי זורם, אמר לו גינאי מדוע את מונע אותי מבית הוועד?

חלק לו הנהר מימיו ועבר, אמרו לו תלמידיו יכולים אנחנו לעבור? אמר להם מי שיודע בעצמו שלא ביזה אדם מישראל מימיו יעבור ולא ינזק, וכך היה.

והנה תלמידי ר"ע גדולי תורה היו, תלמידי ר' פנחס בן יאיר גדולי תורה היו, ולא ביקשו לעבור הנהר אלא כדי להתלוות לרבים לעלות וללמוד בבית הוועד, אבל לימוד התורה צריך להיות עם נותן התורה, המבזה אדם מבזה "צלם אלהים" א"כ מבזה בן של המקום, והמבזה את המלך מה לו ולתורתו, מה חפץ למלך בלימוד שהלומד מבזהו, מדוע יעשה לו נס, ויאפשר לו ללמוד את תורתו, יכבד כל אחד את חבריו את צלם אלהים ונוכח לקבלת התורה, ואפי' ילד קטן צריך לכבד וק"ו את בניו ואת אשתו.

ועוד איתא בחז"ל מעשה והורה רבן גמליאל לזמן שבעה מגדולי הדור לעליית בית דין כדי לדון בעיבור השנה, כשעלה מצא שהם שמונה חכמים - אמר מי שעלה שלא ברשות ירד. עמד שמואל הקטן ואמר אני הוא שעליתי שלא ברשות, ולא להצטרף עמהם לעבור השנה עליתי אלא ללמוד הלכה למעשה ביקשתי.

אמר לו רבן גמליאל שב בני שב, ראויות כל השנים להתעבר על ידך, אלא אמרו חכמים: אין מעברים את השנה אלא במזומנים.

ובאמת לא שמואל הקטן היה אלא בשביל שלא לבייש את אותו שעלה שלא ברשות. ור"ג הבין זאת ודיבר עם המזומנים בד"ת ולא דן בעיבור השנה וקבע להם למחרת.

וכן היה עם רבינו הקדוש שהיה לומד עם החכמים והריח ריח שום, אמר מי אכל שום יקום ויצא, קם ר' חייא הגדול ויצא, עמדו כולם ויצאו, שאל ר' שמעון את ר' חייא את הוא שציערת אתמול את אבא אמר ח"ו אלא שלא לבייש מי שאכל שום.

מוטב שיפיל עצמו לכבשן האש

הגמרא במסכת כתובות מביאה מעשה נפלא, בשכונתו של מר עוקבא התגורר עני מרוד והרב היה תומך בו כל ערב שבת, והיה מכניס לו המעות דרך הסדקים שבדלת, יום אחד אמר העני אראה מי נותן לי את הכסף, באותו היום אחר מר עוקבא לבא ובאה אשתו של מר עוקבא לבית המדרש ומשם הלכו שניהם לבית העני כשהרגיש העני אותם שרוצים להכניס את

הכסף רצה לראות מי הם ומיד ברחו מר עוקבא ואשתו והגיעו לשביל שאין לו מוצא והיה שם תנור של נחתום ונכנסו לתוך התנור הבוער באש כדי שלא יראה אותם העני ויתבייש ונעשה להם נס ולא נשרף גופם. רואים שממש עדיף שיפיל אדם עצמו לתוך כבשן האש ולא ילבין פני חבירו ברבים.

מספר ר' נפתלי מרופשיץ: כאשר הייתי תינוק והייתי לומד בחדר אמר הרבי שני יודי"ן הם כוונה לשם ה', ואני כאשר ראיתי ניקוד השוא כזה: קראתי ג"כ בשם ה', מיד תיקן אותי הרבי שלזה קוראים שוא. שאלתי את הרבי מה הבדל זה שני נקודות וזה שני נקודות, ומדוע לזה קוראים שוא ולזה שם ה'.

ענה לי הרבי: שיש הבדל גדול שכאשר השני נקודות אחת ליד השניה זה מורה על שם ה', אמנם כאשר הם אחת מעל לשניה זה רק ניקוד בלבד, ואני המשכתי כן ביחס לאדם כשאחד יש לו תחושת עליה על חבירו ורומס אותו תחתיו אינו אלא ניקוד ואפסיות, משא"כ כשמשוה עצמו לזולתו ואינו מתגאה עליו הרי השכינה שרויה ביניהם ועליהם. וזהו כשיש שני יודי"ן ר"ל שני יהודים אחד ליד השני ואוהבים זל"ז שכינה ביניהם. ואם לאו אלא ח"ו יהודי מעל חבירו זה סימן של סוף פסוק.

מעלת האחדות

יודוע מה שדרשו חז"ל (תנחומא פ' צו סי' י') חבור עצבים אפרים הנח לו (הושע ד"ז), אם עם ישראל מחוברים ומאוגדים אף הבורא יתברך מאריך אפו ומניח להם, ואפי' אם יוצאים למלחמה נוצחים, כמו שראינו בדורו של אחאב ואיזבל שכל כך חטאו והחטיאו את ישראל, מ"מ הואיל ולא היה ביניהם לשון הרע ושנאה היו מנצחים, והראיה שאפי' אחאב הרשע שהרג את כל נביאי ה' חוץ מאותם שהחביא עובדיה, והיה עובדיה צריך לכלכל אותם ולוה כסף מיורם בן אחאב לא סיפר לאביו שרדף אחרי נביאי ה', ולא גילה את אשר ידע על עובדיה שפעל נגד אחאב אביו, ואדרבא ניסה לעזור לעובדיה בהלוואה, ואילו אצל שאול במולכו אמר רב הונא כבן שנה שלא טעם טעם חטא, ובכל זאת הואיל והיו בדורו הולכי רכיל ומספרי לשה"ר, שספרו לו על נוב עיר הכהנים וכו', בעבור זה לא הצליח במלחמה. נמצינו למדים שאחדות בעם ישראל מהוה בטחון, נצחון וקיום.

מהי אהבה אמיתית

מורנו ראש הישיבה רבי יהודה צדקה זצוק"ל לימד אותנו את פירוש הפסוק "ואהבת לרעך כמוך" שאם אדם עשיר מרחם על עני ונותן לו מתנות, וצדקה, אין זה מראה שהוא אוהב

אותו, אלא מפני שהוא מרחם על העני ומרחם ג"כ על עצמו כי יודע שהוא מזכה אותו לעוה"ב, וכן אם האדם מכבד איזה אחד שהוא חשוב ממנו או עשיר ממנו אין זה מראה על אהבה. אמנם האהבה האמיתית היא שהאדם יאהב את חבירו הדומה לו שהם באותה דרגה לא מכובד ממנו ולא פחות ממנו. שלא משיג ממנו שום תועלת, ובכ"ז אוהבו הוא גדר אהבה אמיתית וזה הוא כמוך הדומה לך.

ובדרך רמז אמרו עה"פ "כלו הפך לכן טהור הוא" אם את תיבת "כלו" תהפוך יהיה אותיות "ולך" שהוא ר"ת ו'אהבת ל'רעך כ'מוך - לכן טהור הוא, אותו אדם צדיק וישר הוא.

ואהבת לרעך כמוך - אני ה'

כתוב בפרשת קדושים (יט, יח) "ואהבת לרעך כמוך - אני ה'". הקב"ה אומר: אם אתם אוהבים איש את רעהו באמת "אני ה'" כביכול מבקש תקחו אותי לתוך החבורה שלכם, ולכן אם יהודי אוהב את חברו כמוהו יש כאן אהבה כפולה, אהבה גי' 13 כפול 2 = 26 ואז אני ה' יעלה מזה שם הוי"ה. כמו אותו מעשה שהיה בשני חברים שהיו מסורים ונאמנים זה לזה בלב ונפש, פעם העלילו על אחד מהם עלילת שוא, הועמד לדין ונידון למות, החבר הנאמן לא חסך כל מאמץ להציל את חברו אך מאמציו עלו בתוהו, וכשרצו להעלות את חברו לגרדום לא יכל לסבול ורץ בכל כוחותיו וצעק עצרו! אל תהרגו נפש נקי חף מפשע! אני הוא האשם העלוני תחתיו. וחברו כאשר ראה זאת אמר ח"ו, התחיל ג"כ לטעון הפוך וכו', והדבר הגיע למלך ושמע המלך את אהבתם זה לזה, אמר להם המלך שגזר הדין בטל ואמר אם אתם כ"כ אוהבים זל"ז בבקשה תכניסו אותי השלישי בתוכם.

האלשי"ך הקדוש מבאר את הפסוק "ואהבת לרעך כמוך אני ה'" "אני" הוא אחד מע"ב שמות והוא שם של דין כמאמר חז"ל בכל מקום שאמר "ואני" הוא ובית דינו. וז"ש ואהבת לרעך כמוך - אז השם "ואני" שהוא די"ן נעשה הוי"ה חסד גמור. וזה מה שאומר התנא באבות (פ"א מ"ד) אם אין אני לי מי לי, אם אין השם יתברך בבחי' כעס עלי ח"ו כלומר ששם "אני" לא שולט עלי ואין בי ח"ו דינים מלמעלה - אז אין שום בריה בעולם שיכולה להרע לי. "מי לי", וכן מ"י זה עולם הבינה חמשים שערי בינה הם לי הם לטובתי ומשם אני מקבל שפעי.

כל התורה על רגל אחת

וזכורני שיש פירוש נפלא על מאמר הגמרא בשבת (ל"א) מעשה באותו נכרי שבא לפני שמאי ואמר לו למדני את כל התורה על רגל אחת ודחפו באמת הבנין, ואח"כ הלך להלל הזקן

ואמר לו ואהבת לרעך כמוך דעלך סני לחברך לא תעביד, (עי' לעיל מה שפירשנו בכמה פנים את דברי הלל הזקן). ופירושו שאותו נכרי ידע שיש לאדם שעובד את השי"ת עליות וירידות בעבודת ה' היצה"ר עובד בכל כחו להפיל את האדם לשאול תחתית, ואמר אותו נכרי לשמאי גיירני ואני רוצה להיות יהודי שומר תורה ומצוות וללמוד את כל התורה ולקיימה, אמנם אין לי כח לעליות וירידות של היצה"ר אני רוצה לעמוד על רגל אחת בלי עליות וירידות שברגל ימין עולים וברגל שמאל יורדים אלא אני רוצה רק עליות בלי ירידות, ואז שמאי דחפו באמת הבנין אמר לו אין דבר כזה כך הקב"ה ברא את העולם, והלך לו אצל הלל הזקן והלל הסביר לו סוד הענין ואמר לו אני אשאל אותך שאלה באיזה סיבה אתה רוצה להתגייר ולהיות יהודי טוב הרי אתה גוי עשיר וטוב לך ומה אתה צריך את כל זה ומדוע יש לך התעוררות כזו גדולה להתגייר ולקיים מצוות. אלא אני אסביר לך, איזה יהודי היתה לו ירידה בעבודת השי"ת וירד לעמקי הקליפות ושם פגש בנשמתך ואח"כ אותו יהודי למד מוסר ועשה איזה מצוות וחזר בתשובה ונתעלה ואז העלה את נשמתך ג"כ מהקליפות למקום גבוה, ולכן אתה רוצה להתגייר ולשמור תורה ומצוות זכות גדולה מאד.

ולכן כמו שאתה אוהב את עצמך ואתה שמח שאתה מתעלה ומתגייר כן צריך שתעשה כן גם לחברך ולכן אי אפשר בלי ירידות כי צריך שעוד נשמות יזכו, והסביר לו הלל הזקן שזה סוד ואהבת לרעך כמוך שכמו שאתה זכית להתעלות תן גם לאחרים לזכות להתעלות והבין אותו נכרי את הדברים וקיבל עליו ונתגייר.

ואהבת לרעך כמוך

מורנו הרב חיים ויטאל זצוק"ל, כתב בספר הליקוטים (פר' עקב פ"ח), שכל עיקר מצות ואהבת לרעך כמוך היא בין איש לאשתו, שיאהב את אשתו כגופו. שכן זה קשה ביותר לאהוב כל איש מישראל "כמוך" ולכן צריך להתחיל המצוה באנשי ביתו הקרובים אליו, כדי שיתרגל בדבר שלא לאהוב רק את עצמו, עי"ש. וכן מובא בשם החזו"א דעיקר מצות ואהבת לרעך כמוך הוא בין איש לאשתו.

ונביא מעשה נפלא להבין הפסוק ואהבת לרעך כמוך. היה היה גביר אמיד שאשתו נסעה למדינה רחוקה, לצורך טיפולים רפואיים יקרים ביותר, היא אמנם הצטיידה בסכום כסף גדול, אבל לאחר כמה שבועות התברר לה שהכסף לא מספיק כלל ואינו עונה על הדרישות, בנוסף לכך התפתחו גם כמה טיפולים רפואיים נוספים שנתגלה שהיא צריכה להם. ובסה"כ

היא היתה זקוקה בדחיפות לסכום נוסף של כחמישים אלף רובל, שהיה הון עתק בימים ההם. ישבה האשה וכתבה איגרת לבעלה על מצבה הדחוק, וביקשה ממנו לשלוח תיכף את הסכום הגדול, כדי שיספיק לכל הוצאותיה שם.

בימים ההם - בטרם עידן 'המחאות דואר' והעברות כספי מט"ח בבנקים בינלאומיים, כרטיסי ויזה וישראכרט וכל כיוצא באלו - לא היה ענין העברת הכסף למדינה אחרת מן הקלות כלל. מתחילה היה צריך להמתין עד שיימצא 'תייר' עובר אורח הנוסע לאותה מדינה. המתנה זו עצמה לקחה זמן רב, שכן מעט מאוד היו הנוסעים ממדינה למדינה, ובפרט למדינות הרחוקות יותר. - בהתחשב בתנאים הקשים והסבוכים של נסיעות ימי הביניים... הרי, שמלבד כמה טיילים האוהבים להחזיק במקל הנדודים, לא נמצאו הרבה אנשים שיחפצו לצאת למסעות שכאלו...

לאחר שכבר נמצא אדם הנוסע אכן לאותה מדינה. שוב צריך הרי לברר היטב את מידת מהימנותו של האיש, אם ניתן לסמוך עליו... לא אחת נפלו עסקים שכאלו בידי שלוחים מתחזים, שלקחו את כל הממון לכיסם... וברחו ונעלמו כמי שבלעה אותם האדמה.

ומשכבר נמצא האיש הנאמן, שיהיה מוכן ליטול על עצמו את האחריות להעברת הכספים, היה זה האחרון גובה בשכרו סכום הגון ומפולפל, ומוריד לעצמו נתח הגון באחוזים גדולים מן המשלוח, מחמת גודל האחריות והעול הכבד שבמלאכה.

משקיבל העשיר דגן את המכתב לידי, החל מיד בחיפושים קדחתניים אחר שליח נאמן הנוסע לאותה מדינה רחוקה, שיהיה מוכן להעביר סכום עצום כזה של חמישים אלף רובל, שנצרך לשלוח עבור אשתו. לאחר שבירר וחיפש הדק היטב, עלה בידו בסייעתא דשמיא למצוא שליח נאמן ידוע ומקובל, הנוסע בדיוק לאותה מדינה. הוא נפגש עימו וביקשו להירתם למלאכת בלדרות זו, ולהעביר מיידית את הכסף לאשתו שמעבר לים.

השליח הסכים עקרונית ליטול עימו את משלוח הכסף באחריות מלאה, אבל בעיה לא קטנה צצה לפני גישתם לחתימת החוזה. כאשר שמע השליח את השכר שמציע הגביר עבור הטרחה, לא הסכים לכך בשום אופן - הוא היה ידוע כבלדר יקרן ביותר! הוא ניצל כמובן את העובדה שקשה מאד למצוא בלדרים אחראיים בתחום זה, ושהאנשים לחוצים ביותר להעברת הכסף מיידית, והרשה לעצמו להעלות את מחיר נתח האחוזים שיוריד לעצמו עבור העסקה עד מאד.

גם לאחר שהעלה הגביר את השכר עד אלף רובל, עדיין טען האיש שהאחריות והעול הכבד שבשמירת סכום עצום שכזה בדרכים שווים יותר מזה. ככל שניסה הגביר לשדלו, ולהעלות את שכרו יותר ויותר, הוא עדיין התעקש שאין זה משתלם לו...

כשראה העשיר שאינם מסתדרים על המחיר, הציע לו לפתע הצעה נפלאה ומיוחדת, קח איפוא את מעטפת הכסף בידך, ותן לה לאשתי מתוכה כמה שתמצא!!! - ליותר מזה כבר לא היה השליח יכול לצפות, וכמובן סגר עימו על אתר את העסקה. הגביר ערך עימו שטר מפורש, חוזה כתוב וחתום, בו נאמר מפורשות שהגביר שולח בזאת מעטפה של חמישים אלף רובל ביד שליח זה, והשליח יתן מתוכה לאשה כמה שהוא רוצה!

השליח שמח מאד על המציאה העסקית הגדולה שנפלה בחלקו, הוא הגיע במהרה אל אותה מדינה, ולפי הכתובת שהיתה בידו מצא את האשה, פתח בפניה את המעטפה והראה לה את החוזה הכתוב וחתום בידי בעלה, שבו נאמר מפורשות שיתן לה מתוך המעטפה איזה סכום שירצה. - אם כן איפוא מודיע השליח לאשה בדרמטיות, אני רוצה לעצמי ארבעים ושמונה אלף רובל! ולך אתן אלפיים רובל בלבד...

האשה נדהמה והתבלבלה לגמרי, מה קורה כאן? כיצד זה יכול להיות? הרי היא זקוקה נואשות לסכום הגדול של הכסף! כיצד זה השאיר בעלה הפיקח ביד השליח הברנש הזה את החלטת גובה סכום האחוזים שיעביר לה?

מרוב תסכול ובלבול, לא ידעה האשה את נפשה והזמינה את השליח לבוא עימה לדין תורה אצל רב העיר. השליח הסכים לגשת לדין תורה בהיותו סמוך ובטוח בחפותו ובזכותו, הוא הופיע בחדר בית הדין שבביתו של הרב בצעדים בטוחים ושלווים, הוציא מחיקו את שטר החוזה כתוב וחתום בידי הבעל והניחו על גבי השולחן.

לאחר שנבדקה כשרותו של השטר ונאמנותו של האיש, נמצא הכל תקין, בחקירות ודרישות שבבית הדין, נמצא אכן האיש דובר אמת, שכן כך כתב הבעל מפורש בשטר שחור על גבי לבן: "תן לה כמה שאתה רוצה".

החידה היתה כאן סתומה ביותר, מדוע יעשה איש חכם שטות שכזו, להשאיר את החלטת גובה סכום הנתינה בידי השליח, הרי ברור שיקח את הרוב המכריע לעצמו... מה מסתתר כאן מאחורי סיפור זה? ומה פשר השטר המשונה שהאיש חתם עימו?

לאחר שלא מצאו הרב והדיינים שום מענה לחידה הסתומה שלפניהם, ביקש הרב להשאיר אצלו את החוזה ומעטפת הכסף, כדי לעיין בדין סבוך זה, ולחזור אליו למחרת, ואז יפסוק להם משפט דין אמת.

למחרת כאשר חזרו הצדדים אל בית הדין, כדי לשמוע את פסק הדין. שאל הרב שוב את השליח כמה אתה רוצה בדיוק? - ענה השליח: ארבעים ושמונה אלף רובלים! ואת השאר - אלפיים רובל - אתן לאשה!

פסק לו הרב בחיך מנצח: הוצא נא איפוא סכום זה שאתה רוצה בו ארבעים ושמונה אלפים טבין ותקילין ותן לאשה! - הלא כך כתב הבעל במפורש בשטר שלפנינו: "תן לה כמה שאתה רוצה". כלומר אותו סכום שאתה בעצמך רוצה בו, זה הסכום שעליך לתת לאשה!!! המוסר השכל הנלמד מכאן הוא: צורת הקיום הנכונה של מצות "ואהבת לרעך כמוך", תן לשני את מה שאתה רוצה וחפץ לעצמך.

כמים הפנים לפנים

שלמה המלך אמר: "כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם", דהיינו, כפי הערך שיאהב, את חברו, כן יוסיף חברו אהבה אליו. לכאורה יש להתבונן מדוע, לא הביא דוגמא ברורה יותר-לרואה עצמו במראה? אלא, המסתכל במראה יכול לעמוד בקומה זקופה ולראות את עצמו. אבל, הרואה את עצמו במים אינו יכול לראות אלא אם כן משפיל קומתו ומתכופף למול המים. וזה שדימה שלמה אהבת רעים "כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם". ומובא במדרש על הפסוק "ואהבת לרעך כמוך" - השפל לרעך, וביאר בספר דברי אליהו, שהאותיות הסמוכות ל"רעך" הם "שפל", וזה שאמר המדרש, כיצד תוכל לקיים את מה שאמרה תורה "ואהבת לרעך כמוך"? השפל לרעך, היינו תשפיל עצמך נגדו ואז תוכל לאהבו.

רבינו האר"י כותב שנכון לומר קודם התפילה הריני מקבל עלי מ"ע של "ואהבת לרעך כמוך", ור' שניאור זלמן מלאדי כתב ע"ז שמצות אהבת ישראל, היא שער הכניסה לכא ולעמוד לפני ה' יתברך ולכוין בתפילתו לטובת ישראל. וכתב שם האריז"ל שצריך להזהר באהבת חברים ובפרט אלו העוסקים בתורה ביחד, וידוע שהרש"ש זיע"א עשה כתב התקשרות עם החברים שהיו לומדים איתו החיד"א ורבי יעקב אלגזי זצ"ל ובנו רבי יו"ט אלגזי זצ"ל ושאר החברים וקיבלו כל אחד ואחד לעזור אחד לשני הן בחייו והן במותו. וע"כ צריך להתחזק מאד באהבת חברים ובפרט עתה בימי ספירת העומר. וידוע שהביהמ"ק נחרב בגלל שנאת חינום ואמר ע"ז גדול אחד שהוא יבנה באהבת חינום יראו עינינו וישמח ליבנו אכ"ר.

ימי העומר דרוש ב'

יסביר בו סוד כ"ד אלף תלמידי ר"ע ומה שורש נשמתם של החמשה תלמידים שהעמיד אח"כ, והשמחה הגדולה שצריך לעשות ביום ל"ג בעומר

אמרו חז"ל במסכת יבמות (דף ס"ב ע"ב): שנים עשר אלף זוגות תלמידים היו לו לרבי עקיבא מגבת עד אנטיפרס, וכולן מתו בפרק אחד מפני שלא נהגו כבוד זה לזה, והיה העולם שמם עד שבא רבי עקיבא אצל רבותינו שבדרום ושנאה להם, והם ר"מ ורבי יהודה ור' יוסי ורבי שמעון ורבי אלעזר בן שמוע, והם הם העמידו תורה אותה שעה, תנא כולם מתו מפסח ועד עצרת ע"כ.

כאשר נתבונן מה קרה לתלמידי רבי עקיבא הראשונים ומה המעלה של התלמידים האחרונים שהעמידו את העולם, נראה כי הראשונים שלא נהגו כבוד זה בזה מתו, כי אירע להם מקרה שבירת הכלים ב"מ לפי שהיו מפוזרים ומפורדים, ולא היתה ביניהם אחדות והיו בבחינת רשות הרבים כי כל אחד היה עומד בפני עצמו ולא יכל לקבל את האור של חברו היותר גדול ממנו. ועל כן אירע להם מעשה השבירה כי כולם מתו בפרק אחד.

אמנם התלמידים האחרונים הם היו בבחינת התיקון כי הם היו מאוחדים כרשות היחיד והיו מתקנים ועומדים ברשות אחת, כי הם היו חמשה תלמידים כנגד חסד גבורה תפארת נצח והוד כמ"ש רבינו האר"י זיע"א בשער הכונות בדרוש ל"ג בעומר, כי הם כנגד חמשה גבורות שבדעת, והיינו, לאחר התיקון. ועל כן הם העמידו את התורה כי היו מאוחדים וכולים אחד בשני.

ובזה יובן גודל מעלת יום ל"ג בעומר שנקבע ליום שמחה לפי שפסקו תלמידי רבי עקיבא מלמות. וקשה לכאורה, דאדרבא ביום זה שפסקו למות הרי היה העולם שמם באותו יום כמו שאמרו בגמ' עד שבא ר"ע לרבותינו שבדרום, והיאך קבעו יום זה ליום שמחה?

כיום בריאת העולם

אמנם על פי מה שביארנו בס"ד יובן הענין כי יום זה הוא יום גדול וקדוש כיום בריאת העולם ממש. כי ענין שבירת הכלים היה בימים שקודם בריאת העולם וכאשר נברא העולם אז התחיל בחינת התיקון, כי יום ראשון הוא חסד ויום שני גבורה ויום שלישי תפארת ויום רביעי נצח ויום חמישי הוד וכו', הרי כי ביום שפסקו מלמות תלמידי רבי עקיבא שהוא כנגד בחינת השבירה הרי כנגדו מיד מתחיל בחינת התיקון, ולכן גדול יום זה כיום שנבראו בו שמים וארץ.

יום של גילוי סודות התורה

ונבאר את הענין יותר בעומק בס"ד, והוא כי עד אותו זמן שפסקו תלמידי רבי עקיבא מלמות, היו סתרי תורה בהעלם נמרץ ולא היה להם כלי בית קיבול בעולם השפל, ומאותו יום שהתחיל בחינת התיקון והוא התגלות סודות התורה שהוא כתיבת ספר הזוהר הקדוש, אז נעשה להם קיום בעולם, ולכן מאז נקרא שמתחיל הזמן להתגלות אורות פנימיות התורה. ולכן עיקר ההכנה לעסק לימוד תורת הסוד הוא ענין אהבת החברים שיקיים האדם מצות ואהבת לרעך כמוך שתהיה נפשו כלולה מנפשות כלל ישראל.

לימוד הסודות בחבורה אך ורק באחדותם

ונבאר בזה מה שאמרו חז"ל במסכת חגיגה (דף י"א) אין דורשין בעריות בשלשה ולא במעשה בראשית בשנים ולא במרכבה ביחיד אלא א"כ היה חכם ומבין מדעתו. וביאור הענין ע"פ מה שנתבאר הוא, כי אין דורשין בעריות בשלשה אבל בשנים דורשים אפילו ששנים הם רבים דמיעוט רבים שנים, ולא במעשה בראשית בשנים כי מעשה בראשית הוא בחינת פנימיות משא"כ עריות הוא בחינת חיצוניות כנגד תורת הנגלה ולכן אין דורשים במעשה בראשית בשנים, והיינו כאשר הלומדים הם בחינת רבים שהם שנים ואין הם מאוחדים דאז אסור לדרוש להם בפנימיות התורה שהוא מעשה בראשית, אלא ביחיד כי בראשית בריאת העולם אז הוא בחינת התיקון שהוא ענין התגלות פנימיות התורה שאין דורשין אלא ביחיד, והיינו שיהיו הרבים מאוחדים וחשובים כאחד אז אפשר לדרוש להם בסודות התורה.

ועל פי מה שביארנו בס"ד, כי מאז שניתנה רשות לרשב"י לגלות סודות התורה הוא נקרא זמן התיקון, יובן מה שכתוב בריש אדרא קדישא: תניא אמר רבי שמעון עד אימת ניתב בקיומא דחד סמכא, כתיב עת לעשות לה' הפרו תורתך. יומין זעירין ומארי דחובה דחיק כרוזא קרי כל יומא ומחצדי חקלא זעירין אינון ואינהו בשולי כרמא לא אשגחון ולא ידעין לאן אתר

אזלין כמה דיאות, אתכנשו חבריא לבי אדרא מלובשין שריין סיפי ורומחי, אזדרזו בתיקונכון בעיטא בחכמתא בסכלתנו בדעתא בחיזו בידין ברגליו, אמליכו עליכון למאן דברשותיה חיי ומותא למגזר מילין דקשוט וכו' וכו' קם רבי שמעון וצלי צלותיה יתיב בגווייהו ואמר כל חד ישוי ידוי בתוקפי שווי ידיהו ונסיב לון וכו' ע"כ.

והענין כבר פירשו המפרשים דרבי שמעון אמר עד אימת נתיב בקיומא דחד סמכא שהוא ענין המלכים שקודם התיקון שהיו עומדים זה תחת זה ולא בצורת קוים והוי חד סמכא, ומחצדי חקלא זעירין אינון ואנהו בשולי כרמא, כי עדין לא היה ענין התיקון שהוא התגלות סודות התורה ולכן היו התלמידי חכמים מפוזרים בשולי כרמא. אמנם עכשיו אתכנשו חבריא לבי אדרא ונהיה מאוחדים, אזדרזו בתיקוניכון בעיטא בחכמתא בסוכלתנו וכו' והיינו שהם עולים בדעה אחת לקבל רזין עלאין, ואז ידין יתב לרבי שמעון כי ע"י נתינת היד שנתנו לו, הראו בזה שכולם יש ביניהם אהבה ואחווה והם מאוחדים והם בחינת רשות היחיד גוף אחד בבחינת ג' קוים, חד אריך וחד קצר וחד בינוני, אינון אזלין כחדא. ואז פתח רבי שמעון ברזי תורה לאחר שראה שיש ביניהם אחדות אז ראוים הם שיתגלה על ידם רזי תורה.

נמצינו למדים כי כדי לזכות לרזי תורה, צריכים לקבל עלינו מצות עשה של ואהבת לרעך כמוך, ואז נזכה להבין בסודות התורה. ויובן בזה מה שסידר רבינו הגדול מהרח"ו זצוק"ל זיע"א בהקדמה לספר "עץ חיים" ב"ועשה טוב" כתב קודם שיכנס ישים על לבו מצות עשה של ואהבת לרעך כמוך ואח"כ יכנס, וכל הקדמה זאת היא התנאים שצריך להכין האדם עצמו לעסוק בתורת הסוד, וגם בספר שער הכוונות בתחילת הספר הזהיר על מצות ואהבת לרעך כמוך שצריך לקבל האדם עליו קודם התפלה ובפרט אהבת החברים העוסקים ביחד בתורה, כי כדי להבין סודות התורה צריך לאהוב אחד את השני ואז יזכה להבין בעמקי סודות התורה, ולכן סידר זה בתחילת הספר כי סוף מעשה במחשבה תחילה, כי כאשר האדם מחשב בתחילת לימודו הרי זה עולה לו לכל זמן הלימוד.

מדוע נרמז רשב"י בתיבת בראשית

ובזה יובן מה שרמז בספר אספקלריא המאירה כי בראשית הוא נוטריקון א"ור ת'ורת ר'בי ש'מעון ב'ר י'וחאי, והיינו לפי מה שנתבאר בס"ד לעיל כי בראשית הוא בחינת התיקון שהוא יום ראשון לבריאת העולם שבו התחיל תיקון ז"א והוא בחינת יום ל"ג בעומר שבו ביום ניתנה רשות לגלות רזי התורה, כי אותו יום מתחיל התיקון, כי פסקו מלמות ואז באו חמשה התלמידים של רבי עקיבא שהיו באחדות אחת והיו בחינת התיקון, א"כ נאה ויאה לרמזו בתיבת בראשית על תורת רשב"י ע"ה שהוא בחינת תיקון העולם.

ועל פי מה שביארנו שכדי להבין בתורת הרשב"י שהיא תורת הסוד, צריכים לקבל מצות ואהבת לרעך כמוך. א"כ אפשר לרמוז בס"ד ענין התורה נעוץ סופה בתחילתה: לעיני כל ישראל, בראשית. כי תחילה צריך להיות לעיני כל ישראל והיינו לאהוב כל אחד ואחד מבני ישראל כנפשו ומאדו, ואז בראשית, ואז יזכה לתיקון שהוא אור תורת רבי ש'מעון בר' יוחאי.

עשיית הפאות תחילת התיקון

ועם זה נבין ענין המנהג שמצינו בשער הכוונות על רבינו האר"י זיע"א שלקח את בנו לעשות לו פאות ביום ל"ג בעומר על ציון התנא הקדוש רשב"י ע"ה, והענין הוא ע"פ המבואר בשער המצות פרשת קדושים כי ענין הפאות הם שורש תיקוני דיקנא קדישא. וזה מובן כי תחילת התיקון שהוא ענין עשיית הפאות לילד שהוא ענין התגלות שורש התיקון יש לעשותו ביום ל"ג בעומר שבו ביום התחיל התיקון, ונכון לעשותו ע"י ציון הרשב"י ע"ה לפי שעל ידו התחיל התיקון להתגלות. ותא חזי כי עיקר האדרא קדישא שנתגלה ביום ל"ג בעומר הוא מה שגילה הרשב"י ע"ה ב"ג תיקוני דיקנא.

טעם שנפטר בח"י באייר, ונקבר במירון

והנה אמרו בסוף האדרא זוטא על רשב"י ע"ה, זה האי"ש מרעיש הארץ מרגזי ממלכות. יובן ע"פ מה שנתבאר כי רשב"י ע"ה התחיל ענין התיקון והוא ענין תחיית המלכים שנשברו בזמן השבירה שנפלו אל הקלי' וצריך להחיותם, אולם רשב"י ע"ה התחיל לברר מתוכם ניצוצות הקדושה ע"י גילוי סתרי תורה לזה נאמר עליו שהוא מרגזי ממלכות היינו שמעלה את ניצוצות המלכים ועי"ז הם מתבטלים. והוא רומז למלך הדר ושם אשתו מהיטבאל בת מטרד, היינו, שע"י שם מ"ה החדש נתקן הניצוצין ואז נטרדים המלכים וחוזרים למקומם. ולכן מקום מנוחתו של רשב"י הוא במירון כי מירון בגימ' הד"ר מהיטבאל"ל שהוא בחינת התיקון, ולכן אע"פ שנסתלק רשב"י ביום ל"ג בעומר, עכ"ז אין זה חלילה יום אבל וצרה על סילוקו, דלאו בגריעותא סליק אלא בחדותא, אלא אדרבה יום ל"ג בעומר הוא יום שמחה כי ל"ג גי' אב"ל ונהפך לשמחה, והיינו, כיון שהתחיל לתקן את העולם בהתגלות אור תורתו הקדושה שהיא תורת הסוד, הרי נמצא כי הוא בחינת המלך השמיני שלא מת, שלא נזכר בו מיתה כי הוא חי אקרי, יום ח"י באייר כי הד"ר עם ג' אותיות בגימ' אי"ר ע"ה, והוא נקרא חדש זיו כי בו נתגלה זיו תורת הסוד.

המועדים כולם נרמזים ביום קדוש זה

והנה בדרך כלל בשנה רגילה שאינה מעוברת בפרשת אמור הוא השבוע בו יחול יום ל"ג בעומר, שהוא יום של שמחה גדולה שאין כמותה - "יום שמחת פנימיות התורה".

וכידוע שפרשת אמור עוסקת בכל המועדות כולם, חצי פרשה עוסקת בענין פסח שבועות סוכות ר"ה ויוהכ"פ, וכידוע שכאשר קוראים את ענינם בתורה הם מאירים כספירים ולכן תמיד בפרשת אמור, מאיר אור כל החגים כולם, והיא שבת מיוחדת שיש בה מלבד האור של יום שב"ק גם את האור של כל החגים כולם.

וראה פלא שיום זה יום ל"ג בעומר כולל כל החגים כולם.

א. ראש השנה - הרי כתוב שביום ר"ה כולם עוברים לפנינו כבני "מרון" הרי רמז על ר"ה.

ב. יוהכ"פ - מי שיכנס לפניו בציון יראה אילו בכיות ותשובה עושים ישראל ביום זה, כמה תפילות לישועה לזכות להבנת התורה ועוד ועוד, ורשב"י עומד בתפילה על כולם והוא מליץ יושר עבור כלל ישראל.

ג. חג הסוכות - כולם יושבים שם עם אהלים בדירת עראי כדי לזכות להיות בציון הקדוש לקבל אור גדול מרשב"י זיע"א. ויש שיושבים שם לפחות שבוע ימים.

ד. שמחת תורה - השמחה שם, היא ממש שמחת התורה והיא שמחת פנימיות התורה כי ביום זה זכה רשב"י לגלות סודות גדולים ולמעשה ביום זה סיים לגלות ולהוריד לעולם כל סודות התורה, ורואים כולם את השמחה הגדולה הריקודים והשירים והתזמורות ממש שמחת תורה.

ה. חג הפסח - כידוע בשבוע של ל"ג בעומר הוא זמן פסח שני, ומובא בזה"ק שמיום פסח שני - שבעה ימים שערי שמים פתוחים, ומי שרוצה לעשות תשובה השערים פתוחים ויכול לזכות לתורה ולסודות התורה. ועוד שהרמב"ן כותב שכל ימי העומר הם נקראים ימי חול המועד דפסח.

ו. חג השבועות - כי הוא יום מתן תורה כמש"כ לעיל בו זכינו לקבל התורה - פנימיות התורה, כי משה רבינו שעלה להביא התורה הוריד ג"כ סודות התורה כמש"כ עלית למרום שבית שב"י תורת השב"י שהוא רשב"י כל הזוה"ק, ורשב"י זכה להוריד אותה לעולם ביום ל"ג בעומר.

וזכמו שאמרו בספה"ק שבתביבת "שב"י" רמזים כל גאוני תורת הקבלה ראשון בקודש התנא האלהי רבי שמעון בר יוחאי. ואחריו שזכה ג"כ לגילוי אליהו ולפרש את תורת הסוד

האריז"ל, שנקרא יצחק בן שלמה. ואחריו הרש"ש הקדוש ר' שלום בן יצחק, והבעש"ט הקדוש רבי ישראל בעל שם טוב.

והנה בכל שנה ושנה מתגלה הארת אותו יום כנודע. וא"כ בודאי יום זה הוא יום מסוגל לאדם לקבל הארת סודות התורה, וקודם זה, צריכים אנחנו לקבל על עצמנו מצות ואהבת לרעך כמוך כמו שבארנו, ואז הי"ת יזכה אותנו להבין ולהשכיל ולחדש חידושים אמיתיים בתורת הסוד אכ"ר.

שבחי מהרח"ו

יום פטירתו ל' ניסן

מן השמים ציוו את רבינו האר"י ללמד חכמתו למהרח"ו

כתוב באגרות הר"ש שלומל ז"ל כי הרב הגדול מהרח"ו נר"ו בטרם ביאתו של האר"י ז"ל לארץ הצבי, טרח ויגע טרחא גדולה עד מאד לעשות פירוש על הזוהר, ואיזן וחקר ותיקן משלים הרבה על פי דרך הקדמות מהרמ"ק ז"ל.

וכאשר ראה הקב"ה את לבבו הנאמן עם אלהיו, וחשקו הגדול אשר חשקה נפשו להבין סתרי תורה, מיד נגלה עליו ברוח הקודש על איש אלהים האר"י ז"ל, שכבר הגיע סמוך לעת השבת פקדון רוחו אל האלהים אשר נתנה לו, וצוהו שיעלה ממצרים לארץ ישראל, וימסור כל חכמתו לתלמיד חכם אחד ששמו כמוהר"ר חיים יצ"ו, כי הוא ימלא מקומו להחיות שארית בארץ. מיד הכין לדרך פעמיו, ובא לארץ הקדושה, הוא ואשתו ובניו וכל אשר לו. והיה יושב ששה חודשים מצפה וממתין אימתי יבוא כבוד מורנו הרב רבנו חיים אצלו, ויבקש ממנו שיכניסוהו בחדרי החכמה, כי לא רצה האר"י לרדוף אחריו, לקיים אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ, וכדין היה חביבה עליו, מה שאין כן להיפך.

והרב מהרח"ו לא החשיב אותו שהוא צריך ללמוד ממנו, ואדרכא הוא חשב שהוא יותר חכם בחכמת הקבלה ממנו. עד שלאחר זמן הששה חודשים עלה בדעתו לילך אל האר"י ז"ל

ולתהות בקנקנו איך יפרש מאמר אחד שכבר היה מפורש אצלו, ותיכף כשבא, אמר האר"י ז"ל זה לא בא כי אם לתהות בקנקני. כיון ששאל אותו מהרח"ו נר"ו מאמר אחד, מיד התחיל כמהר"ר יצחק אשכנזי ע"ה לומר בתוכו סודות נפלאים שרמזם הרשב"י בתוכו, אשר לא שמעתן און אדם מעולם.

וכיון ששמע כמהר"ר חיים אותם הרזים העליונים, כמעט יצאה נפשו בדברו אתו. אחר כך שאל אותו במאמר אחר, והאר"י ז"ל פתח לו פתחים של אורה, עד שדמה עצמו מורנו הרב רבי חיים יצ"ו לפני האר"י כשועל, וכלא חשיבי דמי. אחר כך התחיל לשאול אותו מאמר אחר, השיב האר"י ז"ל עד כאן תחום שבת, ותו לא, אינך ראוי לגלות לך יותר מזה.

מיד יצא מלפניו בפחי נפש, ונכנס בביתו ופשט את בגדיו ולבש שק, והשליך את עצמו מלא קומתו בתוך האפר, והיה מאפיר את עצמו באפר, וצעק ובכה בכיה גדולה עד מאד, ובקש רחמים מלפני הקב"ה שיתנהו לחן ולחסד בעיני האר"י ז"ל, שימסור לו סתרי תורה, ולן בתענית ושק, ולמחר בא אל האר"י ז"ל, ונפל על פניו, ונשק לו ידיו ורגליו, והתחיל לבכות לפניו ולהתחנן, ואמר לו, למען השם אלהי ישראל נא אל תשיבני ריקם, ואל תעזבני ואל תרחיקני ממך. אמר לו האר"י ז"ל האפר של אתמול שאפרת בה הועילה לך, ועל מנת כן נתכוונתי אתמול שלא לגלות לך עוד, מכאן ואילך אל תפחד כי אני אלמדך הכל בע"ה. וגילה לו מה שנאמר לו במצרים. ומאותו יום והלאה לא מש מתוך האוהל, והיה מוסר לו סתרי תורה שנה תמימה, והיה כותב כל מה ששמע מרבו.

רבינו האר"י מבקש ממהרח"ו לא לגלותו לשום אדם

אחר כך אמר מהר"ר חיים, הייטב בעיני ה' שיהיה אור גדול בזה העולם, וחכמי הדור לא ידעו אותו. אמר לו האר"י לא טוב הדבר אשר אתה אומר, לא תגלה אותי לשום אדם, וינעם לי ולך. ומהר"ר לא חש לדבריו, והלך וגילה אותו לקצת חביריו, עד שנתחברו לו עשרה חברים קדושי עליון. ורובי הדרושים שגילה להם היה על הזוהר, ולא היה מצטרך לא לספרי הזוהר ולא לשום ספר בעולם, אלא הכל בעל פה. ולפעמים הלך עם החברים למירון, והיה מושיב אותם על המקום ששם גילה להם הרשב"י האדרא רבא, והיה אומר בכאן ישב רבי אלעזר, בכאן ישב רבי אבא, בכאן ישב רבי יהודה, וכן כולם. והשיב כל אחד על מקומו הראוי לו כפי נשמתו. והוא בעצמו ישב במקום רבי שמעון, ור' חיים במקום רבי אלעזר, ור' יונתן במקום רבי אבא, ור' גדליה במקום רבי יהודה, ור' יוסף מערבי במקום רבי יוסי, ור' יצחק כהן אשכנזי במקום רבי יצחק, וכן כולם. והיה אומר היום האירה נשמת תנא פלוני בנשמתך, והיה אומר שהוא רואה שהאש מלהטת סביבות החברים, אלא שאין ניתן רשות לעיניהם לראות אלא לו לבדו.

רבינו האר"י ראה איך שנכנס עם מהרח"ו בניהו בן יהוידע

וכן אירע מעשה שמסר למהר"ר חיים נר"ו יחוד אחד לילך לכפר אבנית, ששם קבורים אב"י ורבא, וישתטח עליהם, והם ידברו עמו וימסרו לו. וכן עשה, והלך ונשתטח על קברם, וכיוון למה שמסר לו רבו והם דברו עמו, ומסרו לו סתרי תורה. וכיון שחזר לו מהם, ובא לפני רבו, עמד הרב ע"ה לפניו, ואמר לו ברוך הבא. והושיבו על יד ימינו, ושמח עמו שמחה גדולה. ומהר"ר חיים נר"ו הוא חקן גדול, כיון שראה שעשה לו כל הכבוד הזה, מה שלא היה רגיל לעשות לו כך פעמים אחרות, אזי אמר מהר"ר חיים להאר"י ז"ל, אדוני מורי, מה יום מיומים שעשה לי מר כל הכבוד הזה לא לחנם. אמר לו האר"י ז"ל, חייך לא מפניך קמתי, ולא לך אמרתי ברוך הבא, אלא לבניהו בן יהוידע שראיתי נכנס עמך. והיה לפלא בעיני מהר"ר חיים. ושניהם לא ידעו מאיזה סיבה נתחברה עמו הפעם נשמתו של בניהו. עד שלאחר זמן ג' חדשים שכבר היה נשכח אצלם אותו המעשה, הלכו שניהם יחד לכפר אבנית ללמוד, עמד האר"י ז"ל, אמר אני רואה שבכאן קבור בניהו בן יהוידע ע"ה. ולא היה לשם לא ציון ולא היכר של קבר. נענה מהרח"ו נר"ו, חייך באותו הפעם שהלכתי להשתטח על ציון אב"י ורבא, קודם לכן ישבתי בכאן בזה המקום ממש, והייתי חוזר על היחוד שמסרת לי, כדי שיהיה רגיל בפי ובלבי לומר אותו בלי טעות. אמר האר"י ז"ל אכן נודע הדבר שמכח היחוד שזכרת על קברו בכאן, עוררת והורדת נשמתו לתוך גופו, וגם נתדבקה בך להועילך למטה בחכמה. וזה סוד כל המקדש עצמו מלמטה מקדשין אותו מלמעלה.

עד היכן מגיע מסירת נפשו של האר"י ז"ל בשביל כמהר"ח נר"ו

וזוכרח אני להודיע למעכ"ת עד היכן מגיע מסירת נפשו של האר"י ז"ל בשביל כמהר"ח נר"ו, שפעם אחת דרש להם בשדה סוד גלות מצרים, והיה מודיע מאמר אחד של הזהר בפרשת פנחס [דף רמ"ט ע"ב] המדבר שיש אילה אחת לאחר שהיא נתעברה וכו' וכשמגיע זמן לידתה הקב"ה מזמין לה נחש אחד וכו', אמר האר"י ז"ל בכאן איני יכול לגלות סודות, מפני שיש סכנה גדולה בדבר, ולכן אמר הרשב"י בפרשת בשלח [דף נ"ב ע"ב] בהאי מלה לא תשאל ולא תנסה ה' דייקא, להיות שגם הוא מפחד נפשו מן הסכנה, וגם משה רבינו ע"ה פחד מזה המקום, דכתיב [שמות ד' ג'] וינס משה מפניו. והחכם ר' חיים הפציר בו עד בוש לרבנו האר"י ע"ה להיות שגזרו עליו שלא יעלים שום דבר ממה שישאל ממנו כמהר"ח, והיה מוכרח לגלות לו, וגילה לו הסוד, והוא כתוב אצלנו תהלה לאל [ראה שער הכוונות דף פ"ח ע"ג]. לאחר שסיים מלומר הסוד, הכה האר"י בידו על ראשו, ואמר ברוך דיין האמת.

אמרו לו תלמידיו מאי האי אדוננו מורינו, אמר להם עתה יצאה הגזירה שימות בני משה קודם ז' ימים, בעבור שגליתי לכם הסוד. כיון שהגיע לערב שבת ובאו מן השדה, הלך כמהר"ר חיים

לביתו של הרב עם הרב, והלך הרב ע"ה ושאל לאשתו בנינו משה היכן הוא, אמרה זה ב' שעות שבא מבית הספר ואמר לי ראשו כבד לו והשכבתיו למטה. מיד הלך ר' יצחק אל הנער, ומהרח"ו עמו, ושם ידו על ראשו וראה שהיה שורף כמו האש. לא עברו ז' ימים, וימת הנער כדבר איש אלהים. לאחר ז' ימי האבלות שלח אחר התלמידים, ואמר להם, אל תיראו שאמנע מכם מנהגי בעבור פטירת בני משה, אילו ימותו לי כל בני וגם אני בעצמי, לא אניח ידי ולא אעזוב אתכם מללמד אתכם כל רזי התורה, כדי לתקן אתכם כהלכתו, למען תאירו את כל העולם כולו בחממתכם. וישמחו התלמידים שמחה גדולה עד מאד כי חשבו כי כבר הם נזופים לפניו. ונשקו לו ידיו ורגליו ואמרו יחי אדוננו המלך לעולם הוא ובניו בקרב כל ישראל.

רבינו האר"י אומר למהרח"ו אם אגלה לך סוד זה אתה תתחרט חרטה גמורה ויגרם נזק גדול

ועוד יותר מזה הפלא ופלא עשה האר"י ז"ל, שאחר הדברים האלה, נודמן ששאל מהרח"ו להאר"י ז"ל הבנת התוספתא של תרין עוזלין דאיילתא עבדו קמאי רעותא דניחא לי וכו', ושמע קול דאמר אברהם ויצחק הוו, וכל הענין כולו והוא מובא בזוהר פרשת מצורע (דף נ"ה ע"ב). אמר לו האר"י ז"ל חייך ר' חיים שתניח אותי בכאן שלא אפרשנה לך, ויונעם לך וגם לי ולכל העולם שסוד גדול בכאן, ואינם רוצים שאגלה אותם. אמר לו מוכרח הוא שתגלהו לי. חזר אמר לו האר"י, ראה שאם אגלה אותו לך, סופך שתתחרט עליו חרטה גדולה, ואני מתרה בך, אבל אני מוכרח ומצווה שלא למנוע ממך כל מה שתרצה שתשאלני, על כן אני מזהירך שתניחני מלפרש לך זו התוספתא. חזר מהרח"ו יצ"ו ואמר אני רוצה שתפרש לי אותה על כל פנים. אזי פירש לו התוספתא, וגילה לו סודות. ואחר שגילה אותם אמר שכבר יצאה הגזירה שימות האר"י באותה שנה, מחמת עונש שגילתי לך זה הסוד, ואתה בעצמך הבאת לך זה ההיזק, שאם לא היית מפציר בי כל כך לא הייתי מגלה לך, ולא היו מענישים אותי מן השמים, וכבר רמזתי לך כמה פעמים, ואתה לא רצית ליתן לבך לדברי, ולכן איני חש עלי ולא על בני ביתי, אלא עליכם אני מצטער איך אניח אתכם בלי שלימות תקנוכם. וזה הסוד עדיין לא זכינו אליו, והוא גנוז ביד מהרח"ו, ואינו מגלה עד עת בא דברו של מלך מלכי המלכים הקב"ה. אז נתעצבו התלמידים אל לבם, ואמרו הלואי לא היינו שואלים דבר.

הרב ע"ה תמיד היה מזהיר אותם על האחזה והאהבה שיהיה ביניהם תמיד שלום אהבה ואחזה

אחר כך עשה האר"י ז"ל הסגר אחד לאלו העשרה חברים, ותיקן חדרים לנשים והטף בפני עצמו באותה החצר של ההסגר עצמו. לסוף חמשה חודשים נפלה קטטה אחת בין הנשים בערב שבת, והנשים הגידו אותו לבעליהן, ונמשך עד שגם החברים נתקוטטו, והרב ע"ה תמיד היה מזהיר

אותם על האחוה והאהבה שיהיה ביניהם תמיד שלום אהבה ואחוה, ובאותו היום עברו על דבריו בעוונות. ולעת ערב יצא עם החברים לקבל השבת, וחזר לבית הכנסת סר וזעף, וישב כל זמן התפלה באנינות. ומהרח"ו כשראה אותו באותו סגנון נבהל מאד, כי לא כן היה מנהגו לעשות כן. לאחר שסיימו הקהל התפלה, הלך ר' חיים אצלו ואמר לו, רבינו למה ראיתך כל זמן התפלה הזאת באנינות ובמר נפש. אמר לו האר"י ע"ה מפני שראיתי בקבלת השבת הס"מ, ואמר זה הפסוק גם אתם גם מלככם תספו [שמואל א' י"ב כ"ה], מכאן נראה שכבר נחתם גזר דין בעו"ה, ולא נחתם אלא בעבור קטטה שנעשה היום בין החברים, שכל זמן שהיה שלום ביניהם לא היה לו בית כניסה לקטרג. וכן היה בעוונותינו הרבים באותו זמן נתבקש בישיבה של מעלה מורנו ורבינו עטרת ראשנו ז"ל, וגם ה' חברים עמו, וחיי למר שבק.

בפרט מהרח"ו נר"ו כל העולם מעידין עליו שאין שני לו בכל העולם כולו

ועתה כעת קיימים עוד ג' מתלמידי החשובים יאריך ה' ימיהם ושנותיהם, מהרח"ו נר"ו, ומו"ה יוסף מערבי נר"ו, ומו"ה גדליה נר"ו. והם גדולי ישראל תהלה לאל כמותם ירבו בישראל. בפרט מהרח"ו נר"ו כל העולם מעידין עליו שאין שני לו בכל העולם כולו, ויש לו גם כן השגה ברוח הקודש, ומכיר בפרצוף, ויודע לאתדבקא רוחא ברוחא, ולדבר עם איזה צדיק של עולם שירצה [בכח היחודים והכוונות] שהם כתובים אצלו שקבל אותם מרבו אין להם מספר ואין להם חקר. ואין לך יום שאינו מחדש בתורה, וכבר כתב פירוש על הזוהר, והתיקונים, וספר יצירה, ועל כמה וכמה אגדות ומאמרי מדרשות של רז"ל, אבל הכל הוא גנוט וטמון ומכוסה אצלו, ואין כח ביד שום חכם מארץ הצבי שיכול עמו שיגלה לו סתרי תורה, והוא אומר שאינו רשאי לגלות אלא למי שיתנו לו רשות מן השמים עליו. ועתה מקרוב הוא אומר בהשגה שיש חכם אחד בחוצה לארץ בארץ אדום שימלא מקומו. ואמר, אם יהיה זכות בדור, אזי יתגלה אליו אותו החכם, ויבוא אצלו וילמוד לפניו, וימסור לו כל חכמתו, ויסמוך ידיו עליו, ויעשהו כמעין המתגבר ותנוח עליו הרוח, ואם לא יהיה זכות בדור, אז לא יזכה אותו החכם לבוא אצלו, וישאר אותו החכם בחושך מגשש כעוור בצהרים, וכל העולם כולו ישאר חשך בעבורו.

וקצת מן הספרים כמו שש מאות ניירים, נתגלה אלינו בארץ ישראל, ברוב חסדי השם שאינו מקפח שכר כל בריה, ואינו מונע הטוב מן הראוי אליו, שלאחר פטירת האר"י ז"ל לקח מהרח"ו כל הקונטרסים מיד כל החברים, ולא הניח להם שום דבר מזו החכמה, ולא החזיר אותם להם, באומרו שלא ניתן רשות לגלות עוד בעולם הזה האור הגדול, כי כבר נסתמו אותן מעינות החכמה ושערי אורה שהיו פתוחין בזמן הרב ע"ה.

ספר עץ חיים

וכך נשאר העולם ט"ו שנים בחושך אחר פטירת הרב ע"ה. ומהרח"ו לקח בין כך ובין כך כל הקונטרסים, והיה מעתיק כל החדושים שלא שמע הוא, והיה מצרף אותם עם החדושים שלמד הוא, וכתב בצדו זהו מן החברים. וסידר כל הדברים כל דבר ודבר על מקומו הראוי לו, כי בשעה שלמדו לפני הרב לא למדו תמיד הדברים על הסדר, שלפעמים גילה להם סוד אחד של תפילין בתוך הדרוש של הגדלות, או דרוש אחר בתוך הדרוש של מ"ן, וכהנה רבות. ועשה מהם חיבור אחד נאה, דבר דבור על אופניו. וחלק אותם לחלקים, והחלקים לשערים והשערים לפרקים וקרא אותם עץ החיים. והנה הוא גנוז אצלו ט"ו שנה, לא שזפתו עין רואי.

מהרח"ו עם החכם השלם כה"ר יהושע בן נון

עד שנתעורר גדול בישראל אביר הרועים כמהר"ר יהושע בן נון ע"ה, ואף כי היה לזה הרב כמעט כל חמדת ישראל, שהיה אב"ד בצפת, וראש לכל ראשי הישיבות דצפת, ועל פיו יבואו כל ההקדשות של כל הגולה, והוא היה המשביר והמספיק לכל חכמי צפת, ולכל העניים ולהאלמנות, ומלבד זה היה עשיר מופלג בממון. ואעפ"כ היה משפיל עצמו לפני מהרח"ו נר"ו כתינוק, נושק לו ידיו ורגליו, בוכה ומתחנן לפניו שיגלה לו רזי התורה. ונתן לו מתנות למאות, והיה עומד ומשרת לפניו כעבד בפני רבו, מלבישו ומרחיצו מנעילו שופך מים על ידיו. אחר כך נודמן שהלך מהרח"ו מירושלים למצרים, הלך גם כן ריב"ן עמו, כדי למצא חן בעיניו, ולפתותו בענין מסירת זו החכמה. אחר כך הלך ממצרים לירושלים, והלך גם כן ריב"ן. ועם כל זה לא היה יכול לפתותו, להיות שאמר כמהר"ח נר"ו שאין רשות נתונה מלמעלה עדיין. והיה ריב"ן עומד על משמרתו ומצפה לרחמי שמים.

עד שאחר כך נפל כמהר"ח למשכב, והיה מוטל על ערש דוי שנה תמימה, שלא היה יודע בין החיים למות, אז ריב"ן נתן ג' זהובים לאחיו של כמהר"ח, ושמו כהר"ר משה נר"ו, על מנת שיביא לו הספרים, ולהחזירן אחר ג' ימים. מיד הלך כמהר"מ נר"ו והשתדל ופתח בהחבא, והביא לו הספרים, אבל לא כולן. ואפשר שכך היה גזירה למעלה שלא יתגלה כולו כי אם אותו החלק לבד. ותיכף שכר ריב"ן מאה סופרים ונתן לכל אחד ששה ניירות ותכף העתיקו אותו בג' ימים ותכף באותה שעה חזר כמהר"ח לבריאותו, ולא היה ריב"ן יכול להשיג יותר מן אותם הספרים שלא העתיק. ומאותו היום והלאה נתפשטו הספרים בין יחידי סגולה בארץ ישראל לבד.

מהרח"ו עם מי הגיחון

הגאון חיד"א ז"ל בסה"ב "שם הגדולים" (מערכת ח' מספר 21) הביא בזה מעשה נוראה מענין נהר גיחון וז"ל, יען כתבתי לעיל דע"י מעשה הלך מהרח"ו ז"ל לדמשק, רבים שאלו והיתה הפצירה, אכתוב על ספר מעשה זה אף שאין רצוני לכתוב מעשיות, מ"מ להפצרתם אמרתי אגלה מה שקבלתי מרבני זקני עיר הקודש ירושלים ת"ו, ידוע דחזקיה המלך ע"ה סתם את מי גיחון מפני סנחריב, ועד היום ביום הששי בחצות שנסגרים פתחי שערי ירושלים, כי כל הישמעאלים הולכים בעוה"ר לבית המקדש, נשארתי העיר כמעט ריקנית ומשו"ה סוגרים העיר, וההולך שם אצל שער אחד אשר הוא סמוך למגדל שומע קול מים רבים שהולכים מתחת לארץ, ובזמן שהרב מהרח"ו היה בעיר הקודש ירושלים ת"ו בא שר אחד תקיף הנקרא "אבו סיפין" וידע שמלך ישראל סתם מי גיחון, ושאל אם נמצא היום מי שיוכל לפותחו? ואמרו לו הגוים יש חכם שהוא אלהי ושמו רב חיים ויטאל ודאי שהוא יכול לפותחו, ושלא אחריו יום הששי ואמר לו גוזרני עליך שבעוד שהולך הוא לבית המקדש, פתוח תפתח את הנהר הזה שסתם מלך שלכם, והוא נצרך הרבה לעיר ועליך מוטל לפותחו; ואם אין דמך בראשך, מהרח"ו עשה קפיצת הדרך והלך לדמשק, בא אליו רבינו האר"י זצ"ל ובחלום ידבר בו הסכלת עשו, כי זה השר היה גלגול סנחריב וכן נקרא "אבו סיפין" שבערבי פירושו אבי החרבות ואתה יש בכך ניצוץ חזקיה המלך, והיתה שעת הכושר לתקן ולפתוח מי גיחון, כי שלא ברצון חכמים עשה חזקיה הע"ה שהוא מהדברים שלא הודו לו, ובזה היתה אתחלתא דגאולה, והשיבו מהרח"ו לא רציני להשתמש בשמות הקדש, אמר לו האר"י זצ"ל אלו לא נשתמשת לבא לדמשק החרשתי, אבל מאחר שנשתמשת לזה היית יכול להשתמש לפותחו והיה קדוש ה' ותיקון גדול, אמר לו מהרח"ו א"כ אחזור לירושלים לפותחו, אמר לו חליף שעתא ולא זימניה הוא ע"כ שמעתי. והביא אחר זה גם דברי הגט פשוט הנו"ל ע"ש:

מו"ר בעל קול ששון מבטל הקליפה של אבו סיפין

והגאון הרי"ח זיע"א בספר "בן יהוידע" לפסחים (דף נ"ו) הביא דברי החיד"א ז"ל והוסיף וז"ל דע כי אותו השר הנקרא "אבו סיפין" הוא היה מאנשי אמונת הישמעאלים ונקבר פה עיר בגדאד, ומקום קברו הוא ידוע עתה, והוא בסוף מבואות היהודים, מלפנים היה בנוי עליו כפה גדולה, והיה חצר גדול סביבו בבנין נכבד, והיה שם קליפה שהיה מאמינים בו הרבה ומתפללים על קברו, ואותם שיש להם חולי הקדחת היו הולכים לשם ומאמינים שעל ידו תסתלק הקדחת וכיוצא, ואז עי"כ גם נשים של היהודים היו נמשכים להאמין בו, באופן שהיה לו שם גדול, והיתה מתחזקת אמונתם בו יום על יום יותר, עד שבא הרב המקובל מהר"ר ששון מרדכי ז"ל הוא הרב המחבר

ספר "קול ששון" "דבר בעתו" "מזמור לאסף" ושכר חצר אחת, כנגד מקום קבורתו של "אבו סיפין" הנו" ויתבודד שם ועשה ייחודים וכונות עד שבטל כח הקליפה שלו, ולא נשאר להם אמונה בו אפילו הגוים, ולא היה שום אדם נכנס אליו עוד, ונחרבה החצר שלו ונפלה הכיפה וכל אותו הבנין, ונשאר מקומו חרב ושמים ומלא אשפה ונתבטל לגמרי שנעשה כאחד הריקים.

והנה מזה המעשה שכתב הגאון חיד"א ז"ל נראה שהיה למעין ההוא הנקרא בשם מי גיחון שורש גדול למעלה, ואפשר שלכן קוראו בדברי הימים גיחון העליון, ולכן צוה דהע"ה למושוח את שלמה. למלך על ישראל בגיחון, מפני כי המעין הזה שורשו פתוח למעלה ויהיה לסימנא טבא, וגם כי מספר גיחון עולה מזל, רמז למזל העליון שעליו אמרו רז"ל הכל תלוי במזל ואפילו ס"ת שבהיכל, נמצא לפי דברי רבינו האר"י זצ"ל במעשה הנו" שפתיחת נהר גיחון הוא אתחלתא דגאולה, בזה יובן. ויתן עז למלכו וירם קרן משיחו, ע"ז גימ' גיחון, יתן פתיחתו תחלה ובו ירום קרן משיחו, כי בו יהיה אתחלתא דגאולה עכ"ד. ויען כי נדון זה אינו מעניינינו לא ראיתי להאריך בו כפי הצורך בלי"ן במקום אחר נאריך כראוי בס"ד:

ר' ניסים נחום רוצה לפתוח מי גיחון

בהקשר לזה סיפר מו"ר הגאון המקובל כמוה"ר יצחק כדורי זצ"ל ששידוע הרב ניסים נחום זצ"ל עשה בכל כוחו לקרב את הגאולה ופתח ישיבה למקובלים ועוד... ופעם אחת נתעורר ג"כ לפתוח את מי גיחון בכל מיני אופנים ואחד מהדברים שעשה קרא לאיזה אשה שאומרים הגוים שהיא בקיאה בכל מיני כוחות וראו אצלה פלאות ואמר לה תגידי לי מה את רואה כאן למטה במעיין "מי גיחון" והסתכלה בכשפיה וראתה שם איזה טס של כסף ויש בו איזה שמות שכתובים בו כל מיני דברים אבל היא לא יודעת לקרוא אותם וכל ההשתדלות לא הצליחו וכנראה עד שיבא הזמן והכל תלוי בנו אם נעשה תשובה שלימה. ע"כ.

אין לסמוך אלא על שמונה שערים שסידר מהרש"ו

והא לך מ"ש הרב הגדול מהר"י אזולאי ז"ל בשם הגדולים ז"ל, מהר"ר חיים ויטאל בישראל גדול שמו זצ"ל, והיה תלמיד בפשט מהרב מהר"ם אלשיך ז"ל, וכו', והוא קבל מרבינו האר"י זצ"ל חכמת האמת וכתב אשר שמע מפי רבו בספר עץ החיים כ"י כמפורסם. ויען אבדורי אבדור כתבי הקודש על ארבע כנפות הארץ, בכמה מיני סדרים ונוסחאות אמרתי אעלה בקצר אמין להודיע לבני אדם, הנה רבינו האר"י ז"ל צוה ששום אחד מתלמידיו לא יכתוב זולת מהרח"ו, אך הם לחשקם בתעלומות חכמה היו כותבים, ומאלו הקונטרסים משאר תלמידים נתהוו טעיות ונוסחאות, ועוד כי מהרח"ו לא נתן רשות להעתיק מכתביו לשום אחד וחלה חולי גדול וכבד ועל ידי ממון לקחו מבני

ביתו ת"ר ניירים ונתנום למאה סופרים והעתיקום במהירות בעוד שלשת ימים וזו סיבה שנית לטעויות ושינויים. וזה שלשים שנה ויותר שיצאו לאור שמונה שערים מסודרים מבן מהרח"ו מהר"ר שמואל, ועליהם יש לסמוך, אך אין בשערים הנ"ל מהדורא בתרא, כי מהרח"ו צוה לגנום בקברו, ורבנן קדישי אשר בדור על ידי יחודים הוציאו מקברו ברשותו על ידי שאלת חלום, ובאה ליד מהר"ר יעקב צמח ומהר"ר מאיר פאפירש כ"ץ.

ולכן תמצא בספר דרך עץ החיים שסדר מהר"ם הנזכר מהקדמות וזה הספר קורין אותו הכל עץ החיים חידושים רבים ועמוקים אשר אינם בשער ההקדמות אשר סידר מהר"ש ויטאל הנז' כי לא היה ביד מהר"ש המהדורא בתרא ולכן הרוצה ללמוד בספרים היותר מדויקים ילמוד השמונה שערים שסדר מהר"ש ודרך עץ החיים שסידר מהר"ם פאפירש הנקרא ע"ח שבו המהדורא בתרא. אך לענין המהדורא קמא לשון שער הקדמות הוא יותר מיופה ומסודר, ונראה שלשון שער ההקדמות הוא מהדורא אחרת מציעתא. גם ספר מבוא שערים היה עם מה"ב, כי לא היה ביד מהר"ש הנזכר. וספר אוצרות חיים הוא סידור מהר"י צמח והוא מובלע הלשון ממש בתוך ספר דרך עה"ח להרמ"פ הנזכר. ואני הצעיר ראיתי בארץ מצרים השמונה שערים מכ"י מהרח"ו עצמו, רק דמהרח"ו סידר שער הפסוקים ומצות שער אחד ושער אחד אשר נמצא מטהרת יד הקדש האר"י זצ"ל עצמו. גם בסוף כל שער יש קונטרס מאשר שמע מהרח"ו משאר החברים ששמעו מהרב, וזה עשאו קונטרס מיוחד בסוף כל שער, ובנו מהר"ש לקח השער אשר נמצא מכ"י האר"י, וגם הקונטרס שבסוף כל שער הנזכר וסידר ועירב הכל באחד והלך בסדר הרב אביו, רק שחילק שער הפסוקים ושער המצות לשנים והיו ח' שערים. גם ראיתי מכ"י מהרח"ו כמה חבורים בכל חכמה. וספר עץ הדעת טוב דרשות על כל התורה ממנו ע"ד פרד"ס. גם חידושים על הש"ס והתוספות מכתב ידו.

מתי נולד מהרח"ו

ובספר החזיונות הנזכר כתב שנולד מהרח"ו שנת הש"ג ודמשק מנוחתו שנת הש"פ, גם ראיתי פתקא מכתב יד מהר"ם אלשיך עצמו וכתוב בה שבכח אשר נסמך ממרן מהר"י קארו הוא סומך את מהרח"ו יורה יורה ידיו ככל דיין מוסמך והזמן כ' אלול שנת הש"ן. וכו' ע"ש.

עוד כתב שם באות י' וז"ל רבינו האר"י זצ"ל, בישראל גדול שמו ניצוץ משה רבינו ע"ה. אפס קצה מעלותיו כתב מהרח"ו זצ"ל בהקדמת עץ החיים. ועוזו נוראותו כתובים בספר עמק המלך ומצרף לחכמה וספר שבחי האר"י. והיה לו רוח הקדש ובקי בכל חכמה. וראיתי בכ"י מהרח"ו זצ"ל טופס הסכמה מרבני מצרים משנת שי"ח וחתום הרב האר"י שם. עוד ראיתי במגילת סתריו של

מהרח"ו מכ"י ממש כי כל מה שקיבל מהאר"י היה בשנה אחת וקצת ירחין והם שנת של"א ושל"ב עד יום ה' אב שנלקח ארון האלהים בעוה"ר זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל.

עוד כתב הרב הנז' ז"ל רבים אמרו דכשבא אלמוד עם רבינו האר"י זצ"ל היה יותר גדול בשנים מהרב ז"ל ושכך מצאו כתוב בכתבים. ואני ענית' שאני הצעיר זכיתי וראיתי ספר חזיונות ממהרח"ו ז"ל מכתבת ידו וכתוב שם שנוולד שנת הש"ג, והוא כשבא אצל הרב היה בתחלת שנת של"א וכפ"ז היה לו כ"ח שנה. ובשנת של"ב יום ה' לאב נלקח ארון האלהים רבינו האר"י זצ"ל והיה בן ל"ח שנה. ובוא וראה שכל החכמה למד בשנה ועשרה חדשים והוא לפלא. אך כבר נודע שהרב השקוה למהרח"ו ז"ל מבארה של מרים בים טבריה ונתישבה החכמה בקרבו ובצירוף נשמתו העליונה והרב הקדוש המלמדו להועיל זיע"א, עכ"ל.

עוד כתב הרב הנז' (החיד"א) ז"ל וז"ל עין החיים חיבר מהרח"ו זצ"ל בחכמת האמת ממה שקבל מרבו רבינו האר"י זצ"ל, והוא שם כולל לכל ספריו, ואחר כך פתח כמה שערים שער ההקדמות שער הכוננות וכו', וכבר בנדפס מערכת ח"ת כתבתי מענינו, ומפני שמהרח"ו קרא שם כולל עין החיים. לכן הרב המקובל המופלא מהר"ר מאיר פאפירש כשסידר הכתבים שהיו בידו וקבלם מרבו הרב המקובל מהר"ר יעקב צמה, כי כתבי מהרח"ו עצמו היו ביד בנו מהר"ש ויטאל ולא היו זזים מביתו כלל רק אבדורי אבדור הכתבים בערבוביא, כמ"ש בנדפס שם מערכת ח"ת, והרב מהר"ם פאפירש הנוכר הלך לדמשק וראה בבית מהר"ש ויטאל הספרים ולקח שמץ מנהו מהסדר, ובחזרתו לעה"ק ירושלים סידר סדר נכון לכל הכתבים עם מהדורא בתרא שלא היתה ביד מהר"ש ויטאל, ולכלם קרא בשם עין החיים, אך בחלקו"ת כי לספר ההקדמות קראו דרך עין החיים ולספר הכוננות קראו פרי עין החיים, ולפירוש פסוקים וכו', קרא נוף עין החיים וחילקו ויש בו נוף שני נוף ג' וכו' עדר עדר לבדו, עכ"ל.

עוד כתב הרב הנז' (החיד"א) באות ק' ז"ל וראיתי בכתבי הרב הרמ"ז שהוא היה נוהר לקרות שום ספר קבלה כ"א כתבי האר"י זצ"ל כפי אשר קיבלם מרבו מהר"ב הלוי שהיה קרוב לגורי האר"י ואף ספרי הרמ"ע לא היה קורא, עכ"ד הרמ"ז. ועוד רעה חולה כי מי שהוא מוחזק לנאמן בכתבי האר"י צריך חקירה גדולה, כי ידעתי נאמנה מקובלים מוחזקים מנאמני ארץ מוסמכים מגאוני ארץ ועד אחרון נתגלה שהם והסומכים אותם היו קוראין בכתבים אחרים, ושומר נפשו ירחק עד חקור דבר דהספר שלומד והחכם המלמדו נאמנו מאד, וה' הטוב לא ימנע טוב להולכים בתמים, עכ"ל.

עוד כתב הרב הנז' (החיד"א) ז"ל באות ע' ז"ל עמק המלך נדפס משנים קדמוניות בקבלה, וכתוב שם שהוא מגורי האר"י זצ"ל, ויצאו עליו עוררין, ושמעתי שלא באו לידו כתבים אמתיים, והרב

עיר וקדיש מוהר"ר חיים הכהן ז"ל תלמיד רבינו מהרח"ו ז"ל בהקדמת ספרו מקור חיים פירוש להלכות ציצית ותפילין מהש"ע דרך קשתו על הספר הנו'. לכן הצנועין מושכים ידיהם מלקרות בו ובספר נובלות חכמה להרב יש"ר, ועיין מ"ש הרמ"ז באגרות אשר בדפוס דף מ"ב ע"א שרומז ומחוי במחוג והמשכיל יבין, וכבר כתבתי כמה פעמים שהרוצה ללמוד בכתבי רבינו האר"י זצ"ל האמיתיים יעסוק בשמונה שערים שסידר הרב מהר"ש ויטאל בן רבינו מהרח"ו ז"ל ובספר דרך עץ החיים למהר"ם פאפירש ז"ל שנדפס מקרוב כמה פעמים בפולין, וספר אוצרות חיים כ"י מצאו הרב מהר"י צמח ז"ל מכתיבת מהרח"ו ז"ל וכלו הוא כלול בדרך עץ החיים הנו' בין הפרקים, גם עולת תמיד שסידר מהר"י צמח ז"ל בכוונת העיד שהוא מכתיבת יד מהרח"ו ז"ל, וכבר כתבנו כמה פעמים שמז"ה מהר"א אזולאי ומהר"י צמח ז"ל עשו הפסקות ויחודים, עד שהרב מהרח"ו ז"ל נתן להם רשות להפור בקברו ולהוציא משם הכתיבות שצוה הוא ז"ל לגנון והוציאו משם, ומכתבים אלו הם המהדורא בתרא של דרך עץ חיים וספר עולת תמיד הנזכר שלא היו בידו של הרב מהר"ש ויטאל ז"ל, וכל זה נתברר לי הצעיר באמת אחר החיפוש בכמה ספרים כ"י, וגם מדברי הרב מוהר"ר משה ויטאל ז"ל בן הרב מהר"ש ויטאל הנזכר, שראיתי כתב ידו ממש שכתב בסגנון זה על איזה קונטרס זהו ממר זקני מהרח"ו ז"ל ונמצא ביד זולתנו, מכ"י מר זקני ז"ל, ויותר מזה נתברר לי הדבר מאד ודי בזה. ודע שחברו ספרים הרב מז"ה והרב מהר"י צמח ז"ל על הזהר מכתיבות הנו' שמצאו בקבר מהרח"ו ז"ל, ונראה שלא היה רצון ה' שיתגלו ונאבד לגמרי הספרים הנו', וכל האמור ידעתי נאמנה בבירור, עכ"ל.

עוד כתב הרב הנו' (החיד"א) ז"ל וז"ל בענין ספרי קבלה גליתי טפח בנדפס במערכת ח' ובמערכת ק' ע"ש, וראיתי למהר"י צמח שכתב בהקדמת פירושו לאדרא שחיבר נגיד ומצוה בתחלה בקצרה ועלה על דעתו להדפיסו ולהפיק רצון החברים, וכתב וז"ל ובא אלי חלום קשה עד מאד והזהירו אותי מאד שאזהר ואשמר לבלתי שים אותו בדפוס עכ"ל. והרב מז"ה חיים הכהן תלמיד מהרח"ו זצ"ל בהקדמת ספר מקור חיים כתב וז"ל חלפו תורות עברו חק להדפיס מאמרי האר"י ז"ל. וראיתי אחרי רואי לאשר הביא אלוה בידו הוא עמק המלך לא די כל זה הוא בדרך גנבה כי מעולם לא יצא מתחת ידי הקדוש ז"ל דברים אלו ולא במסירה פה אל פה, אלא שכתב אותם לשמו ועשה עצמו מפרש דברי האר"י ז"ל ומאמרי הזהר. והנה מעולם האר"י לא למד תורה זולת להקדוש הר"ח ויטאל ז"ל, והעשרה היושבים עמו אין לומדים מפי האר"י ז"ל רק אומר הקדמה אחת ומסתלק כדרך משה רבינו ע"ה, וכולם לומדים עם הקדוש הר"ח ויטאל זלה"ה. ומעולם לא כתב האר"י זולת הקדמה אחת לענין קשר עם הצדיקים, הנה היא כתובה בספר עץ החיים מידי האר"י ז"ל ותו לא מידי, הכל מיד הקדוש הרב ר' חיים ויטאל זלה"ה מורי ורבי. ובעמק המלך מפרש

אשר לא כן, והלא אפי' ההקדמות של הדרושים שמסר האר"י ז"ל לרב הנז' ד' דרושים מהם גזר עליו בכח נח"ש שלא יוציא אותם מפיו כלל והם דרוש א"ק ומאמר תלת רישין וכו'. כך אמר לי הרב מפיו, ומי התיר לזולת להעלות אותם בדפוס להתעולל בהם ערלי לב וכו', ומה לעשות דאמסר עלמא לטפשאי וכו'. כלל הדברים כי היודע כתיבת ידי הרב זלה"ה אותם יראה ויסמוך עליהם לא על הזולת, ולא מדרכי דברתי עד הנה רק למען ינצלו כל יראי ה' מהעונש, ואני את נפשי הצלתי עכ"ל. וכאשר ישתכל המשתכל בדברים אלו יקרע סגור לבבו איך הותרה הרצועה להדפיס ספרי קבלה, ואין מקיץ ואין יודע ואש תוקד בקרבי על ענינים אלו ואביזרייהו.

אך האיש הנלבב ישמור עצמו הן שלא ללמוד כי אם בשמונה שערים שסידר מהר"ש ויטאל, וספר דרך עץ החיים וספר מבוא שערים וספר אוצרות חיים דוקא, כי רבו כמו רבו ספרים מלוקטים ואומרים שהם מהאר"י זצ"ל, ויש לחוש שמא עירבו מזולתו, כאשר נמצא כמה פעמים בתוך דרושי האר"י ערב רב עלה אתם, והן להרחיק עצמו מלהיות בעצת מדפיסי ספרי קבלה השומע ישמע ועליו תבא ברכת טוב עכ"ל. וכתב עוד זו"ל, ומ"ש מהר"ח כהן שרבינו האר"י ז"ל מעולם לא כתב וכו' כמו שהבאתי לשונו לעיל. נראה שכונתו מיום שבא מהרח"ו ז"ל, אבל מקודם כתב קצת. וכל אשר מצא כתוב מהרח"ו מכתבת ידו יד הקודש עשאו שער בפני עצמו. ואני ראיתי מכ"י מהרח"ו ז"ל עצמו. עכ"ל.

ביאור ההפטר

הקשר בין ההפטר לפרשה

בהפטר מסופר על מות עוזא שהתקרב יותר מדי לארון, וזה מעין הפרשה שמסופר בה על מיתת נדב ואביהו שהתקרבו לפני ה' יותר מדי.

תוכן ההפטר

דוד המלך החליט להעלות את ארון ה' מקרית יערים לעיר דוד שהיא ירושלים, ושכחו מה שכתוב בתורה שאת הארון נושאים הלויים בכתף,

לקחו עגלה חדשה ושמו עליה ארון ה', "אחיו" הלך לפני הארון להנהיג את העגלה, וב' בני אבינדב נהגו את הבקר, ואילו "עוזא" הלך בצד העגלה, באמצע הנסיעה, הבקר הזיז את הארון, עוזה פחד שהארון יפול והושיט ידו לאחוז בו, ה' כעס עליו והמיתו כי היה צריך לדעת שאם הארון נשא את נושאו, בודאי שישא את עצמו ולא יפול,

כשראה דוד את זאת פחד להביא את ארון ה' אליו, והעביר אותו לבית עובד אדום, ה' בירך את בית עובד שאשתו ושמונה כלותיה ילדו כל אחת ששה בכרס אחד, כששמע זאת דוד החליט להעלות את ארון ה' לירושלים, הפעם לא טעו, והלויים נשאו את ארון ה' על כתפיהם,

דוד וכל ישראל רקדו ושרו ושמחו שמחה גדולה, כשהארון הובא לבית דוד, מיכל בת שאול הסתכלה מהחלון וראתה איך דוד מזלזל בעצמו, רוקד ומפזז כאחד העם, ובייתה אותו בלבה. כשהעמידו את הארון במקומו דוד בירך את העם חילק להם מתנות ושלחם בשלום לביתם,

שמואל ב' פרק ו'.

א כשדמליכו את דוד בחברון נאספו עליו רבים וזו היתה אסיפה ראשונה, וכאן היה אסיפה שנייה (רש"י) לזה אמר

וַיִּסַּף עוֹד דָּוִד [א] לֵאסוּף אֶת־כָּל־בַּחֹר אֶת הַנִּבְחָרִים בְּיִשְׂרָאֵל שְׁלֹשִׁים

אַלְף הֲעֵלֹת אֶת הָאֲרוֹן (מ"ד): בַּוִּיקָם וַיִּלְךְ דָּוִד וְכָל־הָעָם אֲשֶׁר אִתּוֹ

מִבְּעַלְי יְהוּדָה הִיא קְרִית יַעֲרִים שְׁנֵאסְפוּ שָׁם לְהַעֲלֹת מִשָּׁם אֶת אֲרוֹן

הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר־נִקְרָא לוֹ לֵארוֹן שֵׁם וּמָהוּ הַשֵּׁם יְיָ הַיְהוָה צְבָאוֹת (דש"י)

וַנִּקְרָא כֹךְ כִּי יֵשֵׁב הַכֹּהֲנִים שְׁהִיא הַשְׂכִּינָה שׁוֹרָה עָלָיו (ת"י) [ב]: גַּוַּיִרְבָּבוּ

עיונים והארות

(לפי האברבנאל), שמלבד האסיפה שאסף דוד כל בחור בישראל למלחמה בפלשתים, או כדי להמליכו, אסף עוד אנשים, כדי להעלות הארון מקרית יערים לירושלים. והטעם שאסף דוד בחורים, שהיה חושש שמא יתנכלו הפלשתים לנושאי ארון ה'. או יתכן שקיבצם, כדי לפזז ולכרכר לפני הארון כפי שהוא עצמו עשה. שכל אותו זמן שארון ה' היה בקרית יערים, השתוקקו ישראל לראות הארון חוזר למקומו הראוי לו.

ויוסף עוד דוד - ר' ברכיה בשם ר' אבא בר כהנא תשעים אלף זקנים מינה דוד באותו היום, הדא הוא דכתיב בחור, כל בחור את בחור. (ילק"ש).

ב. ואח"כ פירש שם ה' צבאות יושב הכרובים עליו נקרא הארון שם ומה שנזכר שם הארון בזה השם במקום זה מה שלא נזכר כן במקום אחר לפי שנתקדש שמו של הקב"ה עליו בהיותו בשדה פלשתים (רד"ק).

א. ויוסף עוד דוד, מובא בספר מעם לועז - דבפרק הזה מלמדנו הכתוב, שתכלית כיבוש ירושלים, לא היתה להרחיב ממלכתו, אלא להופכה למקום המקדש שבו יובא הארון שהיה עד עכשיו נודד ממקום למקום, ומיד לאחר שכבש את ציון (ירושלים) הלך להביא לשם הארון, וזהו שכתוב: "ויוסף עוד דוד את כל בחור בישראל שלושים אלף". והכתוב מלמדנו שדוד אסף עוד את כל בחור בישראל שלושים אלף, שאף על פי שהיו עמו רבים מבני ישראל במלחמתו עם פלשתים - הוסיף עוד שלושים אלף, כדי להעלות את הארון.

ויוסף - יש מפרשים, שבעת שראה דוד את הפלשתים מתחזקים כנגדו למלחמה, עשה שני דברים. האחד - חיזק את צבאו והוסיף עליו שלושים אלף בחור. והשני דאג להעלות ארון ברית ה' שעשה שפטים בפלשתים, ויהיה עכשיו מגן לצבאות ישראל, וזהו שאמר הכתוב

אֶת-אֲרוֹן הָאֱלֹהִים אֵל ^{על (מ"ג)} -עֲגֹלָה חֲדָשָׁה [ג] וַיִּשְׁאַהֲוּ הַבֶּקֶר נִשְׂאוּ
 וּמִשְׁכּוֹ אֶת הָעֲגֹלָה עִם הָאֲרוֹן אֲשֶׁר עֲלָיו מִבֵּית אַבְיִנְדָב אֲשֶׁר בְּגִבְעָה וְעִזָּא
 וְאַחִיו בְּנֵי אַבְיִנְדָב נְהֻגִים נִהְגוּ אֶת הַבֶּקֶר הַמוֹשְׁכִים (מ"ד) אֶת-הָעֲגֹלָה
 הַחֲדָשָׁה: ד וַיִּשְׁאַהֲוּ עַל יְדֵי הַבֶּקֶר שֶׁמִּשְׁכּוֹ אֶת הָעֲגֹלָה מִבֵּית אַבְיִנְדָב אֲשֶׁר
 בְּגִבְעָה עִם אֲרוֹן הָאֱלֹהִים וְאַחִיו לְבַד הַלֶּךְ לְפָנֵי הָאֲרוֹן וְעוֹזָה הַלֶּךְ
 מִצַּד הָאֲרוֹן [ולכן רק הוא הרגיש שהבקר שמטו את הארון, ואחיו לא הרגיש] (מ"ה): ה וַיִּדְוְדוּ וְכָל-
 בֵּית יִשְׂרָאֵל מִשְׁחֻקִים שִׁמְחִים לְפָנָיו אֲרוֹן יְהוָה בְּכָל כְּלֵי שִׁיר הָעֲשׂוּיִים
 מֵעֵצֵי בְרוֹשִׁים (מ"ו) וּבְכַנָּרוֹת וּבְנִבְלָיִם וּבְתַפִּים וּבְמִנְעֵנְעִים כְּלֵי
 זָמֵר הַגּוֹרְמִים לְאָדָם לִנְעֻעַ גּוֹפוֹ וּלְרַקֵּד וּבְצִלְצְלִים שְׁנֵי כְלֵי נְחוּשֶׁת הַמְקִישִׁין זֶה בְּזֶה וּמִשְׁמִיעִים קוֹל
 גָּדוֹל (מ"ז): ו וַיָּבֹאוּ עַד-גִּזְרֵן נָכוֹן מְקוֹם [מִישׁוֹר] שֶׁשְּׁמוֹ נְכוֹן (מ"ח, וְעִין ת"י) וַיִּשְׁלַח עֲזָא
 הוֹשִׁיט אֶת יָדוֹ אֶל-אֲרוֹן הָאֱלֹהִים וַיֹּאחֲזוּ בּוֹ כִּי שָׁמְטוּ הַבֶּקֶר כִּי נִעְנְעוּהוּ
 מִמְקוֹמוֹ וַחֲשַׁב עוֹזָה שִׁפּוֹל מִהָעֲגֹלָה (מ"ט): ז וַיִּחַר-אַף יְהוָה בְּעֲזָה [ח] שֶׁלֹּא הֵאמִין בֵּה' וַחֲשַׁב

עיונים והארות

האבות ללוים התקדשו אתם ואחיכם והעליתם את ארון וגו', כי למבראשונה לא אתם פרץ ה' אלקינו בנו כי לא דרשנוהו כמשפט". (רש"י).

ד. ויחר אף ה' בעוזה - (ילק"ש) ר' יוחנן ור"א, חד אמר על עסקי של, וחד אמר על שעשה צרכיו בפניו. וימת שם עם ארון, מה ארון קיים לעולם, אף עוזה בא לעולם הבא (סוטה ל"ה).

ג. אל עגלה חדשה - טעה בדבר שאפילו תינוקות של בית רבן יודעין אותו, "כי עבודת הקודש עליהם בכתף ישאו" (במדבר ז'), ולפי שאמר "זמירות היו לי חוקיך בבית מגורי" (תהלים קי"ט), נענש לבא לידי כך, ומת עוזה על ידו, לפיכך כשהביאו מבית עובד הביאו בכתף, שנאמר (דהי"א ט"ו) "ויאמר להם אתם ראשי

שִׁפּוֹל אֲרוֹנוֹ לָאָרֶץ וַיִּכְהוּ שֵׁם הָאֱלֹהִים עַל־הַשָּׁל עַל הַמַּעֲשֵׂה שֶׁעָשָׂה בַשֶּׁגֶגֶה וַיָּמָת
 שֵׁם עִם סְמוּךְ לְאֲרוֹן הָאֱלֹהִים (מ"ז): ה וַיַּחַר לְדָוִד [ה] דוּד כַּעַס עַל עֲצָמוֹ (מ"ד)
 עַל אֲשֶׁר פָּרִץ יַהֲוֶה פָּרִץ שִׁבַר (מ"ז) בְּעֵינָהּ וַיִּקְרָא לְמָקוֹם הַהוּא
 פָּרִץ עֵינָהּ הַשִּׁבַר וְהַמְכָה שֶׁהִיתָה עַל עוֹזָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה: ט וַיִּרְא דָּוִד אֶת־אֲרוֹן

עיונים והארות

בכתף, שנאמר ויקרא דוד לצדוק ולאביתר הכהנים וללוים לאוריאל עשיה ויואל שמעיה ואליאל ועמינדב וגו' כמשפט וגו' כאשר צוה משה כדבר ה' (סוטה ל"ה).

ר' ברכיה בר כהנא בשם ר' אבא בר כהנא תשעים אלף זקנים מינה דוד ביום אחד ולא מינה אחיתופל עמהם, והוה ארונא טעין כהניא לרומה וטרף להון לארעה, שלח דוד ואייתי לאחיתופל, אמר ליה לית את אומר לי מה נעביד לדין ארונא. אמר ליה שאל לאילין חכימיא דמנייתא, אמר ליה דידיע למיקמיתיה ולא מוקים ליה יהא סופיה למחנקא. אמר ממליא דמיניקייא אמרין בכל יומא בכנישתא לא הוית ידיעת, ולבני קהת לא נתן כי עבודת הקדש עליהם בכתף ישאו.

ויחר לדוד, א"ר אלעזר שנשתנו פניו כחררה. דרש רבא מפני מה נענש דוד, מפני שקרא לדברי תורה זמירות, דכתיב זמירות היו לי חקיך. אמר לו הקב"ה דברי תורה שכתוב בהן התעיף עיניך בו ואיננו אתה קורא אותם זמירות, הריני מכשילך בדבר שאפילו תינוקות של בית רבן יודעים.

ויחר אף ה' בעוזה - הנה אחד ממלאכי רעים חיצונים בקש לפגוע בו, אך ה' לא רצה כי אם ויכהו שם האלקים בעצמו, היא שכינה שבארון. והטעם הוא כי לא במזיד היה שיניחהו למות ביד חיצונים, כי שגגה היתה, וזהו תדע למה ויכהו שם האלקים על כי שגגה היתה, וזהו על השל. (אלשיך).

ויחר אף ה' בעזה - עזה גימטריא אף עם הכולל והוא צודק ויחר אף בעזה כי שמו נאה לחרון אף.

שם עם ה' צבאות, מובא במסכת בבא בתרא יד: אמר רב הונא: מלמד שלוחות ושברי לוחות מונחים בארון. אמר המהרש"א ז"ל: כי הלוחות הם מעשה ידיו, והן אותיות של שמו יתברך, שהתורה היתה כתובה לפניו טרם שניתנה לבני ישראל, באש שחורה על גבי אש לבנה. ואמר ה' צבאות, על שם שני צבאות עליונים ותחתונים, לוחות הקיימים כמו צבא של מעלה - והשבורים כמו צבא של מטה, ההווה והנפסד.

ה. ויחר לדוד - (ילק"ש) אמר ליה אחיתופל לדוד היה לך ללמוד ממשה רבך שלא נשאו הלויים את הארון אלא בכתף. חזר דוד והעלו

יְהוָה בַּיּוֹם הַהוּא וַיֹּאמֶר אֵיךְ יָבֹוא אֵלַי אֲרוֹן יְהוָה הֲרִי אִי אִפְשֵׁר
 לַהֲיוֹת נֹזֵהר בַּקְדוּשֹׁתַי: ^י וְלֹא-אָבָה וְלֹא רָצָה דָּוָד לְהַסִּיר אֵלָיו אֶת-אֲרוֹן
 יְהוָה עַל-עִיר דָּוָד וַיִּטְהָרוּ דָּוָד נָטָה אוֹתוֹ מִדֶּרֶךְ עִיר דָּוִד לְבַיִת עֲבָד-אֲדָוִם
 הַגִּתִּי שְׁהִיָּה גַר בְּעִיר גַּת (מ"ז): ^{יא} וַיֵּשֶׁב אֲרוֹן יְהוָה בַּיִת עֲבָד אֲדָוִם הַגִּתִּי
 לְזֵוּ הִיָּה, וּמִן הַשּׁוֹעֲרִים הִיָּה (רש"י, מ"ז) שְׁלֹשָׁה חֳדָשִׁים וַיְבָרְךָ יְהוָה [ו] אֶת-עֲבָד
 אֲדָוִם וְאֶת-כָּל-בָּיִתוֹ: ^{יב} וַיִּנָּד לְמַלְךְ דָּוָד לֵאמֹר בְּרַךְ יְהוָה
 אֶת-בַּיִת עֲבָד אֲדָוִם וְאֶת-כָּל-אֲשֶׁר-לוֹ בְּעַבְדוֹ אֲרוֹן הָאֱלֹהִים
 שׁוֹשֵׁב בְּבֵיתוֹ וּמְקוֹדֵם לְזֶה לֹא הִיָּה לוֹ הַבְּרָכָה הַזֹּאת וַיִּלְךְ דָּוָד וַיַּעַל אֶת-אֲרוֹן
 הָאֱלֹהִים מִבַּיִת עֲבָד אֲדָוִם עִיר דָּוָד הִיא צִיּוֹן בְּשִׂמְחָה (מ"ד): ^{יג} וַיְהִי

עיונים והארות

בכרס אחד, שנאמר פעולתי השמיני כי ברכו אלקים וגו' כל אלה מבני עובד אדום ובניהם ואחיהם איש חיל בכח לעבודה. כתיב ששים ושנים לעובד אדום, דהות כל חדא מנהון ילדה תרי בכל ירחא, הא כיצד, טמאה שבעה וטהורה שבעה וילדה, טמאה שבעה וטהורה שבעה וילדה, ששה עשר בכל ירח לתלתא ירחין הא ארבעין ותמניא, והיא שיתא הא חמשין וארבע, ותמניהון הא שיתין ותריין (ברכות ס"ו, ירוש' פרק החולץ).

ו. ויברך ה' - (ילק"ש) מפני התרעומת, וזה אחד מן הדברים שהיו ישראל מתרעמים עליהם והיו אומרים מיני פורעניות הם, ואלו הם, הקטורת והארון והמטה. אמרו הארון הזה של פורענות, הוא הכה את עוזה ואנשי בית שמש, לפיכך ידעו שהוא של ברכה, שנאמר ברכ' ה' את בית עובד אדום (מכילתא).

מה היא הברכה שברכו, אמר רבי יהודה בר ביזנא זו חמות ושמונה כלותיה שילדו ששה

כִּי צָעְרוּ הַלְכוּ נְשָׂאֵי אֲרוֹן-יְהוָה שֵׁשֶׁה צְעָרִים פְּסִיעוֹת וַיִּזְבַּח שׁוֹר וּמְרִיא [ז] שׁוֹר מְפוֹטֵם (מ"ז): יד וְדָוָד מְכַרְכֵּר [ה] מֶרְקֵד (רש"י) וּמִשְׁבַּח (ת"י) בְּכָל-עֵז

עיונים והארות

השירות והתשבחות לשמו ית' בקדושה ולבטל השנית ע"י העינוי שהיה בו וכתבנו בעניותנו בספרי הקטן פני דוד פ' נשא כי זה רמז בכת"ף ישאו דע"י התורה שנתנה בכ"ב אותיות יכניעו לי, שג' ת"פ ואפשר דעתה דוד הע"ה שקיים, בכת"פ ישאו גם הוא היה מכויין והיה מכרכ"ר ג' ת"פ להכניעה בכח התורה וזהו הרמז מכרכ"ר בכל ע"ז היא התורה. ורז"ל אמרו מכרכר שהיה אומר כירי רם. וכתב בהקדמת מהר"א גאלאנטי צ"ל דדהע"ה היה מתקן ע"י השירות הירך וכמ"ש בזה ע"פ נעימות בימינך נצח והארכנו בזה במ"א וזהו כירי רם אותיות ירכ"י רם שהיה מכויין לתקן הירך ולהשפיל עמלק גימט' מר ולהוציא את בלעו מפיו והוא מרומים וזהו ירכי רם. (צוארי שלל).

וְדָוָד מְכַרְכֵּר בכל עוז לפני ה' (ו, יד) - מסופר על הצדיק רבי זושא מאניפולי צ"ל, שפעם עברה ליד ביתו תהלוכת נישואין. ראה רבי זושא מהחלון את התהלוכה, יצא מהבית, ורקד בשמחה רבה בתוך הרחוב לפני החתן והכלה. כשנכנס בחזרה לביתו, העירו לו בני הבית, שלא נאה הדבר לפניו, ואין זה לפי כבודו לצאת ולרקוד לשם איזו חתונה.

הַשֵּׁיב להם רבי זושא: אספר לכם מעשה. כשהייתי בנעורי תלמידו של הרב הקדוש רבי יחיאל מיכל צ"ל, המגיד מזלוטשוב, חירף אותי פעם רבי הקדוש. אחרי כן פייס אותי ואמר: ר' זושא! תמחול לי על שבזיתי אותך. השבתי: רבי! אני מוחל. קודם שהלכתי לישון בא

ז. **וַיִּזְבַּח שׁוֹר וּמְרִיא** - וכתוב שבעה פרים ושבעה אילים, א"ר פפא בר שמואל על כל פסיעה ופסיעה שור ומריא, ועל כל שש פסיעות שבעה פרים ושבעה אילים. אמר ליה רב חסדא לרב אסי אם כן מלאת כל ארץ ישראל במות, אלא אמר רב חסדא על שש פסיעות שור ומריא, ועל כל ששה צעדים של שש פסיעות שבעה פרים ושבעה אילים. (ילק"ש).

ה. **בַּמֶּדְרֵשׁ** (במ"ר פ"ד, כ): מהו "מכרכר", שהיה מקיש ידיו זו על זו וטופח ואומר כירי רם וכו'. ועיין ש"ס חולין קלט: וברש"י דמבואר ד"קירי" הוא אדון, ו"כירי" הוא עבד. וע"ש בתורת חיים דהקשה דמהמדרש לפנינו משמע ד"כירי" הוא לשון אדון, והוא תואר למלך רם ונישא; השי"ת. וכן ייסד מרנא רבנו יוסף חיים ז"ל (הקפות לשמח"ת): "כירי" רם כירי רם, על יד משה בן עמרם.

וְדָוָד מְכַרְכֵּר בכל עז לפני ה' - שמעתי רמז דדוד היה מכרכר להכניע פ' כי מכרכר ג' ת"פ במספר לילית עכ"ד ואני אבא ומלאתי את דבריו כי כתבו המקובלים דל"י מיללת בשמה ומחלת משוררת במחולות ולהכניע הראשונה צריך לשמוח שמחה של מצוה ולשורר לפני ה' ולהכניע השנית צריך להתענות עכ"ד וכד הוינא טליא רמזתי בזה פ' למנצח על מחלת לענות כלומר לנצח למחלת היא השנית לענות כי כשיתענה תכנע. וכן דוד הע"ה כשהיה מעונה רעב וצמא והלך בצערות"ה היה משורר שירות ותשבחות. ואפשר שכונתו לבטל הראשונה ע"י

בכל כוחו (מ"ז) **לפני יהוה ודוד חגור אפוד בד** מלבוש עשוי כדמות האפוד של כהן

גדול (מ"ד): **טו ודוד וכל בית ישראל מעלים את ארון יהוה**

בתרועה ובקול שופר לעורר שמחה וגיל (מלבי"ם) [כי כך היו נוהגים כשממליכים מלך]:

טז והיה ארון יהוה בא עיר דוד ומיכל בת שאול נשקפה

הביטה (מ"ט) **בעד החלון ותרא את המלך דוד מפוזר מרקד ומכרפר**

עיונים והארות

ותרן בממוני הייתי" (מגילה כח.). והוסיף רבי יצחק ואמר לי, שמה שהוא השיג על ידי שלשת הדברים הנזכרים, אפשר להשיג על ידי שמחה. לכן - סיים רבי זושא את דבריו לבני ביתו - כשראיתי שמחת נישואין ברחוב על יד ביתי, מיהרתי לצאת ולהשתתף בשמחה של מצוה.

ודוד מכרכר בכל עוז לפני ה' (ו, יד) - מסופר על הצדיק רבי נפתלי מרופשיץ זצ"ל שאמר פעם באזני מקורביו: מעולם לא נצחני אדם בדברים, כי אם בעל עגלה אחד: ומעשה שהיה כך היה: בשעת ההקפות בליל שמחת תורה, בעל עגלה אחד היה רוקד ומזמר בהתלהבות רבה ושמחתו אינה יודעת גבול. בתום ההקפות ניגשתי אל האיש, שהכרתיו כעם הארץ גמור, ואמרתי לו בבדיחות הדעת: מה פשר השמחה שקפצה עליך הלילה הזה? כלום רב חלקך בלימוד התורה כל ימות השנה, שאתה משמח עצמך בשמחת תורה?

הביט בי העגלון בעינים תמהות וקרא בקול נמרץ: ואם אח שלי עושה "שמחה", האם איני צריך לשמוח בשמחתו?

אלי עוד פעם, ואמר שוב: ר' זושא! מחול לי. והשבתי עוד פעם: אני מוחל רבי!

ובשכבר שכבתי לישון והנה נגלה אלי בהקיץ אביו הקדוש של רבי מעולם העליון, הוא הרב הקדוש רבי יצחק מדרוהוביטש זצ"ל, ואמר לי: בן אחד הנחתי בעולם התחתון, ובן יקר שכזה, אתה רוצה לאבדו על ידי שהעליב אותך? השבתי לו: רבי! הלא כבר מחלתי לו בכל לבי ונפשי, ומה עלי לעשות עוד? אמר לי: עדיין אין זו מחילה שלמה. בוא נא עמי, ואראה לך איך למחול.

קמת ממשכבי והלכתי אחריו, עד שבאנו לבית המקוה, ואז צויה לי רבי יצחק מדרוהוביטש ז"ל, לטבול שלש פעמים במקוה, ובכל טבילה וטבילה לומר שאני מוחל לבנו. עשיתי כדבריו ויצאתי מהמקוה. אז ראיתי שפניו של רבי יצחק מאירים באור גדול מאד, שאי אפשר להסתכל בו. שאלתי אותו לסיבת הדבר, ואמר לי שזכה לקרני האור משום שהיה נזהר כל ימיו בשלושת הדברים שרבי נחוניא בן הקנה אמר שבשבילים האריך ימים: "לא נתכבדתי בקלון חברי, ולא עלתה על מיטתי קללת חברי,

ומשבח (ת"י) ומשחק (מהרי"ק) **לפני יהוה ותבז לו בלבה** [ט] כי חשבה שאין זה מדרך המלך (מ"ד): **ויבאו את-ארזון יהוה ויצגו** והעמידו (מ"ז) **אתו במקומו** במקום שהכין לו (מ"ד) **בתוך האהל אשר נטה-לו** פרש אותו (מ"ז) **דוד ויעל דוד עלות לפני יהוה ושלמים:** יה ויכל דוד גמר דוד **מהעלות העולה ושלמים ויברך את-העם בשם יהוה צבאות:** יט **ויחלק לכל-העם** הבאים עם הארון **לכל-המזון ישראל** לעם רב מישראל **למאיש ועד-אשה לאיש** לכל אחד (מ"ד) **חלת לחם אחת ואשפר אחד** מנה יפה של בשר (מ"ז) והיא אחד מששה בפר (רש"י) **ואשישה אחת** כלי אשר ישימו בו **ויילך כל-העם איש לביתו:** היין (מ"ז)

עיונים והארות

אמר לה: וכי לפני מלך בשר ודם שחקתי? והלא לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא שחקתי, ואילו היה אביך צדיק יותר ממני, היה הא-להים בוחר בו. אביך היה מלך על ישראל בלבד, ואני על ישראל ויהודה - "על עם ה'" של בית אביך היו מבקשים כבוד עצמם ומניחים כבוד שמים, ואני איני עושה כן אלא מניח אני כבוד עצמי ומבקש אני כבוד שמים. (ילק"ש).

ט. **ותבז לו בלבה**, מובא במדרש רבה (במדבר פרשה ד, כ): כאשר פנה דוד לברך את ביתו יצאה מיכל לקראתו, ולא הניחתו להיכנס לתוך הבית, על שבזה את עצמו לעיני הנשים, וקפחתו בדברים, אמרה לו: בוא וראה, מה בינך לבין בית אבא, בית אבי היו צנועים וקדושים, לא נראה בהם לא עקב ולא גודל מימיהם. ואתה עומד ומגלה לבושך כאחד הריקים, כיון שגמרה דבריה

